998

எல் - 37

முதற்குறள் உவமை

675

13501

13501

கழக வெளியீடு

முதற்குறள் உவமை

இராவ்சாகேப்
கு. கோதண்டபாணி பிள்ளை

கழக வெளியீடு: ௧௨௪௭

முதற்குறள் உவமை

★

ஆசிரியர்:

இராவ்சாகேப் கு கோதண்டபாணி பிள்ளை

★

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி-6. சென்னை-1.
1965

© குப்புசாமி கோதண்டபாணி பிள்ளை (1896)

1965 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

Ed 1 1956
(Kazhakam) Ed 2 Dec 1965

O31,1C5:g
K5

MUDARK KURAL VUVAMAI

Appar Achakam, Madras-1.

உள்ளுறை

பொருள்	பக்கம்
பதிப்புரை	எ
இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை	அ
முன்னுரை	கூ
தகுதி நயத்தல்	கசு
வாழ்த்துரை	உக
க. உரைத் திறன்	1

உரைகளின் தன்மையும் திறன் ஆய் முறையும் - சொற்பொருள் - உவமத்தோற்றம் - எதற்கு எது உவமை? - பேராசிரியர் கருத்து - கருத்து வேற்றுமை காலத்தின் செயல் - வள்ளுவர் கால நிலையும் கருத்து நிலையும் - இருபெரு நெறிகளின் கலப்புத் தந்த மாற்றம் - உவமையின் உரை - பரிமேலழகர் உரைத் திறன் - 'உலகின்மேல் வைத்துக்கூறினார்' - 'காணப்படாத கடவுளுக்கு உண்மை கூற வேண்டுதலின்' - இவ்வுரை கொள்ளத்தக்கதா? - உடைமைப் பொருளின் சிறப்பு - பரிமேலழகர் உரையின் அமைவு - 'தலைமை பற்றிவந்த எடுத்துக் காட்டு உவமை' - எடுத்துக்காட்டு உவமை - அகரத்திற்குத் தலைமை - ஆதிபகவற்குத் தலைமை - ஒருபுடை ஒப்புமை.

உ. இலக்கணத் திறன்	83

உவமை எழுத்திலக்கண உவமை - எழுத்தின் தோற்றம் - பேச்சு மொழி - ஓவிய எழுத்து - வரி வடிவம் - எழுத்து முறைகள் - மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை-அகரம் எழுத்துக்களுக்கு முதலாவதெப்படி?

பொருள் பக்கம்

௩. உவமத் திறன் 129

உவமையிற்காணும் சொற்களை ஆய்தல்-'முதல'-முதல்=செடி கொடிகளின் முதல் - முதல்=கைப் பொருள் - முதல்=எண் வரிசை முதல் - உலகின் மூவகைப் பெருக்கம் - முதல்=காரணம் - உவமைப் பொருள் - முதற்று - அகரமுதல - பண்புத்தொகை விளக்கம் - உவமை பண்பு உவமை - பெயர்ப்பெருக் கத்தில் ஒப்புமை - மெய்பெறு உவமை - உருவெய்து உவமை - வினையுவமை - பயனுவமை - அருவத்தில் ஒப்புமை - காலஒப்புமை - ஆதிபகவன் - எழுத்தெல் லாம் - எழுத்துக்களுக்கும் உலகிற்கும் உவமை - எஞ்சிய உடைமைப் பொருள் - உவம உருபு விரித் தல் - வேறுபட வந்த முடிவு - வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம் - வேறுபட வந்த முடிவின் குறிப்பு - ஒருமை காண்பதே வள்ளுவர் அறம் - பாயிரம் - பா நலன் - முடிவுரை.

௪. இணைப்பு 208

'அகர முதல' என்பதன் இலக்கணக் குறிப்பு.

பதிப்புரை

தமிழ் மொழியின் மணிமுடியாக, தமிழ் மக்களின் கருவூலமாக விளங்குவது திருக்குறள். இதன் முதற் குறளை எடுத்து அலசியும் துருவியும் ஆய்ந்து ஆய்ந்து அதிற்காணும் உவமையை விளக்க 216 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு பெரு நூலையே இந்நூலாசிரியர் இயற்றியுள்ளார். இம் முதற் குறளிற்கு உரைகண்ட பெரும்புலவர்கள் பலராவர். இன்னும் பற்பல ஆராய்ச்சிக்கும் ஆராய்ச்சியாளர் தம் திறனுக்கும் இடம் தந்து நிற்பது இக்குறள்.

"மணற்கிளைக்க நீரூறும் மைந்தர்கள் வாய்வைத்து
உணசுரக்கும் தாய்முலை ஒண்பால்—பிணக்கிலா
வாய்மொழி வள்ளுவர் முப்பால் மதிப்புலவர்க்கு
ஆய்தொறும் ஊறும் அறிவு"

என்று கூறிய உருத்திர சன்ம கண்ணரின் கருத்தை மெய்ப்பிக்கின்றது இந்நூல். இம்முதற்குறள் உவமையைப் பல கோணங்களிலிருந்து இவ்வாசிரியர் ஆராய்கின்றார். இவ்வாராய்ச்சிக்குட்பட்ட இக்குறளின் ஒவ்வொரு சொல் லும், எழுத்துங்கூட, புத்தொளி தந்து புதுப்பொருள் பயந்து நிற்கின்றது. சுருங்கக்கூறின் "அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்" என்று ஔவையார் பாராட்டியது பொய்யன்று, புனைந்துரையன்று என நிறுவுகின்றது, இந்நூல் என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. கற்போர் அறிவுத்திறனை கூர்மை பெறச் செய்வதாக, ஆராய்ச்சித் திறனை மிகுவிப் பதாக இந்நூல் மிளிர்கின்றது. திருக்குறளின் ஒவ்வொரு குறளுக்கும் இவ்வாறு ஒவ்வோர் ஆய்வுநூல் வெளிவரு மேல் தமிழ்நாட்டிற்கும் தமிழ் மக்களின் ஆராய்ச்சித் திறனுக்கும் அது பெரும்புகழ் அளிப்பதாகும்.

இந்நூலின் முதற் பதிப்பைப் பாரி நிலையத்தார் அச்சிட் டனர். நூலாசிரியரின் விருப்பப்படி இந்நூலின் அருமை கருதி இரண்டாம் பதிப்பை இக்கழகம் மேற்கொண்டு வெளியிடுகின்றது.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

இரண்டாம் பதிப்பின்

முன்னுரை

'தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்' இச் சிறுநூலின் முதற் பதிப்பை ஏற்றுப் பாராட்டியது. இந்து (Hindu), சுதேசமித்திரன், ஈழகேசரி முதலிய தினத்தாள்கள் இந் நூலைப் பாராட்டி மதிப்புரை வெளியிட்டன. இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு இப்போது வெளிவருகின்றது.

முதற் பதிப்பைப் படித்த அறிஞர் சிலர் தத்துவக் கருத்துக்களை உவமையால் விளக்குதல் இலக்கிய மரபாகுமோ என ஐயுற்றனர். அவ்வாறு விளக்குதல் இலக்கிய மரபே என்பதைத் திருவாவடுதுறை ஆதீன மகா வித்துவான் அவர்களின் 'தகுதி நயத்தல்' என்னும் திறமிகு நல்லுரையே மெய்ப்பிக்கும். இதை மேலும் வலியுறுத்தத் தொல்காப்பியத்திலிருந்தே மேற்கோள் காட்டி, இப் பதிப்பு விளக்கம் தருவதைக் காணலாம்.

சித்ரமீமாம்சையிலிருந்து இந் நூலுள் எடுத்தாண்ட மேற்கோள் சிலருக்குக் குழப்பம் விளைத்தது. அதன் பொருளும் கருத்தும் இப் பதிப்பில் தெளிவுபெற விளக்கம் பெறுகின்றன. சுருங்கக் கூறிய வேறு கருத்துக்களும் இப்போது விரிவுபெற்று விளக்கம் பெறுகின்றன.

எழுத்தொலி ஆராய்ச்சியில் முனைந்து நிற்பது இக் காலம். பற்பல நாட்டறிஞர்களும் இவ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்தம் விஞ்ஞான ஆய்வின் முடிவுகள் தொல்காப்பியர் கருத்திற்கும் திருவள்ளுவர் கருத்திற்கும் அரண் செய்கின்றன என்பதை எடுத்துக்காட்டி இப்பதிப்பு விளக்குகின்றது.

இப் பதிப்பின் பயனையும் தமிழ் உலகு துய்க்குமாக.

நூலாசிரியன்.

முன்னுரை

டாக்டர் மு. வரதராசனார், எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல்., பிஎச்.டி.

அமைதியும் ஒய்வும் மிக்கது பழங்காலம்; ஆதலின், அக்காலத்தே நூல்களை ஆழ்ந்துணர்ந்து நுணுகிக் கற்கும் வாய்ப்பு உளதாயிற்று என்பர். பரபரப்பும் வேகமும் மிக்க இக்காலத்தே கருத்துக்களை விரைந்துணர்ந்து ஓடிக் கற்பதற்கும் போதிய வாய்ப்பு இல்லை என்பர். ஒரு சில நூல்களைத் தொடர்ந்து பல ஆண்டுகள் தேர்ந்து தேர்ந்து கற்பது பழங்காலக் கல்வி முறை; பற்பல நூல்களை ஒவ்வோராண்டிலும் ஆங்கொன்றும் ஈங்கொன்றுமாகக் கற்று அவ்வப்போழ்தே மறந்து தாவுவது இக்காலக் கல்வி முறை. பெரும்பாலும் இந்நிலையே எங்கும் காணப்படினும், ஒவ்வொரு நூலில் ஈடுபாடு மிக்கவராய் நுண்பொருள் உணரத் தலைப்படுவோர் சிலர், பழங்காலப் புலவர் பெருமக்களைப் போல ஆழ்ந்து கற்கும் கல்வியினராய் விளங்கக் காண்கிறோம். இத்தகைய நுண்மாண் நுழைபுலன் உடையவர் ஒரு சிலரே. இந்நூலின் ஆசிரியர் திருவாளர் கு. கோதண்டபாணி பிள்ளை இத்தகு நுண்மாண் நுழைபுலன் உடையோர் வகையில் எடுத்துக்காட்டென இலங்குகிறார். நெடுநல்வாடைத் திறனும் முதற்குறள் உவமை என்னும் இவ்வரிய நூலும் அவர்தம் ஆராய்ச்சித் திறனையும் அருந்தமிழ்ப் புலமையினையும் விளக்கி நிற்கின்றன.

திருக்குறளைப் பலர் பலவகை நோக்கோடு கற்பர். அரசியல் அறிவுபெறக் கற்போர் சிலர்; அறநெறி உணரக் கற்போர் சிலர்; இன்பக் கற்பனைகளில் மகிழக் கற்போர் சிலர்; தமிழ்மொழியின் வளம் காணக் கற்போர் சிலர்; திருவள்ளுவரின் அனுபவச் செல்வத்தை நுகரக் கற்போர் சிலர்; பழந்தமிழரின் நாகரிகக் கொள்கைகளைத் தெளியக் கற்பவர் சிலர்; வாழ்வாங்கு வாழும் நெறியை அறியக் கற்பவர் சிலர்; சொல்திறன் நாடிக் கற்பவர் சிலர்; பா நலன் போற்றிக் கற்பவர் சிலர்; தாம் சொல்வன செய்வன

யாவற்றிற்கும் சான்றுகள் காட்டக் கற்பவர் சிலர்; பிற நூல்களிலிருந்து கடன் வாங்கிய கருத்துக்களே இந் நூலில் உள்ளன என்று நிறுவ முயன்று கற்பவர் சிலர். இவ்வாறே வேறு பிற நோக்கம் கொண்டும் திருக்குறளைக் கற்பவர் உள்ளனர்.

இந் நூலின் ஆசிரியர் திருக்குறளைக் கற்ற முறை சீரிது. திருக்குறளில் இவர் திருவள்ளுவரைத் தேடியுள்ளார்; திருவள்ளுவர் காலத்துத் தமிழரைத் தேடியுள்ளார்; அத்தமிழர் கற்ற இலக்கணம் முதலிய கலைகளைத் தேடியுள்ளார்; உலகம் உயிர் ஆகியவற்றின் உண்மைகளை ஆராய்ந்துள்ளார், பொதுமை ஒருமை முதலாய அறநெறியின் அடிப்படைகளை ஆராய்ந்துள்ளார்.

இந் நூலில் முதல் குறள் பற்றிய ஆராய்ச்சி மட்டுமே உள்ளது. அதன் உவமையே இங்கு ஆராய்ச்சிப் பொருளாகத் திகழ்கின்றது. அதற்குப் பொருள் காணும் முறைக்கு அரண் செய்யும் வகையில் வேறு சில குறள் மணிகள் - தொடர்கள் - ஆங்காங்கே வந்து அமைகின்றன. முதற் குறளில் உள்ள முதல் என்னும் சொல், இன்னின்ன பொருள் பயக்கும் என்று விளக்குமிடத்தில், வேர் முதல், பொருள் முதல, எண்முறை முதல், காரணமெனும் முதல் என்பவை பற்றிய குறள் தொடர்கள் வந்து உதவுகின்றன. 'முதற்றே' என்பதில் உள்ள ஏகாரத்தின் பொருள் இன்னதெனத் தெளிவுறுத்தும்பொருட்டு, 'அறனெனப் பட்டதே' என்னும் குறள் விளக்கப்படுகின்றது. அங்கு ஏகாரம் தேற்றப் பொருளில் அமைவதற்குக் காரணமாக அக் காலத்தே இருந்த நிலைமை விளக்கப்படுகின்றது. விளக்கம் வேறு திசை நோக்கி அழைத்துச் செல்வதுபோல நீண்ட போதிலும், முதற்குறளின் ஏகாரம் உணர்த்தும் பொருள் பற்றித் தெளிவு பயக்கின்றது. திருவள்ளுவர் இத்தகையவர் என எடுத்துணர்த்தும் சில இடங்களில், திருவள்ளுவ மாலையின் தொடர்கள் பொருந்துமாறு ஆளப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு எவ்வெவை விளக்கப்படினும் நூல் முழுதும் முதற்குறளின் திறனாய்வாகவே அமைந்துள்ளது.

முதற்குறள் இந்நூலாசிரியர்க்கு உணர்த்தும் நுண் பொருள்கள் பல; மிகப் பல. ஒலி நூலாராய்ச்சி, இல்லற - துறவற ஆராய்ச்சி, சமண - பௌத்த ஆராய்ச்சி, அறம் பெறத் தக்கது முதலிடமா மூன்றுமிடமா என்னும் ஆராய்ச்சி, அத்துவிதம் துவிதம் சித்தாந்தம் என்னும் முத்திறச் சமயக் கொள்கைகளின் ஆராய்ச்சி முதலாய பலதிற ஆராய்ச்சிகளுக்கு முதற்குறள் தூண்டுகோலாகவும் அமைகின்றது. சமயக் கொள்கைகளில் உள்ள நுண்ணிய வேறுபாடுகளையும் இம்முதற்குறள் கொண்டு உணர்த்தல் இயலும் என்ற குறிப்புத் தோன்றச் செய்தபின், "இப் பூசலுள் புகாது அகன்றுவிடுவோம்," என்று நூலாசிரியர் அப்பால் செல்கின்றார். ஆயினும், பொதுமையும் ஒருமையும் நாடும் விழுமிய நாட்டம் சான்ற திரு. வி. க. உரையினை ஒட்டி விளக்கம் தருகின்றார் "ஒரு நாமம் ஓர் உருவம் ஒன்றும் இல்லாத" கடவுளுக்குப் பல பெயரும பல உருவ மும் அமைந்ததை முதற்குறளின் உவமை வாயிலாக விளக்கும் திறன் வியக்கத்தக்கது. உருவமற்ற அகர ஒலிக்கு மொழிதோறும் அகரம், அகாரகா, அலிப், ஆல்பா முதலாய பல பெயரும், வட்டமும் நேர்க்கோடும் வளைவு மாகப் பற்பல வடிவும் அமைந்திருத்தலைக் காட்டி, உவமை யின் அகலத்தைப் புலப்படுத்துகிறார். நூலைப் படிக்கும் ஒருவனுடைய கண்ணிற்குப் புலனாவன வெறுங்கோடுகளும் வளைவுகளுமான எழுத்து வடிவங்களே ஆயினும், அவன் நூற்பொருளில் தோயும்போது அழுதலும் விம்முதலும் மகிழ்தலும் தன்னை மறத்தலும் உளவாதலை ஒருபால் கூறி, கடவுளின் உருவத்தின் முன்னே நிற்கும் ஒருவன் அன் புருவாய் நெக்குருகிக் கண்ணீர் ததும்பித தன்னை மறக்கும் நிலையை மற்றொருபால் எடுத்துக் காட்டும்போது, உவமை யின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்துகின்றார். இவ்வாறே மேலும் பல ஒப்புமைகளை நுண்ணிதின் ஆய்ந்து விளக்குகின்றார்.

இத்துணை விரிவுடைய ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையாக உள்ளது 'அகர முதல' என்னும் தொடர்க்குப் பொருள் காணும் திறனே ஆகும். மணக்குடவர் அத்தொடருக்குத்

தரும் பொருள் பொருந்தாது என்பதற்கு இலக்கண ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தப்படுகின்றது. தமிழிலக்கணம் பரிமேலழகரின் உரைக்குத் துணை நிற்கின்றது. பரிமேலழகரின் இலக்கண அறிவும் தெளிவும் நுட்பமும் பாராட்டுப் பெறுகின்றன. "பரிமேலழகரைத் தொடர்வோம். அவரை விட்டுவிடுதல் தவறாக முடியும். உண்மையைக் காணும் உரனைத் தந்தது அவர்தம் உரையே. உரையாசிரியருள் உடைமைப் பொருண்மையின் நுட்பத்தைக் கண்டவர் பரிமேலழகர் ஒருவரே. என்னே அவர் நுண்மாண் நுழைபுலம்! என்னே அவர் புலமையின் ஆழமும் நுட்பமும்!" ஆயினும் பரிமேலழகரிடம் குறை உள்ளது; உள்ள குறை எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. உலகம் கடவுளாகிய முதலை உடையது என்று திருவள்ளுவர் கூறியதைக் கூற அவ்வுரையாசிரியர்க்கு மனம் வரவில்லை; அவர் தயங்கினார்; 'உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க' என்று திரித்தார். அவர்தம் தயக்கத்திற்கும் திரிபுக்கும் காரணம் இன்னது என்பதும் இங்குச் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. உடைமை கூறுமிடத்து விளங்குவது உரிமை; அதை மாற்றுமிடத்துக் காண்பது அடிமைத் தன்மை. காலத்தால் நேர்ந்த இம்மாறுதல் தக்கவாறு குறிக்கப்படுகின்றது.

உவமையின் பெற்றியும் அதனைத் தமிழ் முன்னோர் போற்றிய முறையும், அதன் வகைகளைக் குறித்த கருத்து வேறுபாடும இங்கு வேண்டுமளவிற்கு ஆயப்பட்டுள்ளன. எடுததுக்காட்டுவமை என்ற பெயர்ப் புதுமை பற்றிய கருத்தும் நயம்பெறப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக் காட்டா உவமை எனக் குறிப்பிடத்தக்கது என்கின்றார். ஆயினும், 'அதுபோல' என்ற ஒரு தொடர் விரித்துக்கூறியிருப்பின், முதற்குறள் ஆய்வாளர் சிந்தனையை இவ்வளவு தூண்டியிருத்தல் கூடுமோ என்பது கருதத்தக்கது. ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் சொல்லின் பொருள் வகைக்கும் ஒப்புமை விரியும் வகையில் உவமை அமைந்திருப்பது, உவம உருபு மறைந்திருத்தலாலே எனலாம். 'அது போல'

என்னும் தொடர் இல்லாமையால்தான், உவமையின் சிறப்புப் பல திறத்தானும் எடுத்துக்காட்டப்படுவதாய் விளங்குகிறது; எடுத்துக்காட்டுவமை என்னும் பெயரும் பொருந்துவதாகிறது.

வினை பயன் மெய் உரு என்னும் உவமைவகை நான் கனையும் இவ்வொரு குறளிலே விரிவாகக் காட்டுவதோடு, அருவம் பற்றிய ஒப்புமை என்றும், காலம் பற்றிய ஒப்புமை என்றும் அப்பாலும் சென்றும் முதற்குறள் உவமையின் சிறப்பை விளக்கியுள்ளார்.

அகரம் முதலாதல் எவ்வாறெனக் காட்டுமிடத்து, எழுத்தொலி பற்றிக் குறித்துள்ள கருத்துக்கள் விழுமியன. நாகரிகத்திற்கே அடிப்படையாக விளங்குவது எழுத்து முறை; எழுத்து முறையை மயங்கா மரபினதாகக் கொண்டவர் தமிழர்; தமிழ் எழுத்து முறையின் மரபைத் தெளிவாகக் கூறும் நூல் தொல்காப்பியம்; அதன் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தமிழகம் முழுதும் திரிந்து பேச்சுத் தமிழின் ஒலியையும் ஆராய்ந்தவர்; அவர் தம் நூலை அரங்கேற்றிய போது, வடமொழியினர் சிலர் தாம கற்ற ஐந்திரததோடு மாறபடும் இடங்களைச் சுட்டிக் குறை கூறினர்; அவற்றிற்குத் தக்கவாறு விளக்கங்கள் தந்து வடமொழியாளரும் போற்றுமாறு தமிழின் மயங்காமரபின் எழுத்து முறையை விளக்கினார் தொல்காப்பியனார்; வடமொழிப் புலவர் அதங்கோட்டாசான் கேட்டுத் தம் நாவால் போற்றினார்; தொல்காப்பியத்தில் ஐந்திரம் இல்லை; தொல்காப்பியனார் ஐந்திரம் அறிந்தவர்; அவருடைய அறிவு அரங்கேற்றததின்போது, வடமொழியாளர் கூறிய குறைகளைக் களைந்தபோது விளங்கியது; அப்போது தம் புகழ் விளக்கியதோடு அல்லாமல், தமிழின் புகழும் மயங்காமரபின் எழுத்தின் புகழும் விளக்கினார் என்று இந்நூலாசிரியர் எடுததுரைக்கும் கருத்துக்கள் புதுமைச் சிறப்பும் புலமைத் திறனும் செறிந்தவை. வடமொழி எழுத்திலக்கணத்திற்கும் தமிழ் எழுத்திலக்கணததிற்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் சிற்சில புலபபடுத்தப் பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியனாரின் எழுத்தொலி பற்றிய

கருத்துக்கள், மூப்பது நூற்றூண்டுகளுக்கு முற்பட்ட கருத்துக்களே எனினும், இன்றைய ஒலிநூலார் கண்டேத்தும் சிறப்பு வாய்ந்தவை, புதுமைக்கும் புதுமையாக உள்ளவை என்று நூலாசிரியர் வலியுறுத்தியுள்ளார். 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' என்ற உவமைப் பகுதியின் கருத்தை விளக்கும்பொருட்டு, குழலிசையை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு, அதன் தலைத்துளையின் ஓசையே மற்ற ஓசைகளுக்கு அடிப்படையாதலைத் தெளிவாக்கியுள்ளார்.

இத்துணைப் பொருட்செறிவுள்ள முதற்குறளின் தெளிவு கொண்டே குறள் நூல் முழுதும் கற்றல் வேண்டும் என்பது இவர்தம் உட்கோள். இம்முதற்குறளே நூலின் திறவுகோல் என்கின்றூர்; இவ்வொரு குறள், உயிர்களின் ஒருமையை அறிவுறுத்துவது எனக் காட்டுகின்றூர்; ஒருமை பற்றிய தெளிவு இல்லையேல், 'அற்றூர் அழிபசி தீர்த்தல்', 'தீயவை தீயினும் அஞ்சப் படும்' என்னும் மணிமொழிகளுக்குத் தக்கவாறு பொருளுணரல் இயலாது என்கின்றூர். "அவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படையாவது முதற்குறள். ஒருமையே உலக அமைப்பில் காணப்படுவது. ஒருமையே இயற்கைச் சட்டம். பன்மையில் ஒருமை காண்பதே பண்பாட்டு உயர்வு. இவ்வொருமை காண்பதே ஒழுக்கத்தின் உயர்வுமாகும். இவற்றையே வற்புறுத்துவன, ஒருமைப்பாடு எய்தும் வாழ்வுக்கு வழி காட்டுவன, ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பதருங்குறளும்," என்கின்றூர்.

இந்நூலின் நடை செம்மை சான்றது; முன்னோர் மொழியும் கருத்தும் கலந்து இயன்றது; 'நாவண்ணம் அங்குக் கண்டோம், இதழ் வண்ணம் இங்குக் கண்டோம்' என்பன போன்ற இடங்கள் பற்பல. நூலாசிரியரின் 'ஈரடி இருநூற்'றின் பாக்கள் இடையிடையே அவர்தம் உரைநடையிலும் அமைந்து அணி செய்கின்றன. அவர்தம் வேறு பல பாக்களும் அமைந்து நலம் பயக்கின்றன.

குறள் ஒன்றே; அது குறித்த சிந்தனையோ பற்பல; அவற்றை ஒட்டிய ஆய்வும் தெளிவும் பல ஆண்டுகளாக நுண்ணறிவு உழைத்த உழைப்பின் பயன்கள். அப்பயன்

களை இந்நூல்வடிவில் பிறர்க்கு வழங்கிய நோக்கமும் முறையும் போற்றத்தக்கன.

அறிவும் அனுபவமும் சான்ற ஒருவர், வேறு துறையில் உழைத்து உழைத்து ஓய்வு பெற்ற நிலையில், தாம் பிறந்த நாட்டுப் பண்பாட்டையும் அதனை ஆக்கி அளித்துப் போற்றிய புலமைத் திருவினரையும் நினைந்து நினைந்து போற்றி, அவர்தம் அடிச்சுவட்டைக் கண்டு மகிழ்வதும் காட்டி மகிழ்விப்பதும் பெறற்கரிய பேறுகளே ஆகும்.

மு. வரதராசன்.

தகுதி நயத்தல்

திருவாவடுதுறை ஆதீன மகாவித்துவான்
ச. தண்டபாணி தேசிகர்

திருக்குறள், ஒரு தெளிந்த நீரோடை. அதன் உண்மையான ஆழம் ஆயிரம் அடியும் அதற்கு மேலும். அது அதனை இரண்டடியாகக் காட்டி ஏமாற்றுகிறது. அடித்தளத்தில், பொன்னும், மணியும், முத்தும், பவழமும், பிறவும் நிரம்பக் கிடந்து மிளிர்கின்றன. இடையிலே வேறு சில பொருள்களும் மிதக்கின்றன. கோடையில் சூரிய ஒளி அடித்தளம் மட்டும் ஊடுருவிப் பாய்கிறது. அடியிலுள்ள பொன்னும் மணியும் பளபளவென்று மின்னுகின்றன. இடையில் மிதக்கின்ற சிப்பிகளும் கிளிஞ்சில் ஓடுகளும், மின்னு கின்றன. உற்று நோக்குபவர்கள் இரண்டடி ஆழந்தானே என்று கையை நீட்டுகிறார்கள். கை குட்டையானது. ஓடையின் அடித்தளம எட்டவில்லை. துழாவுகிறார்கள். ஏதோ தட்டுப்படுகிறது. அதுதான் அடியிலுள்ள பொன்னும் மணியும் என்று எடுத்துப் பார்க்கிறார்கள். தாம் முயன்று எடுத்த பொருளல்லவா? தம் முயற்சியில் உள்ள மதிப்பு, கிடைத்த பொருள் பொன்னா, மணியா, சிப்பியா, கிளிஞ்சிலா என்று ஆராயவொட்டாமல் கிடைத்த பொருளிலேயே உயர்ந்த எண்ணத்தை உண்டாக்குகிறது; மதிப்பை உயர்த்துகிறது; அப்படியே பதிய வைக்கச் செய்கிறது. கை நீளமானவர் சில பேர், மிடுக்கோடு மூக்குளி போட்டு மூழ்கி மூழ்கித் துழாவினர்; மண்ணை எடுத்து வந்தவர் சிலர்; பொன்னை எடுத்து வந்தவர் சிலர்; மணியை எடுத்து மகிழ்நதவர் சிலர்: இவ்வண்ணம் குறளோடையின் அடித்தளததில் உள்ள அரும்பெறற் பொருள்களைத் தருமர், மணக்குடவர் முதலிய நீர்மூழ்கிகள் அடிததளம்வரையிற் சென்று அகப்பட்டதை எடுததுக் கொண்டு வந்து பரப்பி, அதனருமையை எடுததுக் காட்டினர்.

வள்ளுவர் பெருந்தகை ஓடைக்குச் சொந்தக்காரர். உலகில் சேர்த்த அனுபவப்பொருளைக் கொண்டு அறிவாகிற கருவியால் ஆழமாக வெட்டியவரும் அவரே; ஆயிரம் அடி ஆழத்திலுள்ள நுணுக்கமும் பெருக்கமுமான பொருள்களை அவர், 'உலகவர் எப்படி உணர்ந்துகொள்ளக்கூடும்; அவர்கள் அறிவுக்கண் பொருள்களை ஊடுருவிச் செல்லும் மின்னொளிக்கண்ணு?' என்று திருவுள்ளத்தில் எண்ணினார். ஒளிக்கண்ணாடிகள் சிலவற்றை அந்தந்த இடங்களுக்கு ஏற்பப் பொருத்தி வைத்தார்; அக்கண்ணாடிகளே உவமைகள்; உவமைகள் பொருட்டிறனை அறிந்து தெளிந்து அனுபவத்திற் கொண்டுவர உதவியாக இருக்கும் என்பது அவர் எதிர்நோக்கு. கல்வியில்லாதவனுக்குக் கண்ணாடி போட்டால் படிக்க வருமா? வள்ளுவர் உவமைக் கண்ணாடி உதவியும், உற்று நோக்கி உண்மைப்பொருளை உணர்ந்து கொள்ள உலகவரால் முடியவில்லை சிலர் அடங்கி ஒடுங்கி ஒழுக்கமுடன், உவமைக் கண்ணாடியின் உதவிகொண்டு உரைகளை எழுதியும், ஐயத்திரை மையத்தில் மறைத்தது. ஒரு சிலர், வரம்புக்கு உட்படாத, வழி வழியாக வாராத, கண்ட கண்ட கருத்துக்களையெல்லாம் இதுவே குறட் கருத்து என்று இயம்பவும் தொடங்கினர். வள்ளுவர் பெருந்தகை, "மெய்யறிவினர்க்கு உண்மை விளங்காமற் போகாது; உவமை நலம் உண்மைப் பொருளை உணர்த்தாமலிராது; உணர்பவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளட்டும். 'காணாதாற் காட்டுவான் தான்காணான்' என்று நாமே சொல்லி வைத்திருக்கிறோம். நடப்பது நடக்கும்," என்றமைந்தார்.

இந்த நிலையில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதித் தொடக்கத்தில் திருக்குறளுக்கு ஆயிரமாயிரம் உரைகள் புற்றீசல் போலப் புறப்பட்டன. புதிய கருத்துக்கள் நாளிதழ்களிலே பூத்துப் புதுமணம் பரப்பின. 'திருக்குறள் எழுந்த காலச்சுழல் எது? எத்தகையது? அக்காலந் தந்த கருத்துக்கள் அந்த நூற்றாண்டுக்கு முன்னே பின்னே எந்தெந்த இலக்கியங்களில் எவ்வெவ்வகையில் உருக்

கொண்டு உலாவின? இலக்கண மரபு எது? சொல் ஆட்சியின் நோக்கம் யாது?' என்பதைச் சிறிதும் சிந்தியாமலும்-என் - அறியாமலுங்கூட, அரசியற்போர்வை ஒன்றே அறிவுத் திறத்தை உயர்த்துமென்ற உறுதிகொண்டு எழுதப்பெற்ற உரைகள் பல. இத்தகைய உரைகளையும் முன்னோர்கள் முக்குளியிட்டு மூழ்கி எடுத்த அரும்பெறலுரைகளையும் அறிந்து ஆய்ந்து, சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல, ஒருபாற் கோடாது உண்மையை உரைக்கும் ஆராய்ச்சி உரை ஒன்று மிக இன்றியமையாததாயிற்று.

விஞ்ஞான வளர்ச்சியும், மெய்ஞ்ஞான உணர்ச்சியும் மிக்க இந்த நூற்றாண்டிலே பொருளின் பெருமையை அறிவது மட்டும் போதாது. கருவியின் பெருமையையும் திறனையும் ஆராய வேண்டும். அந்த ஆய்வே, பொருளின் உண்மையையும் திறனையும் உணர்ந்துகொள்ள உதவும் என்ற எண்ணம், அறிஞர்களிடையே உளதாயிற்று அத்தகைய அறிஞர்களிடையே தலை சிறந்தவர் நம் அன்பர், கோதண்டபாணி பிள்ளையவர்கள். பொருளியல்பைப் புலப்படுத்தும் கருவியாகிய உவமைத்திறனை 'முதற்குறளுவமை' என்னும் இப்புத்தகத்தில் எடுத்து ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். 'மருந்தின் இயல்பு தெரியாமல் மருந்தைக் கொடுக்கும் வைத்தியன் பிணியைப் போக்குவானா, பெரும்பிரிவளிப்பானா?' என்பதை எல்லோரும் அறிவர். அது போல, உவமத் தோற்றமும் உவம இயல்பும், உவம வளர்ச்சியும், உவமத்தின் மாற்றமும் அறியாதவர்கள் எப்படி அவ்வுவமத்தால் உணர்த்தப்பெறும் பொருளின் ஆழத்தை அறிய இயலும், அறிவிக்க இயலும்? ஆதலால், இதன் ஆசிரியர் பிள்ளையவர்கள் உவம இயலை ஆராய்கிறார்கள். பின்னர்த் திருக்குறளில் உவமை யாருக்கும் கூத்தி ஆகாமல், உண்மையை உணர்த்தும் ஒருமனப் பெண்டிராக இருக்கும் உயர்வை எடுத்து விளக்க வந்தவர்கள், எடுத்த எடுப்பிலே முதற்குறளிலேயே உவமையையும் பொருளையும் அவற்றிற்குள்ள இயைபையும் எடுத்து விளக்க முற்பட்டார்கள். பேராசிரியர் கூறியபடி வேறுபட வந்த உவம

மாக உள்ள இக்குறளை, உவமை இது, பொருளிது என்று இருவழி காட்டி ஏற்ற விளக்கந் தந்திருக்கிறார்கள். இடையிடையே "புறந்தூய்மை நீரா னமையும்", "சிறைகாக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்", "அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின்" என்பன போன்ற பல குறள்களுக்குப் பழைய உரையாசிரியர்களின் கருத்துக்களையும் எடுத்துக் காட்டி உண்மையைத் தெரிவித்து ஒருதலை துணிந்திருக்கிறார்கள். வள்ளுவரது காலச் சூழ்நிலையாகச் சைன பௌத்த சமயங்களின் வளர்ச்சி முறையையும் வரலாற்றையும் எடுத்துக் காட்டி, 'அவர்கள கொள்கைப்படி இன்பம் பொருள் அறமென இருத்தல் கூடாது. தமிழர் தம் பண்பாட்டுக்கு ஒப்ப அறம் பொருள் இன்பம் என்ற முறையே சாலச் சிறந்தது; அறத்தின் தலை நின்றே பொருளும் இன்பமும் எய்துதற்குரியன' என்ற இவர்கள் எழுத்து, புரட்சியை விரும்பும் புத்தறிஞர்களால் சிந்திக்கத்தக்கது. அங்ஙனமே, 'அறனெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை' என்ற குறளில், இல்லறத்தை வெறுக்கும் பொல்லாச் சமய நிலையினைப் பொருந்தாதவர் வள்ளுவர் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் இவர்களது ஆராய்ச்சி மிக இனிமை பயப்பதாகும். பலபடியானும் ஆராய்ந்து பரிமேலழகருரையைப் பின்பற்றி நெடுந்தூரம் சென்று, இணைப்பினிறுதியில் 'இலக்கண வரம்பிலிருந்து இயற்றப்பட்டது பரிமேலழகருரையே. தொல்காப்பியத்தின்படி அமைந்த உரையே திருக்குறளுக்குத் தக்க உரை' என்ற கருத்து, இவர்கள் ஆழ்ந்து ஆய்ந்து கண்ட உண்மை. இது மிகவும் போற்றுதற்கு உரியது.

இந்நூல், உரைத்திறன், இலக்கணத்திறன், உவமத்திறன், இணைப்பு என்ற நான்கு தலைப்பில் தமிழுக்கே முடிக்கலனாகவும் திருக்குறளுக்குச் சிறந்த மணிவிளக்காகவும் தோன்றியவாறு கூறுகின்றவர்களுக்கு வாய்ப்பூட்டாகவும் தமிழ் நடையும், தமிழர் பண்பாடும் குன்றாமல் அமைந்திருக்கிறது. முப்பது ஆண்டுகளாக உரைகளைத் தொகுப்பதிலும் வளம் தேடுவதிலும் ஒத்த கருத்துடைய இலக்கியங்களை, ஒத்த கருத்துடைய பாக்களை ஒன்று

சேர்ப்பதிலும், உரைநயம் தேடுவதிலும், உரைப்பதிலும் எழுதுவதிலும் ஈடுபட்ட திருக்குறள் அடிமையாகிய எனக்குக் குறிக்கொள்ள வேண்டிய பல கருத்துக்கள் இவ்வுரை நடை நூலில் இடமிடங்கள்தோறும் ஒளிர்கின்றன என்று அளவிலமைகின்றேன். உரை வளத்தைப் புரட்டியும், அங்கொன்று இங்கொன்றாக இணைத்தும், பலர் உரைகளைப் படித்த பண்பால், இவற்றினும் புதிதாக இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் இதுவரை எழுந்துள்ள ஆய்வு நூல்கள் புத்துரைகள் பலவற்றைப் படித்துப் புண்பட்ட மனத்தைப் பண்படுத்தும் ஒரு நன்மருந்து இது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. செந்தமிழ் உலகம் இதனை ஏற்று நன்கு பயன் கொள்ளுமாக!

இங்ஙனம்:

ச. தண்டபாணி.

வாழ்த்துரை

இராவ்பகதூர் தணிகைமணி
வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, எம்.ஏ.

தமிழ்ப் பேரறிஞர் திருவாளர் ராவ்சாஹெப் கோதண்டபாணி பிள்ளை அவர்கள் தமிழுக்கே செய்து வரும் பல தொண்டுகளுள் தலைசிறந்ததாகும் 'முதற்குறள் உவமை' என்னும் இத் திறன் ஆய்வு நூல். 'அகர முதல' எனத் தொடங்கும் முதற்குறளுக்கு இனி ஒருவர் இவ்வளவு விரிவாக, இவ்வளவு நன்றாக, இவ்வளவு தெளிவாக, பொருள் காணமுடியாது என்று கற்றோரும் மற்றோரும் கருதும் வகையில், வியக்கும் வகையில், இக்குறட்பாவின் சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும், உவமைத் திறனையும், ஆய்ந்தாய்ந்து தமது பரந்த இலக்கண இலக்கிய அறிவு கொண்டு 'உண்மை விளக்கமாம்' இந்நூலை இவர் எழுதியுள்ளார். 'அகரம்' என்னும் எழுத்தின் தோற்றத்தையும் சிறப்பையும், 'முதல' என்னும் சொல்லின் பல திறப்பட்ட பொருள்களின் விளக்கத்தையும், இலக்கணத்தையும், 'எழுத்தெல்லாம்' என்னும் சொற்றொடரின் பொருள் விளக்கத்தையும், 'ஆதி,' 'பகவன்' என்னும் சொற்களின் பொருளையும், 'முதற்றே' என்னும் சொல்லின் பொருளையும், அச்சொல்லில் 'ஏகாரத்தின்' இன்றியமையாமையையும், 'உலகு' என்னும் சொல்லின் பொருட்செறிவையும் பல வகைய தடை விடைகளுடன் இவர் வெள்ளிடை மலைபோல விளக்கிச் செல்லும் திறன் பெருவியப்பைத் தருகின்றது. அகரத்துக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள இணைப்பின் பெருமை நன்கு விளக்கப்பட்டுளது. உமா தேவியின் ஞானப்பாலையுண்ட சம்பந்தப் பெருமான் தமது திருவாக்கால் 'அகர முதலானை'[1] என இறைவனை உணர்த்தினதும் ஈங்கு நினைவுக்கு வரும். திருவள்ளுவர் வாழ்ந்த

1. திரு ஆப்பனூர்த் தேவாரம் I-88-5.

காலநிலே இத்தன்மைத்தென ஆய்ந்து அதற்குப் பொருந்திய உண்மை உரை இதுதான் என அறுதியிட்டுரைக்கும் இவரது நுண்ணிய ஆற்றல் அறிஞர்கள் போற்றுதற்குரிய பொற்பினைக் கொண்டதாகும். இந்த ஆய்வுரையில் ஒலியின் இயல், எழுத்துக்களின் தோற்றம், மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை, தொல்காப்பியத்தின் பாயிரப் பொருள் முதலிய அரிய பெரிய ஆராய்ச்சிகளும் பொதிந்து கிடக்கின்றன.

நாடகமேடையில் நடிக்கும் ஒருவன் தன்னை அற மறந்து தான் கொண்ட வேடம் எதுவோ அந்தப் பாத்திர மாகவே தன்னை மதித்து நடிப்பின் எங்ஙனம் அந்த நடிப்புச் சிறக்குமோ, அங்ஙனம் இக்கட்டுரை ஆசிரியர் நக்கீரரைப் பற்றி முன்பு எழுதின கட்டுரையில் தம்மை மறந்து, தமது உள்ளம் நக்கீரர் உள்ளமாகவே மாற நெடுநல்வாடை என்னும் நூற்சிறப்பைச் சிறந்த வகையில் ஆய்ந்தெழுதி னது தமிழுலகம் அறிந்ததொன்றே. அவ்வாறே இப்போது திருவள்ளுவர் காலத்தினராகவே தம்மை மதித்து அவர் உள்ளத்திலே தமது உள்ளத்தையும் பாய வைத்து இம் முதற்குறளுக்கு உரை கண்டுள்ளார் இவர் எனின், இதன் சிறப்பை எ[illegible]துரைக்கவும் வேண்டுமோ!

இந்நூலின் செந்தமிழ் நடை படிப்பவர் மனத்தை ஈர்த்துச் செல்லும் ஆற்றலுடன் அமைந்துளது. அரிய கருத்துக்கள் பூதக் கண்ணாடியிற் காட்டுவதுபோலத் தெளிவு பெற விளக்கப்பட்டுள. 'தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணி' என்னும் திருக்குறளுக்கு இலக்காக இவர் முதற்குறளின் எழுத்தையும், சொல்லையும், பொருளையும, உவமை நயத் தையும் அலசி அலசி ஆய்ந்து ஆய்ந்து எடுத்து விளக்கும் திறம, 'என்னே இவர்தம் நுண்ணறிவு! என்னே இவர்தம் கல்வித் திறம்!' என வியக்கச் செய்கின்றது.

தமது உத்தியோகத் தொழிலிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற இவர் பல்லாண்டு தமிழ்த்தொண்டு செய்யத் தமிழ்க் கடவுள் திருவருள் புரியுமாறு அவரது பொன்னார் திருவடி களைப் போற்றிப் பணிகின்றேன்.

முதற்குறளை முற்றும் முறைதெரிந்து ஆய்ந்தே
அதற்குரிய பண்பை அலசி—இதற்கிது தான்
கொள்க பொருளென்று கோதண்ட பாணியார்
தெள்ளி உரைத்தார் தெளிந்து.

திருக்குறளின் மூன்றும் திருப்பாட்டை ஆய்ந்து
தருக்கமற ஓர்விளக்கந் தந்த—திருவளரும்
ஆசிரியர் வாழ்க! அவர் ஆய்திறனைச் சொற்றநூல்
காசினியில் வாழ்க கமழ்ந்து!

வ. சு. செ.

கருத்து. இவ்விரு கருத்துக்களில் ஆசிரியர் அவர் நூலில் விளக்கவேண்டியது எது? வள்ளுவர் எழுதியது எழுத்திலக்கண நூல் அன்று; எழுத்தொலி நூலும் அன்று அவர் நூல் அற நூல். எழுத்தொலி இலக்கணக் கருத்தை விளக்கப் புகுந்த இலக்கண ஆசிரியர் அல்லர் வள்ளுவர். வள்ளுவர் அறம் கூறப் புகுந்த அறவோர். ஆதலின், விளக்கவேண்டிய கருத்து எழுத்தொலிக் கருத்தாக 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' என்னும் கருத்தாக இருத்தல் இயலாது என்பது துணியப்படும்.

இக்குறளில் காணப்படும் மற்றொரு கருத்தையும் காண்போம்: அஃது, 'உலகு ஆதி பகவனாகிய முதலை உடையது,' என்பது. உலகையும் கடவுளையும் பற்றிய கருத்து இது. இக்கருத்திற்கும் வள்ளுவர் கூறும் அறத்திற்கும் தொடர்பு உண்டா? அறங் கூறியது யாருக்கு? அகரத்திற்கு அன்று. அகரமுதலுக்கு அன்று. எழுத்திற்கு அன்று. இவற்றிற்கு அறம் கற்பிப்பார் இவ்வுலகில் இலர்; எவ்வுலகிலுமிலர். இவை அறத்தைக் கற்கும் ஆற்றல் அற்றவை. அறங் கூறியது உலகிற்கு. உலகம் இல்லையேல், அறம் ஏது! அறத்திற்கு அடிப்படை உலகு. உலகுக்கும் ஓர் அடிப்படை உண்டு என்று வள்ளுவர் உணர்த்தப் புகுந்தார் போலும்! இவைகளே அறத்திற்குத் தொடர்புடைய கருத்துக்கள். அறநூலில் விளக்க வேண்டிய கருத்துக் களும் அல்லது பொருள்களும் இவைகளே. இவற்றை விளக்குதற்குக் காட்டிய ஒப்புமை அல்லது உவமையே எழுத்தொலி இலக்கணக்கருத்து—அகர முதல எழுத்தெல்லாம் என்பது—என்றும் துணியலாம்.

மற்றொரு வழியாலும் இதைத் துணியலாம். உவமை கூறுவதும் புலப்படாப் பொருளைப் புலப்படச் செய்வதற்

கென்பர். பேராசிரியரும் இதே கருத்தை மற்ருேர் இடத்துக் கூறுகின்ருர்.[1] இஃதும் உவமையின் பண்பு என்றும் முன்பே கண்டோம்.

முதற்குறளின் இரண்டு கருத்துக்களில் தெரிந்த கருத்து எது? தெரியாக் கருத்து எது? உலகம் கடவுளாகிய முதலை உடையது அல்லது கடவுள் உண்மையே தெரியாப் பொருள். கடவுள் உண்டென்ருல் இல்லை என்பார் சிலர். கடவுள் என்று ஒருவர் உளரா, இலரா? இதை எப்படி அறியக்கூடும்? கடவுளைக் கண்ணுல் காணுதல் அரிது. கண்டார் ஒருவரும் இலர் என்பர். ஆதலின், தெரியாப் பொருள் கடவுள் உண்மையே. இந்தத் தெரியாப் பொருளை விளக்கவே வள்ளுவர் ஓர் உவமையைக் கையாண்டிருத்தல் வேண்டும். இம்முறையாலும் எதற்கு எது உவமை என்று துணியலாம்.

இவ்விரு வழியாலும் துணியாது எதற்கு எது உவமை என்று துணியும் வழியால் உவமை கூறிஞரிலர் என்று எவ்வாறு பேராசிரியர் குறை கூறுகின்ருர்? மயங்கும்படி அமைந்தது வள்ளுவர் குறளா, அல்லது பேராசிரியர் உரையா? கருதிப்பார்த்தல் வேண்டும்.

நன்று நன்று! இதற்கு மறுப்புக்கூறப் பேராசிரியரோ இங்கு இலர். மறைந்தவர் உரையில் எவ்வாறும் குற்றம் கூறலாம். கடவுட்கொள்கையா மக்களுக்குத் தெரியாத பொருள்? கடவுட்கொள்கை மக்கள் வாழ்க்கையில் ஊறிக் கிடக்கின்றது. 'ஆண்டவா, பொன்னைத் தா! பொருளைத் தா!

1. "உவமத்தானும் பொருள் புலப்பாடே கூறுகின்ருஞகலின், எங்ஙனமோ எனின், 'ஆ போலும் ஆமா' என்றக்கால், ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட்சென்றவழி அதனைக் கண்டால் ஆபோலும் என்னும் உவமையே பற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலானென்பது." (தொல்-பொருள் - உவமஇயல் 276 உரை.)

வாழ்வைத் தா! நோயைப் போக்கு! பகையைத் தாக்கு!' என்று வரம் வேண்டும் மாந்தரோ, பலர். 'ஈசனே, என்னைக் காத்தருள்; என் மனைவியைக் காத்தருள்,' என்றெல்லாம் வரம்வேண்டாத மக்களும் உளரோ? கடவுள் ஒருவர் உளர் என்று நம்பாமலா இவர்கள் கடவுளை வேண்டுகிறார்கள்? துன்பத்துட்பட்டுத் துடிக்கும் ஒருவனை நோக்கி, 'ஏன் உனக்கு இத்துன்பம் நேர்ந்தது?' என்று கேளுங்கள். 'எல்லாம் அவன் செயல்! நான் என்ன செய்வேன்?' என்பான். தம் குற்றத்தைக்கூடக் கடவுள் குற்றம் என்று கூறுவோர்க்குக் கடவுள் உண்டு என்பது புலப்படாமலா போயிற்று?

கடவுட்கொள்கையை விட்டுவிட்டு, எழுத்தொலி இலக்கணக் கருத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். 'எழுத்துக்கள் அகர முதல' என்பது எத்தனை மக்களுக்குத் தெரியும்? எழுத்தே தெரியாத மாந்தர் பலர். எழுத்தே அறியாத மக்களுக்குக்கூடக் கடவுள் ஒருவர் உளர் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. அகரம் எழுத்துக்களுக்கு முதலாக நின்றது எப்படி? எவனோ ஒருவன் அகரத்தை எழுத்துக்களுக்கு முதலாக எழுதிவிட்டால், அது முதன்மை பெற்றுவிடுமா? கற்றவர்களுக்குக்கூட அகரம் எப்படி முதன்மைபெற்றது என்பது விளங்குவதன்று. மெய்யெழுத்தோடு அகரம் கலந்து நிற்பது இலக்கணம் கற்றோர்க்குத் தெரியும். க் என்னும் மெய் எழுத்தோடு அகரம் சேர்கின்றபொழுது க என்னும் ஒலி பிறக்கிறது அ என்னும் உயிர் ஒலி இல்லையேல், க் என்னும் மெய்யை வாய் விட்டுக்கூடச் சொல்லல் இயலாது. மெய்யெழுத்துக்களுக்கு உயிர் தருவன உயிர் எழுத்துக்களே. இவைகள் இல்லாவிடில், கி, கு, கெ, கை முதலிய எழுத்துக்களையும் வாயை விட்டுக் கூறுதல் இயலாமற்போகும். அகரத்தைக் கொண்டு மாத்திரம் கி, கு, கெ, கை

என்னும் மெய்களை உச்சரித்தல் இயலுமா? இ, உ, எ, ஐ முதலிய உயிரெழுத்துக்களுக்கு இல்லாத சிறப்பு அகரத்திற்கு மாத்திரம் எப்படி வந்தது? யாரோ ஒருவர் அகரத்தை முதலில் கூறியதால் மற்ற உயிரெழுத்துக்களுக்கு இல்லாத சிறப்பு, இல்லாத முதன்மை, அகரத்திற்கு வந்துவிடுமோ? ஆங்கில நெடுங்கணக்கில் உள்ளது போல 'ஏ' என்ற எழுத்தை ஏன் முதலில் கொள்ளுதல் கூடாது? அம், அ: (அஹ) என்ற ஒலிகள் வடமொழி நெடுங்கணக்கில் கடைசியில் இடம் பெறுகிற பொழுது அகரத்திற்கு ஏன் கடைசி இடம் கொடுத்தல் கூடாது? அம், அ:, அ என்று கடைசியில் அகரத்தைத் தள்ளினுல் அது கடுஞ்சினம் கொள்ளுமோ?

அகரம், மற்ற உயிர் எழுத்துக்களில்—இ, உ, எ, ஐ முதலிய உயிர் எழுத்துக்களில்—கலந்திருக்கிறதா? கலந்திருக்கிறது என்று எப்படிக் காட்ட முடியும்? இதைப்பற்றி நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதையும் காண்க. "பதினோருயிர்க்கண்ணும் அகரம் கலந்து நிற்குமென்பது ஆசிரியர் (தொல்காப்பியனார்) கூறாராயினர்." ஏன் கூறாராயினர்? "அந்நிலைமை தமக்கே புலப்படுதலானும், பிறர்க்கு இவ்வாறு உணர்த்துதல் அரிதாகலானும் என்று உணர்க," என்றார் நச்சினார்க்கினியர்.[1] 'தொல்காப்பியருக்கு உணர்த்த அரிதான ஒரு நிலையை-சிறந்த உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்க்கே உணர்த்த அரிதான நிலையைக்—கல்வி அறிவு முதிரா மக்கள் உணர்தல் எங்ஙனம்? புலவர்களுள் எத்தனை பேர்கள்தாம் இதை உணர்வார்கள்! கடவுட்கொள்கை தெரியாத பொருள் என்று கொண்டாலும், தெரியாத ஒரு பொருளை மற்றொரு தெரியாத பொருளால் மயக்குவதாக முடியுமேயொழிய, தெளிவைத் தருமா? தெளிவில்லாத ஓர் உவமையைத் தேடிப்பிடித்தது வள்ளுவ

1. தொல். எழுத்து 46 உரை.

ருக்குப் பெருமையைத் தருமோ? புகழைத் தருமோ? தவறு பேராசிரியருடையதா, வள்ளுவருடையதா? விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆய்க,' என்பர் ஒரு சாரார்.

மற்றொரு சாரார், "தொல்காப்பியரைவிட வள்ளுவர் மிகுதியாக இலக்கண நுட்பங்களை ஆய்ந்து உண்மை கண்டவராதல் வேண்டும். தொல்காப்பியரே கூறுராயினர் என்ற உண்மையை வள்ளுவர் கண்டார் போலும்! கண்டதோடு நில்லாது, அவர் நூலிலும் முதல்முதல் இதைக் கூறுவராயினர். வள்ளுவர் ஆய்ந்து ஆய்ந்து கண்ட உண்மையும் இலக்கணப் படிப்பும் அவர் மனத்தில் ஊறி ஊறிக் கிடந்தன போலும்! 'சட்டியில் உள்ளதுதானே அகப்பையில் வரும்?' என்பது முதுமொழி. வள்ளுவர் மனச் சட்டியில் ஊறிக் கிடந்த எழுத்தொலி உண்மையன்றி வேறு எது அவர் கைக்கு எட்டும்? வேறு எங்குச் சென்று உவமை தேடுவார்? தமக்குப் புலப்பட்ட உண்மை பிறருக்குப் புலப்படுமா, விளங்குமா என்று சிறிதும் கருதாது எழுதி விட்டுச் சென்றுர். ஆதலினுலேதான் இக்குறளுக்கு உரை காண்பது அரிதாகின்றது. பலரும் பலவாறு உரை கண்டனர். காண்கின்றனர்," என்று வருந்துவர்.

கருத்து வேற்றுமை காலத்தின் செயல்

அந்தோ! 'தெரியாப் பொருள் எது, தெரிந்த பொருள் எது' என்பதிலும் வழக்கு! இம்மறுப்பும் எதிர்ப்பும் வெற்றுரைகள் அல்ல. இவற்றுள் பல உண்மைகள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. வள்ளுவர் பெருமான் தவறேதும் செய்திலர்; உரைகளும் தவறுடையன அல்ல; காலத்தின் மேலது தவறு. கற்போர்க்கு அல்லது படிப்போர்க்குப் புலப் படாத உவமையை ஆசிரியருள் எவரேனும் கையாளுவரா? நூல் எழுதுவதும், செய்யுள் செய்வதும் பிறர் கற்கும்

பொருட்டன்றோ? பிறருக்கு விளங்காத உண்மையை வள்ளுவர் கையாளுவாரா? அவர் இயற்றிய அறநூல் யாருக்கு? கற்றுத்துறைபோகிய புலவர்களுக்கு மட்டுமா? அன்று. ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் தமக்கா? அன்று, அன்று! அவருக்கு அறநூல் எதற்கு? அறநூல் பொது மக்களுக்கே தேவை; அவர்கள் எளிதில் உணர்ந்து அதன்படி தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள எழுதுவது அறநூல். இத்தகைய பொது நூலில்—எல்லோருக்கும் விளங்கவேண்டிய ஒரு நூலில்—ஒருவருக்கும் தெரியாத ஓர் உவமையை வள்ளுவர் அமைப்பரா? அதுவும், முதற்குறளிலேயே விளங்காத உவமையை அமைத்தால், அவர் நூலை யார் கற்பார்? கற்பதே அரிதாகும். அரிதாகும் என்பதை வள்ளுவர் உணராதிருந்திருப்பரோ? வள்ளுவர் காலத்தில் மலிந்து கிடந்தது இலக்கண அறிவு. இவ்வறிவு பிற்காலத்தில் அரிதாயிற்று. மறைந்தே போயிற்று என்று கூடக் கூறலாம். தொல்காப்பியம் முதல் சூத்திரமே 'எழுத்தெனப்படுவ அகரமுதல,' எனத் தொடங்குகிறது. தொல்காப்பியத்தின் முதல் சூத்திரத்தை, அச்சூத்திரக் கருத்தில் ஒன்றையே தம் முதற்குறளில் திருவள்ளுவர் அமைத்துக் கொண்டார் போலும் என்று கருதவும் இடமுண்டு. தமிழ் நாட்டில் முதன்மை பெற்ற நூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியத்தின் முதற்சூத்திரமே தெரியாதவன் அக்காலத்தில் தமிழன் எனக் கருதப்பட்டிருக்கமாட்டான் போலும்!

ஒரு காலத்தில் மலிந்து கிடந்த அறிவு மற்றொரு காலத்தில் அறிவதற்கே அரிதாகின்றதுபோலும்! இவ்வுண்மையை விளக்கத் திருக்குறளிலிருந்து வேறொரு சான்று காட்டுதல் தகும். மென்மைக்கு அனிச்சமலரை வள்ளுவர் உவமை காட்டுகிறார்; 'மோப்பக் குழையும் அனிச்சம்; முகம் திரிந்து

நோக்கக் குழையும் விருந்து,' என்கிறார். அனிச்சமலர் என்பது எப்பூ? எத்தனை மக்களுக்கு இப்பூத் தெரியும்? இப்பூவின் பெயரைக் கேட்டிராத மாந்தரோ பலர். இப்பூவைக் குறித்துச் சிறந்த ஆராய்ச்சியாளர், இலக்கணப் பேராசிரியர் திரு. மா. நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் கூறுவதைக் காணுங்கள்: "இவ்வனிச்சமலர் இன்னதெனப் பலரும் அறியார். நீர்ப்பூவென்பாரும் புதற்பூவென்பாரும் உளர். இது கோட்டுப்பூவே. வேதாரணியத்தை அடுத்த ஊர் (Railway Station) ஆகிய குரவப்புலம் என்பதன் மேல்பால் ஐயனார் கோயில் தோட்டத்தில் இப்பூக்கள் நிறைய உள்ளன; இதன் கிளையும் இலையும் சிறு சண்பகம் போல்வன. மாசி பங்குனியில் நீர்க்கடம்புபோலக் கொத்துக் கொத்தாக (சரமாக)ப் பூக்கும்; மாலையில் மலரும்; விடியற் காலத்தில் மலர்கள் பொடியாய் உதிர்ந்து கிடக்கும். காய் முற்றில் வங்குஸ்தான் காய்போல வலிதாயிருக்கும். மலர்கள் வெண்கடம்புபோல நறுமணம் உள்ளனவாய் இருக்கும். செவந்த கோடுகள் படர்ந்த வெள்ளைப் பூக்கள் இவை; கோயிலில் சிறுதேருக்கு (சப்பரத்துக்கு) அணியப்படும்; அரசர் கோயிலில் அணையில் பரப்பப்படும். இம்மலரை நேரில் பார்த்து அறிதல் வேண்டும்."[1] இப்பூவின் பெயர் இப்போது வழக்கிலும் இல்லை. பலருக்கும் தெரியாத ஒரு பூவை-தமிழ் நாட்டிலே இல்லாத ஒரு பூவை - வள்ளுவர் உவமை காட்டிவிட்டார் என்று கூறல் தகுமா? வள்ளுவர் காலத்தில் யாவருக்கும் தெரியாத பூவாக அனிச்சம் இருந்தால், வள்ளுவர் அதை உவமையாகக் கொள்வரா? அனிச்சமரம்போன்ற நிலத்தில் காணும் நிலைப்பொருள்களை அறியும் அறிவே குன்றியபோது இலக்கண அறிவு பிற்காலத்தில் குன்றியிருக்கும் என்றே துணியலாம். இவை எல்லாம் காலத்தின் செயல்கள்.

1. காந்தைக் கட்டுரை - திருக்குறள் மாண்பு, பக். 118.

கடவுள் வாழ்த்தின் தனி இயல்பு

நாம் இதுகாறும் கூறியவற்றால் வள்ளுவர் பாட்டுத் தவறுடைத்தன்று என்றே கொள்வோம். அவர் உவமையும் மயக்கம் தருவதன்று என்றும் கொள்வோம். இங்கு வள்ளுவர் ஏன் உவமை கூற வேண்டும்? இப்பாட்டால் வள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறினார் என்பர். கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுதற்கு உவமையா வேண்டும்? கடவுள் வாழ்த்துக் கூறி நூலைத் தொடங்குதல் தொன்றுதொட்டு வரும் ஒரு மரபு. அப்படி வாழ்த்துக் கூறுமிடத்து எவராவது உவமை கூறியதுண்டா? இவர் வாழ்த்துக் கூறுவதில் ஒரு தனிமுறை காணப்படுகிறது. மற்றைப் புலவர்கள் வாழ்த்துவது போல வள்ளுவர் கடவுளை வாழ்த்தினரிலர். 'மும்மைசால் உலகுக்கெல்லாம் மூலமாம் முதலே வாழ்க!' என்று வாழ்த்தினரா? வாழ்த்தினரிலர். 'அகரமாம் முதலே வாழ்க!' என்றாவது கூறினரா? கூறினரிலர். 'மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்!' என்றாவது கூறினரிலர். 'ஏத்தி ஏத்தித் தொழுவோம் யாமே' என்றும் வணக்கம் கூறினரிலர். வள்ளுவர் கூறுவது ஒரு புதுமுறை. இதை ஆழ்ந்து கருதல் வேண்டும்.

'ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு,' என்பது வள்ளுவர் கூறிய வாழ்த்து. இது, கடவுளாகிய முதலை உடையதே உலகு என்று பொதுவாகப் பொருள்படும். 'உடையதே உலகு' என்று ஏன் கூறினர்? 'முதலை உடையது' என்று கூறினற்போதுமே! 'உடையதே' என்று ஏகாரம் சேர்த்து ஏன் கூறல்வேண்டும்? 'கடவுள் என்னும் முதலை உடைய தன்று உலகு,' என்று யாராவது கூறினர்களா? அதற்கு விடையா இது? கடவுளை முதலாக உடையதே உலகு எனக் கூறியது மட்டுமா? அதற்கு ஓர் ஒப்புமை காட்டி, உலகு கடவுளை முதலாக உடையது என்றுநிலைநாட்டப் பார்க்கிறார்.

கடவுட்கொள்கை இன்று மலிந்து கிடப்பதாகவே கொள்வோம். இதற்கு மறுப்பு இன்றும் இல்லையா? உண்டு என்பதில் உதித்த பிறவியே, இல்லை என்னும் எதிரொலி. இல்லை என்று எடுத்த குரலுக்கும் உண்டு என்ற எதிரொலி பிறக்கும். கடவுட்கொள்கையை மறுத்தார் அன்றும் உளர்; இன்றும் உளர். மறுத்தாரை எதிர்த்தாரும் அன்றும் உளர்; என்றும் உளர். வள்ளுவர் காலத்தே யாராவது, "உலகம் கடவுளை உடையதன்று," எனச் சான்று காட்டி - ஒப்புமை காட்டி - நிலை நாட்டினார்களா? அதற்கு எதிராக வள்ளுவர் ஒப்புமை காட்டி உண்மையைக் காட்ட முன் வந்தாரா? அளவையால் அளந்து காட்டி உண்மையை ஊன்றப் பார்க்கின்றாரா?

வள்ளுவர் கால நிலையும் கருத்து நிலையும்

திருக்குறளின் முதற்குறள் எடுப்பே - முதற்குறளைத் தொடங்கும் முறையே - இவ்வித எண்ணங்களையும் ஐயங்களையும் எழுப்புகின்றது. இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து உண்மை காணுதல் வேண்டும். வள்ளுவர் காலத்திருந்த கால நிலையும், சூழ்நிலையும், கருத்து நிலையும் கண்டாலன்றி வள்ளுவர் ஏன் முதற்குறளையே இவ்வாறு தொடங்குகிறார் என்பது விளங்காததாகும். முதற்குறளுக்கு உரைகாண்பதும் அரிதாகும். முதற்குறளுக்கு மட்டுமா, திருக்குறளுக்கே உண்மை உரை காண்பதும் அரிதாகும். முதற்குறளின் உரைத்திறனைக் காணுமுன் வள்ளுவர் காலத்தின் கருத்து நிலையையும் மக்களின் பண்பாட்டு நிலையையும் ஒருவாறு காண முயல்வோம்:

வள்ளுவர் தோன்றிய காலத்திற்குச் சில நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வடநாட்டில் இரண்டு பெரிய அறிஞர் தோன்றினர். அவர்களுள் ஒருவர் மகாவீரர். மற்றொருவர்

புத்தர் பெருமான். இவ்விருவர்தம் நுண்ணிய அறிவும் அரும்பெரு முயற்சியும் அயரா ஒழுக்கமும் அக்காலத்து மக்கள் வாழ்க்கையைப் பண்புறச்செய்தன. மக்களிடையே நிலவிய மூடக் கொள்கைகள் பற்பல ஒழிந்தன. இவ்விருவ ராலும் வேதவேள்வி வேருடன் சாய்ந்தது. இனம் அல்லது ஜாதி வேற்றுமையை இவர்கள் வீறுடன் தாக்கினார்கள்; காணு உயிர்க்கும் கையற்று ஏங்கினார்கள். தீங்கிழையா மையே திகழ்ந்தது அறமாய். "அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:" எனும் அறக்கொடி ஆடியது எங்கணும்; பறந்தது பாரெலாம். கொல்லாமை எங்கும் பரவிற்று. மக்களுட் பெரும்பாலார் இவர்தம் அறநெறிகளைப் பின்பற்றினர். இவ் வீரர்தம் நெறிகளுக்குள்ளே சிற்சில வேற்றுமைகளும் உள.

சமண சமயத்தைச் செம்மை செய்து சீர்பெறச் செய் தவர் மகாவீரர். உண்ணுதொழிந்தும், உடையைத் துறந்தும், ஊரை விட்டோடியும், காடும் மலையும் தேடி அடைந்தும், உடலை ஒறுத்தும், உயிரை வருத்தியும், கண்டோர் மெய் பனிப்ப - கண்டோர் நடுநடுங்கும்படி - கடுந்தவம் செய்தும் வெற்றி கண்டவர் இவர். வெற்றி யாளன் (சினன்) என்ற பெயரும் பெற்றவர்.

சமணர்தம் கொள்கையின்படி முழுமுதற்கடவுள் என்று ஒன்று இல்லை. ஐம்புலன்களை வென்று வெற்றி பெற்ற அறவோர் அயராது நோற்றுக் கருமக் கூட்டமும் கரும ஈட்டமும் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒழிய 'அர்கத்' அல்லது 'அருகர்' நிலையை அடைந்து, சித்தர்களாய் என்றும் நிலை பெறுகின்றனர். இதைத் தவிர வேறு முத்தி என்பதில்லை. இறைவன் அடி சேர்தலோ, இறைவனுடன் இரண்டறக் கலத்தலோ, இல்லை.[1] இந்நிலையை அடைவதற்கு இல்லறம்

---

1. The moment a man reaches the fourteenth stage Ayogi Kevali gunasthanaka, all his Karma is purged

இடர்ப்பாடு தருவது. இல்லறத்திலிருந்துகொண்டே உய்ய எண்ணுதல் 'சையம் பூண்டு - பெருங்கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு - சமுத்திரத்தை நீந்தலுற்று ஒக்கும்'[1] என்பர். உடலை ஒறுத்தலும் துன்பத்தை ஏற்றலும் இவர் நெறிக்கு வேண்டற்பாலன. "ந சுகேனசுகம் அதிகந்தப்பம் துக்கேன சுகம் அதிகந்தபம்" என்பது இவர்தம் அறமொழி. "துக்கத்தாலே சுகத்தைப் பெறலாம். சுகத்தால் சுகம் பெறுதல் இல்;" என்பது இதன் பொருள்.

மகாவீரரைப்போன்று புத்தரும் மக்களுக்குச் சிறந்த வழி துறவே என்று கொண்டவர். இவர் தம் மனைவியை, மகனை, உற்றார் உறவினரை, பெற்றோர் முதலியோரை விட்டு ஓடினவர் ; தம் அரச வாழ்வைத் துறந்து பிச்சை ஏற்றுண்ணத் துணிந்தவர். உடலை ஒறுத்தலும், உடையைத் துறத்தலும், நடுங்க நோற்றலும் இவருக்கு உடன்பாடில்லை. உலகத்தையே துன்பமாகக் கண்டார். இல்லறம் மட்டுமா! உலகமே துக்கம், துக்கம், துக்கப் பெருங்கடல்! இவ்வுலகில் 'பிறந்தார் உறுவது பெருகிய துன்பம்.' இத்துக்கத்தைப் போக்க—துன்பத்தை விலக்க-இப்பெருமகனார் உணர்த்திய வாய்மைகள் நான்கு. அவை துக்கம், துக்க உற்பத்தி, துக்க-

---

away and he proceeds at once to Moksha as a Siddha. In Moksha there is of course no absorption into the infinite, but the freed soul dwells for ever above the land called Siddhasila whence it returns no more and this is Moksha.

There the innumerable delivered souls exist and are to be there for ages that never were begun and which never close.

'THE HEART OF JAINISM' by Miss Sinclair Stevenson; Pages 191-192.

1. சீவக சிந்தாமணி, கேமசரியார் இலம்பகம், 1426.

நீக்கம், துக்க நீக்க நெறி என்பன. நிர்வாணமே, அதாவது, ஒன்றுமற்ற நிலையே—பற்றற்று மனமற்று எல்லாம் அற்று நிற்கின்ற நிலையே—முடிவான நிலை. அதுவே பேரின்பம் என்பது இவர் கண்ட உண்மை, "நிப்பாணம் பரமம் சுகம்;" என்று கூறும் 'தம்மபதம்' என்னும் இவர் நூல். இறைவனைச் சேர்தலோ இறைவன் அடி சேர்தலோ இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தலோ இவருக்கும் உடன்பாடில்லை. 'இறைவன் அல்லது கடவுள் என்று ஒருவர் உளரோ?' என ஒருவர் புத்தர் பெருமானைக் கேட்டார். "இக்கேள்வியைக் கேட்டவனும் கேட்பது என்ன என்பதை அறியான். அதற்கு விடை சொல்வோனும் அறியான். ஆழம் தெரியாத இடத்தில் காலை வைப்பது தவறு," என்று அவர் விடை கூறினார் என்பர். 'கடவுள் இருந்தால் என்ன, இல்லாவிட்டால் என்ன? ஐந்து நற்குணங்களே—பஞ்ச சீலமே—மக்களுக்குத் தேவை. 'நற்காட்சி, நல்லொழுக்கம், நல்வாய்மை, நல்வாழ்க்கை, நற்செய்கையோடைந்தையே நாடு.' இவையே நிர்வாண நிலையை அளிப்பன," என்பது இவர் அறநெறி.

இவ்விரு பெருங்குரவர்தம் மாணாக்கரோ பற்பலர். இவ்விரு பெரிய நெறிகளை அவர்கள் எங்கெங்கும் பரவச் செய்தார்கள். புத்தர்தம் பெருநெறியோ, கடல் தாண்டிக் கூடச் சென்றது. இவ்விரு நெறிகளும் தமிழ்நாடு புக்கன. தமிழர் பண்பாடு கலக்குண்டது. அவர்தம் கொள்கைகள் தாக்குண்டன. புது நெறிகளைப் பரப்பினோர் ஆர்வமும், அளவைத்திறனும், வாதமும், வழக்கும், வழக்கெடுத்துரைக்கும் வன்மையும், வாய்ச்சொல் ஆற்றலும் மக்கள் அறிவைக் கலக்கின. ஒருவர் ஒருவழி நில்லார் ஆயினர்; செல்லாராயினர். இல்லற வாழ்வு நிலை குலைந்தது. வள்ளுவர் காலம் வரைக்கும் இல்லற வாழ்வு நிலை குலைந்திருந்தது என்னலாம்.

அவ்வாறு இருந்தது என்பதற்குச் சான்றும் வேண்டுமோ? வேண்டுமாயின், திருக்குறள் இல்வாழ்க்கை என்னும் அதிகாரத்தில் போதிய சான்றுகள் காணலாம். அச்சான்றுகளில் ஒன்றைத் தெரிந்துகொண்டு மேலே செல்வோம் :

இவ்வதிகாரத்தில் நாம் ஆராயவேண்டுவது, "அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை; அஃதும் பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று," என்னும் குறள். இக்குறள் எக்கருத்தை உணர்த்துகின்றது?" "அறன் என்றுசொல்லப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை; அந்த இல்வாழ்க்கையும் பிறனால் பழிக்கப்படாததாயின் நன்று," என்பது இக்குறளுக்கு நேரான பொருள். இக்குறள் துறவறத்தைப்பற்றி ஏதாவது கூறுகின்றதா? இல்லை. துறவறத்தைக் குறித்த ஒரு சொல்லும் இக்குறளில் காணப்படவில்லை. ஆனால், பரிமேலழகரோ, இக்குறள் துறவறத்தையும் குறிப்பதாக உரை காண்கின்றார். திறன் ஆய்வுக்கு இக்குறளின் உண்மைக் கருத்து முக்கியமாதலின். இதன் உண்மைப் பொருளைக் காணுதல்வேண்டும். பரிமேலழகரோ, ஒதுக்கிவிடத்தக்க உரையாசிரியர் அல்லர்; உரையாசிரியர்களுள் நுண்மாண் நுழைபுலம் வாய்ந்தவர். அவர் உரையை ஆராய்வோம். அதில் உண்மை காண்போமானால் அவர் உரையையே மேற்கொள்வோம்.

'அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை,' என்பது இக்குறளின் முற்பகுதி. இதைப் பரிமேலழகர் 'அறன் எனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே,' என்று மாற்றிக்கொண்டார், அஃதாவது, 'எனப்பட்டதே' என்னும் சொல்லில் உள்ள ஏகாரத்தைப் பிரித்தெடுத்து, அதை இல்வாழ்க்கைக்கு மாற்றி, 'இல்வாழ்க்கையே' என ஆக்கி, 'அறன் எனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே' என அமைத்துக்கொண்டு உரை காண்கின்றார். இது முதல் மாற்றம். 'அறன் எனப்பட்

டதே இல்வாழ்க்கை' என்பதும், 'அறன் எனப்பட்டது இல் வாழ்க்கையே' என்பதும் ஒரே பொருளைத் தருமா? தாரா. கருதிப்பாருங்கள். இவ்விரண்டிற்கும் ஆழ்ந்த பொருள் வேற்றுமை உண்டு. இதை விரிவாகப் பின்னர்க் காணலாம். ஒரு சொல்லில் உள்ள எழுத்தைப் பிரித்து மற்றொரு சொல் லோடு சேர்த்து உரைகாணும் உரிமை பெரிய உரையாசிரி யர்களுக்கு உண்டு போலும். 'அறன் எனப்பட்டது இல் வாழ்க்கையே,' என்று கூறுவது வள்ளுவர் கருத்தாயின், அவர் அவ்வாறே செய்யுள் செய்திருப்பர். அவ்வாறு செய் யுள் செய்வதும் இயலாதது அன்று. வள்ளுவர் அவ்வாறு செய்யாதிருக்க, அவர் சொல்லமைப்பை மாற்றிக் கூறுவது வள்ளுவர் கூறியதைத் தலைகீழாக மாற்றியதாக முடியும்.

பரிமேலழகர் மாற்றிக்கொண்டபடியே இப்போது பொருள் காண்போம். 'அறம் எனப்பட்டது இல்வாழ்க் கையே' என்பது எப்பொருள் தரும்? 'அறம் என்று சொல் லப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே-இல்வாழ்க்கை ஒன்றே அறம்; மற்றவை அறம் எனப்பட்டவை ஆகா. அஃதாவது, பிரமசரி யம் அறம் அன்று; வானப்பிரஸ்தம் அறம் அன்று; துறவு அறம் அன்று; மற்றெதுவும் அறம் அன்று' என்றெல்லாம் அது பொருள் இசைத்து நிற்கின்றது. இவ்வாறு பொருள் தருவது ஏகாரம் ஒன்றே. இவ்வாறு பொருள் கொள்ளின், இதைத் தேற்றேகாரம் என்பர். இஃது, 'இல்வாழ்க்கையே அறம் எனப்பட்டது,' என்று தேற்றமாகக் கூறுகின்றது; தெளிவாகக் கூறுகின்றது; நிச்சயமிக்க உறுதியாகக் கூறு கின்றது. இவ்வாறு உரை காணுதல் நேர் உரையாகும்.

இவ்வாறு உரைகண்டால் பின்னும் ஓர் இடர்ப்பாடு ஏற்படுகின்றது. வள்ளுவர், துறவை அறத்துப்பாலில் சேர்த்துக் கூறியவர், அஃது அறம் அன்று எனப் பொருள்

படும்படி கூறுவரா? கூறுர். அவ்வாறு கூறியிருந்தால், அது முன்னுக்குப் பின் முரணுக முடியும். பரிமேலழகர் இந்த இடர்ப்பாட்டைக் கண்டாராதலின், இதற்கு வேறு பொருள் காணல்வேண்டும் என்று அவர் கருதினூர்போலும்! இங்குள்ள ஏகாரத்திற்குத் தேற்றப்பொருள் கூருது பிரிநிலைப் பொருள் கூறுகின்றுர்.

'பிரிநிலை' என்பது, ஒன்றிலிருந்து மற்றென்றைப் பிரிக்கும் நிலை, பிரித்துப் பொருள்தரும் நிலை, அல்லது பிரிக்கப்பட்ட பொருளைத் தரும் நிலை, ஏகாரத்திற்கு, 'ஏ' என்னும் இடைச்சொல்லிற்கு உண்டு. "அவர்களுள் இவனே கள்வன்," என்னும் சொற்றொடரில் உள்ள ஏகாரம் பிரிநிலை ஏகாரம். இஃது ஒருவனைக் கள்வன் என மற்றவர்களிலிருந்தும் பிரித்துவிடுகிறது. 'அறன் எனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே,' என்பதில் பிரிந்தெடுக்கத்தக்க அல்லது ஒன்றிலிருந்து மற்றென்றைப் பிரித்துக் காட்டக்கூடிய சொற்கள் காணப்படவில்லையே! அவ்வாறு பிரிக்கத்தக்க சொற்கள் இங்கு இருந்தால், பிரிநிலைப் பொருளும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்க பொருளாகும். பிரிக்கத்தக்க சொற்கள் இக்குறளில் இல்லையாதலின், இங்குப் பிரித்தெடுக்கப் பொருந்தும்சொற்களைப் பரிமேலழகர் தேடிப் பிடித்தார். 'இரு வகை அறத்தினும் - இல்லறம் துறவறம் என்னும் இரு வகை அறத்தினும்' என விரித்தார்; இவ்வாறு விரித்ததிலிருந்து இல்வாழ்க்கையைப் பிரித்தார். 'இருவகை அறத்தினும் இல்வாழ்க்கையே அறன்எனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டது' என முடித்தார். இவ்வாறு உரை காணினும் இடர்ப்பாடு விட்டபாடில்லை. 'துறவறம் இல்லறம் என்னும் இரண்டில் இல்லறமே சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டது,' என்றுல், துறவறம் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படாத அறம் என்றன்றோ முடிகின்றது? 'இது துறவு; அறம் அன்று'

என்னும் உரையைவிட ஒருவாறு நல்லது; வள்ளுவருக்கு ஏற்பட்ட முரண்பாட்டையும் ஒருவாறு அகற்றும். ஆனால், 'துறவு எப்படிச் சிறந்த அறமாகாது? துறவு சிறந்த அறமென அன்றோ உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன? வள்ளுவர் ஆதைச் சிறந்த அறமெனப்பட்டது அன்று என்று கொண்டது தவறு என்று கருதப்படுமே!' என்று கவலையுற்றனர்போலும் பரிமேலழகர்! அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்த வள்ளுவர், துறவைச் சிறப்பில்லாத அறம் எனக் கொண்டதும் தவருக இருப்பதற்கில்லை. ஏதோ ஒரு காரணம் பற்றியே இவ்வாறு கூறியிருத்தல் வேண்டும் என அவர் அவ்வாறு கூறியதற்குக் காரணம் கண்டார். துறவு முன்பு இருந்தது போல இல்லை; தன் நிலையில் இழிந்து பழிக்கத்தக்க நிலையில் இருக்கிறது. ஆதலின், துறவு சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்ட அறம் அன்று எனக் கருதினர் போலும் வள்ளுவர்! 'அஃதும் பிறன் பழிப்பதில்லாயின் நன்று,' என்று கூறினர். அஃதும் என்பது, தாம் பிரி நிலையால் பிரித்த துறவையே குறிக்கும் என்று துணிந்தார் பரிமேலழகர். பிற்பகுதியில்—'அஃதும் பிறன் பழிப்பதில் லாயின் நன்று,' என்னும் பகுதியில்—இக்கருத்தைத் திணித்தார்; உரை கண்டார். இப்பகுதியில் உள்ள 'அஃதும்' என்னும் சொல் எப்பொருளைத் தரும் என்பதை நாம் கருதுவோம்:

'அறம் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை; அஃதும் பிறன் பழிப்ப தில்லாயின் நன்று,' என்னும் சொற்ருெடரில் 'அஃதும்' என்பது சேய்மைச் சுட்டு. அஃது இயற்கையாக எதைக் குறிக்கும்? அஃதும் என்பது இயற்கையாக அதற்கு முன் குறிப்பிடப்பட்ட அறம் எனப்பட்டதைத் தானே, இல்வாழ்க்கையைத்தானே குறிக்கும்? அவ்வாறு வள்ளுவர் சொற்களை அமைத்தவாறு பாட்டில் சொற்கள்

உள்ள முறையில் - பொருள் கொள்ளார் பரிமேலழகர்; 'மற்று அத்துறவறமோ என்னின்' என்ற ஒரு கேள்வி உரையை வருவித்தார்; 'அஃதும்' என்பதோடு இணைத்தார். அறத்தை இரு கூறாக்கினர். 'துறவறம் இல்லறம் என்னும் இருவகை அறங்களில் இல்வாழ்க்கையே அறம் எனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டது; (மற்று அத்துறவறமோ என்னின்) அதுவும் பிறன் பழிப்பதில்லாயின் நன்று' என்று முடித்தார்; வெற்றி கண்டார். நன்று நன்று இவர் கொற்றம்! துறவைக் காக்கும் இவர் துணிபு நன்று! நன்று இவர் உரையின் பெற்றி!

பரிமேலழகர் தம் கொண்டுகூட்டு இன்றியும், விரித்தல், பிரித்தல், திரித்தல், இணைத்தல், திணித்தல் முதலிய இன்றியும், உரை காண்பது இயலுமா? சொற்கள் குறளில் அமைந்தவாறே பொருள் காணுதல் முடியுமா? இதை ஆராய்வோம்: பாட்டிற் சொற்கள் அமைந்தவாறே பொருள் கிடைத்தால், அதுவே சிறந்த பொருளாகும். அதுவே வள்ளுவர் கருத்தாகவும் இருக்கும் என்றும் துணியலாம்.

'அறம் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை' என்னும் குறட்பகுதி, அல்லது சொற்றொடர், ஒரு கேள்விக்கு விடையாகலாம்; ஓர் எதிர்ப்புக்கு மறுப்பாகலாம்; ஓர் ஐயத்தைப் போக்கித் தேற்றம் கூறுவதாகலாம். 'அறம் எனப்பட்டதோ இல்வாழ்க்கை?' என்னும் கேள்விக்குத் தேற்றமாகக் கலங்காது உரைக்கும் விடை, 'அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை,' என்பது. இதைச் செவ்வன் இறை என்பர். இதிற்காணும் ஏகாரம் மெய் அவற்குக் காட்டும் தேற்றேகாரமுமாம் என்னலாம். 'அறம் எனப்பட்டதன்று இல்வாழ்க்கை' என்னும் எதிர்ப்பு இருந்தால், அதற்கு

மறுப்பு 'அறம் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை,' என்னும் உறுதி மொழியாகும். இல்வாழ்க்கை அறம் எனப் பட்டதோ, அன்றோ. இல்வாழ்க்கை அறம் எனப்பட்டது ஆகுமோ, ஆகாதோ என்ற ஐயத்தைப் போக்கித் தெளி வைத் தந்து தேற்றுதல் செய்வது, 'அறம் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை,' என்பதாகும். 'அறம் எனப்பட்டதே இல் வாழ்க்கை' என்பதற்கு இந்த மூன்று நிலைகள் உள. இதை இந்த மூன்று நிலைகளிற் காணலாம். இந்த மூன்று நிலை களில் ஏதாவது ஒன்றைக்கொண்டு இதற்குப் பொருள் காணலாம்; அல்லது மூன்று நிலைகளையும் சேர்த்துக் காண டலும் பொருந்தும். இவற்றில் காண்பது எல்லாம் தேற்றப் பொருளே! 'எனப்பட்டதே' என்னும் சொல்லாட்சியில் காணும் 'ஏ' என்னும் இடைச்சொல்லே இப்பொருளெல் லாம் தந்து நிற்கின்றது. பரிமேலழகர் தம் இடர்ப்பாடுகள் நீங்குகின்றன. துறவை இவ்வுரை தொடுவதும் இன்று. துறவிற்கு வெகு தூரத்தே இவ்வுரை நின்றுவிடுகின்றது.

வள்ளுவர் காலத்தே 'அறன் எனப்பட்டதோ இல் வாழ்க்கை?' என்ற கேள்வியோ, எதிர்ப்போ, ஐயமோ இருந்திருத்தல் வேண்டும். அவற்றின் பயனாக மக்க ளிடையே குழப்பமும் கலக்கமும் ஏற்பட்டன போலும்! இவற்றைப் போக்கவே இக்குறள் எழுந்தது போலும்! இவ்வாறு இல்லாவிடில் 'எனப்பட்டதே' என்று வள்ளுவர் நீட்டி உரைக்கத் துணியார். இந்த நீண்ட சொல்லைக் கூறியே இரார். சொற்செட்டு மிக்கவர் வள்ளுவர். ஏழு எழுத்துக்கள் கொண்ட ஒரு சொல்லை வீணே ஆளும் புலவர் அல்லர் வள்ளுவர். மேலே கூறிய காரணங்கள் இல்லாமல் இச் சொல்லை ஆண்டிருக்கவும் மாட்டார்; ஏகாரத்தை இக் குறளில் வேறு சொற்களோடு சேர்க்காமல் 'எனப்பட்டது' என்பதோடு சேர்த்திரார் என்றே துணியலாம்.

'எனப்பட்டதே' என்னும் சொல்லை இன்னும் சற்று ஆழ்ந்து நோக்குவோம். எனப்பட்டது என்பது இறந்த காலம். ஒரு புலவன் தன் கருத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டு மானால், அறம் எனப்படுவதே எனக் கூறுவதுதான் இயல்பு. இதை விட்டு அறம் எனப்பட்டதே என்று மாற்றி ஏன் இறந்த காலத்தால் கூறினார்? 'எனப்படுவதே' என்பது குறள் யாப்புக்குப் பொருந்தாது எனக் கருதி, 'எனப் பட்டது' என்று அமைத்தார் என்று கொள்ளல் தகுமா? பொருளைக் கருதாது யாப்புக்காகச் சொற்களை மாற்றும் புலவர் வள்ளுவர் அல்லர். வேண்டுமானால், 'அறன்எனச் சொல்வதே இல்வாழ்க்கை' என அமைத்து யாப்புக்குப் பொருந்தச் செய்யுள் செய்திருப்பர். அவ்வாறு செய்யாது இறந்த காலத்தால் கூறியது ஓர் ஆழ்ந்த கருத்தை உணர்த் தவே போலும்!

'இல்வாழ்க்கை அறம் எனப்பட்டதே,' என்பது வள்ளுவர் புதிதாகக் கூறியதன்று. பழந்தமிழர்கள் - ஆன் றறிந்தடங்கிய தொன்முது தமிழர்கள் - ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கூறியதையே வள்ளுவர், எதிர்ப்பும், கேள்வியும், ஐயமும் நிகழ்ந்த தம் காலத்தே, எடுத்துக் காட்டுகின்றார் என்பதைக் காட்டி நிற்கின்றது, 'எனப் பட்டதே' என்னும் சொல், சொல் அமைப்பு, சொல் ஆட்சி.

அம்மம்ம! வள்ளுவர் குறளில் ஓர் எழுத்தில், ஒரு சொல்லில், ஒரு சொல் அமைப்பில் எவ்வளவு செறிந்த பொருள்கள் அமைந்து கிடக்கின்றன! ஓர் ஏகாரத்திற்கு இவ்வளவு பொருளா! இந்த ஓர் எழுத்திற்குப் பொருள் காண எவ்வளவு எவ்வளவு போராட்டம்!

'எனப்பட்டதே' என்னும் ஒரு சொல்லைக்கொண்டே வள்ளுவர் கால நிலையையும் கருத்து நிலையையும் துணிதல்

கூடுமோ? இவற்றைக் காண இன்னும் சில சான்றுகளேனும் வேண்டற்பாலன. 'அறம் எனப்பட்டதோ இல்வாழ்க்கை?' என்னும் ஐயவினா யாரால் எழுப்பப்பட்டதாகும்? அல்லது, 'இல்வாழ்க்கை அறம் எனப்பட்டது அன்று,' என்ற எதிர்ப்பு யாரால் நேர்ந்திருக்கும்? இவ்வித எதிர்ப்பாலும் கேள்வியாலும் உண்மையாகவே குழப்பம் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமோ? இவை எல்லாம் நாம் ஆராய வேண்டுபவை.

இது வரையில் நாம் ஆராய்ந்தது இங்கு எடுத்துக் கொண்ட குறளின் முற்பகுதியே. அதன் பிற்பகுதி இன்னும் எஞ்சி நிற்கின்றது. இப்பிற்பகுதி கூறுவதையும் ஆராய்வோம். "அஃதும் பிறன் பழிப்பதில்லாயின் நன்று" என்பது பிற்பகுதி. 'அஃதும்' என்பதற்கும் பரிமேலழகர் கூறிய 'ஏனைத் துறவறமோ எனின், அதுவும்' என்னும் பொருள் பொருத்தமற்றது எனச் சற்று முன்பே கண்டோம். 'அஃதும்' என்பதற்கு அவ்வில்வாழ்க்கையும் என்பது தான் நேரான பொருள். 'அவ்வில்வாழ்க்கையும் பிறன் பழிப்பில்லாததாயின் நன்று' எனக் கூறுகிறது இப்பிற் பகுதி. இப்பிற்பகுதியும் வள்ளுவர் கால நிலையைக் காட்டு கிறது. வள்ளுவரின் முன்னோர், தொன்முது தமிழர், அறம் எனச் சிறப்பித்துக் கூறிய இல்வாழ்க்கை, வள்ளுவர் காலத் தில் எப்படி இருந்தது? பிறன் பழிப்பதொன்றாய் இருந்தது. ஆதலின், அஃதும் பிறன் பழிப்பதில்லாயின் நன்று' என்றார். பிறன் பழிப்பதற்கு அஃது இடம் தருமாயின், நன்று அன்று போலும்! 'பிறன் பழிப்பதில்லாயின் அது நன்று' என்று கூறினாலே, மேலே கூறிய வள்ளுவர் கருத்தை விளக்கிவிடுமே! அப்படிக் கூறாது உம்மையைச் சேர்த்து 'அஃதும்' (அது + உம் = அஃதும்) என்று வள்ளுவர் ஏன் கூறினார்? உம் என்னும் சொல் வள்ளுவர் காலத்தில் இல்வாழ்க்கை இருந்த நிலையையும் அவர் காலத்திற்கு

முன்பே இருந்த நிலையையும் காட்டும். அறம் எனச் சிறப்பித்துக் கூறுமாறு உயர்ந்து நின்ற அதுவும், பிறன் பழித்துக்கூற இடம் தாராதாயின் நன்று என்பதை 'உம்' என்னும் சொல் காட்டும். இதை உயர்வு சிறப்பு உம்மை என்பர் இலக்கண நூலார்.

வள்ளுவர் 'பழித்தது இல்லாயின் நன்று' எனக் கூறினாரிலர். வள்ளுவருக்கு முன்பே இல்லறம் பழிக்கப்பட்டதை இப்பகுதி குறித்தல் இன்று. வள்ளுவர் காலத்தேதான் இப்பழிப்பு இருந்தது போலும்! பழிப்பு இல்லாததாக இல்வாழ்க்கையைச் செய்ய முடியவில்லையாயின், இல்வாழ்க்கை அறம் அன்று என்று கூறுதல் இயலுமா? இயலாது. இல்வாழ்க்கை பழிப்பை ஏற்பதும் பழிப்பின்றி விளங்குவதும் அவ்வக் காலத்து மக்கள் நிலையைப் பொறுத்தன. 'இல் வாழ்க்கை பழிப்பே கொள்ளினும், பழிப்பையே தள்ளினும், அறமே-அறமெனப் பட்டதே—பழிப்புக்கு இடங்கொடாததாயின், அது நன்று; தூயதுகூட,' எனப் பொருள்படும்படி அமைந்துள்ளது இப்பிற்பகுதி.

'பிறன் பழிப்பது' என்பது யார் பழிப்பது? இல் வாழ்க்கையைப் பழிப்பவன் யார்? 'பிறன்' என்பது யாரைக் குறிக்கும்? இவற்றைப் பரிமேலழகர் விளக்கினாரிலர்; 'பிறனால் பழிக்கப்படுவது' என்று விளக்கமின்றிக் கூறிச் சென்றார். மணக்குடவரோ, "பிறன் ஒருவனால்" என்று கூறினார். பிறன் ஒருவன் என்றது அண்டை வீட்டான், அயல்வீட்டான் ஒருவனைக் குறிக்குமா? தமிழர்கள் ஒருவர் மற்றொருவரைப் பழிப்பதையா ஒழுக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள்? இங்குப் பழிப்புண்டது தமிழர் தம் இல்வாழ்க்கை அல்லது நாட்டின் இல்வாழ்க்கையே. தமிழர் ஒருவரை பொருவர் பழித்துக்கொண்டாலும், பழித்துக்கொள்ளா

திருப்பினும், இல்வாழ்க்கை பழிப்புக்குரியதாயின், அப் பழிப்பு இருந்தே வரும்; இல்வாழ்க்கை நல்லதாகுதல் இன்று.

பிறன் என்றால் இல்வாழ்வான் அல்லாத பிறன் எனக் கொள்ளல் தகுமா? இல்வாழ்வான் அல்லாத பிறன் துறவி என்று கொள்ளலாம். துறவிகளோ, பற்றற்றவர்கள்; அல்லது பற்றையே அறுக்கும் நோன்பு பூண்டவர்கள். உடம்பின் தொடர்பே மிகை என்று கொள்வோருக்கு இல் வாழ்வோன் எவ்வாறு வாழ்ந்தால் என்ன? பிறரைப் பழித் துக்கூறுதல் துறவிகள் தொழிலாகுமா? பழிப்பது என்பது எப்பொருள் தரும்? ஒருவனை இழித்துக் கூறுதல் எனப் பொருள்படும். இஃது ஒருவனை இடித்துக் கூறுதல் அன்று; வெகுண்டு கூறுதல் அன்று; கண்டித்துக் கூறுதல் அன்று; புத்தி கூறுதலும் அன்று. இவை வேறு; பழித்துக் கூறுதலும் வேறு. பழித்துக் கூறுதலைத் துறவிக்காக்குதல் பழியே ஆகும்.

பரிதியார் உரையும் பழைய உரையும் இங்குப் பழிப்பது என்பதை உலகம் பழிப்பதாகக் கொள்ளுகின்றன. வள்ளு வர் துறவிகளைப் பழித்துக்கூறுமிடத்து, 'உலகம் பழித்தது ஒழித்துவிடின்,' என்றார். ஈண்டுப் பழித்தது என்று இறந்த காலத்தால் கூறியதையும் இல்வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறியபோது பழிப்பது என்று கூறியதையும் காண்க. இவ் வாறு வேறுபடக் கூறியதன் பொருளைக் கருதுக. இல்வாழ்க் கையை உலகம் பழித்தது என்று கொண்டிருந்தால், அவ் வாறே கூறியிருப்பார். உலகம் பழித்தது வேறு; பிறன் பழிப்பதும் வேறு. இவ்வேற்றுமையை வள்ளுவர் நன்கு அறிந்தவர் போலும்! ஆதலின் ஓர் இடத்து 'உலகம் பழித் தது' என்றார்; மற்றோர் இடத்துப் 'பிறன் பழிப்பது' என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆதலின், இவ்விரண்டையும் ஒரு பொருள் எனக் கொள்ளுதல் தவறு.

'பிறன் பழிப்பது' என்பது வேறு எவன் பழிப்பதைக் குறிக்கும்? இல்வாழ்க்கையை அறம் எனக் கொள்ளாத பிறன், அஃதாவது இல்வாழ்க்கையை அறம் அன்று என்று கூறும் பிறன் என்றுதான் கொள்ள இடந்தருகின்றது. இல்வாழ்க்கையை அறம் அன்று எனக் கொண்டவர் யார்? அவ்வகைக் கொள்கையர், துறவு நெறியாளர் என்னலாம். அவர் பௌத்தராகலாம்; சமணராகலாம்; அல்லால், இல்லறத்தையே வெறுக்கும் துறவைத் தமிழர் பண்பாட்டிற் சேர்க்க எண்ணிய தமிழராயினும் ஆகலாம். இவர் யார் எனத் துணிவது ஆராய்ச்சிக்குரியது. இவர் யாராயினும் ஆகுக! இத்தகு பழிப்பு—பிறன் பழிப்பு—இருந்தது என்பதே இங்குச் சாலும். திருவள்ளுவர் காலத்தில் இல்லறத்தை எதிர்த்த ஒரு கூட்டம்—இழிதகு கூட்டம்—இருந்தது என்பதை இக்குறள் காட்டும். அக்கூட்டத்தாரைப் 'பிறர்' என்றுகூடப் பன்மையால் சுட்டினர் இலர் திருவள்ளுவர்; அவர்தம் இழிதகைமை தோன்றப் பிறன் என்றே ஒருமையால் சுட்டுகின்றார்.

இல்வாழ்க்கை எப்பொழுது பழிக்கப்படுகின்றது? இல்வாழ்க்கையின் இழிவு எப்பொழுது ஏற்படுகின்றது? மனைவியை வாழ்க்கைத் துணையாய்க் கருதாது காமத் துணையாகக் கருதும்பொழுது ஏற்படுகின்றது. இதை விளக்கும் பொருட்டே வாழ்க்கைத் துணை என்று (காமத் துணை அன்று என்பது தோன்ற) திருவள்ளுவர் அதிகாரமும் வகுத்தார். வாழ்க்கைத்துணை என்று குறித்தாலே மனைவியைக் குறிக்குமெனினும், அவர் 'வாழ்க்கைத்துணை நலம்' என்று அவ்வதிகாரத்திற்குப் பெயரிட்டுள்ளார். ஏன் 'நலம்' என்னும் பெயரையும் சேர்த்தல் வேண்டும்? மனைவியே வாழ்க்கையின் தீங்கு என்று நிலவிய கொள்கையை மாற்றவே நலம் என்ற பெயரையும் சேர்த்துப்

பெயர் நீளினும் நீளுக என்று 'வாழ்க்கைத்துணை நலம்' என்ற நீண்ட பெயரை அதிகாரத்திற்கு இட்டார் போலும்.

காமத்தால் நேர்ந்த இழிவு ஒன்று மட்டுமா பழிப்புக்கு இடந்தந்து நிற்பது? மகளிர் நிறை காவாது சிறை காவல் ஏற்படும்போது பழிப்பு ஏற்படுகிறது. ஆணோ பெண்ணோ நிறையின் நீங்குதல் எப்போது ஏற்படுகின்றது? உயிர் ஒன்றும் தன்மையை நாடாது, உடல் ஒன்றும் தன்மையை நாடும்போது ஏற்படுகின்றது. இத்தகைய இழிந்த செயலால் பழிக்கப்படுவது எது? இழிந்து நடந்த ஒருவனா பழிக்கப் படுகிறான்? ஒருத்தியா பழிக்கப்படுகிறாள்? ஒருவனுமல்லன்; ஒருத்தியுமல்லள். இல்வாழ்க்கையே பழிக்கப்படுகின்றது.

இதுகாறும் ஆராய்ந்த குறள் எச்சான்று பகர் கின்றது? வள்ளுவர் கால நிலையும் கருத்து நிலையும், வள்ளுவர் விரும்பியோ விரும்பாமலோ, அவர் நினைத்தோ நினையாமலோ இக்குறட்பாவில் பதிந்து கிடப்பதைக் காட்டு கின்றது. வேண்டுமாயின், இன்னும் பற்பல சான்றுகள் திருக்குறளிலிருந்தே காட்டலாம். சான்றுக்கெடுத்த ஒரு குறளிலேயே ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து சென்றோம். நீண்ட காலமும் சென்றது. ஆயினும், இன்னும் சிற்சில சான்றுகளையாவது மேற்போக்காகப் பார்த்து மேலே செல்வோம்.

'புறத்தாற்றின் போஒய்ப் பெறுவதெவன்?' என்றார் மற்றொரு குறளில். 'புறத்தாறு' என்பது என்ன ஆறு? புறத்தாறு என்பது இல்வாழ்க்கைக்குப் புறமாகி இல்லை விட்டுச் செல்லும் நெறி என்று பொருள்படும்படி உரை எழுதினார் பரிமேலழகர். இங்கு இல்லை விட்டுச் செல்லுதல் என்பது துறவு என்று இசைந்தாரிலர். 'வனத்துட்செல்லும் நிலை' என்றார். இது தானாகவே துறவை விலக்கிவிடும் போலும்! மணக்குடவர் 'தவநெறி' என்றார். 'பாவத்தின்

வழி' என்றார் பரிதியார். 'ஆறு' என்பது 'நெறி' என்று பொருள்படும். 'சமயம்' என்பதற்கு நேரான தமிழ்ச் சொல் 'நெறி'. 'புறத்தாறு' என்பது, இல்லற நெறிக்குப் புறம்பான நெறி அல்லது புறச் சமயம் என்றுதானே பொருள்படும்? துறவையும் தவநெறியையும் வள்ளுவரே பின்பு சிறப்பித்துக் கூறுகின்றபோது இங்கு அவற்றைக் குறித்துப் 'புறத்தாற்றிற் போஒய்ப் பெறுவது எவன்?' என்னும் பொருள்படும்படி எழுதியிருப்பாரா? கருதுக. மற்றொரு குறளில் 'முயல்வாருள் எல்லாம் தலை' என்று கூறுகிறார். முயல்வார் யார் யார்? பௌத்தரையும் சமணரையும் குறிக்குமா? கருதுக. ஆராய்க.

இங்குக் கூறியவற்றைக் குறித்து இல்வாழ்வைப் பழித்தது, எதிர்த்தது, இழித்தது முதலிய சூழ்நிலைகளைக் குறித்து ஒரு கேள்வி எழுகின்றது. இவற்றைக் காட்டத் திருக்குறளையே சான்றாகக் கொள்ளுதல் தகுமா? திருக்குறள் கூறுவது தங்கள் தங்கள் அறமே என்று, திருக்குறளையே சான்று காட்டிச் சமணர்கள் பௌத்தர்கள் உரை காணவில்லையா? இப்போது கூறுவதுதான் உண்மை என்று எவ்வாறு கொள்வது? பிற இலக்கியங்களில் இக்கருத்துக்களுக்குச் சான்று உண்டோ? இவை தக்க கேள்விகளே. சான்றுகள் உள. வள்ளுவர் காலத்து நூல்களிற் குறளன்றி வேறு எதுவும் காலத்தின் கைப்படாது தப்பிப் பிழைத்ததாக, பிழைத்திருப்பதாகத் தெரிந்திலது. வள்ளுவருக்குப் பிறகு வந்த திருத்தக்கதேவர் நூலில் இவற்றிற்குச் சான்றுகள் காணலாம். விரிவின்றிச் சுருக்கமாக இவற்றில் சிலவற்றையும் கண்டு மேலே செல்வோம். 'நோய் முதிர் குரங்கு போல நுகர்ச்சி நீர் நோக்கவேண்டா'[1] என்ற

1. சீவக சிந்தாமணி, கேமசரியார் இலம்பகம், 24.

எச்சைக் காண்க. 'பண்ணிறக் கிளவியார்தம் பசையினாற் பிறந்த பாவம் கண்ணிற முலையினார்தம் கலவியாற் கழிக்கலாமே?'[1] என்ற தாக்கைக் காண்க. 'எண்ணிப்பத்தங்கை இட்டால் இந்திரன் மகளும் ஆங்கு வெண்ணெய்க்குன்றெரி புற்றாற் போல் மெலிந்து பின் நிற்குமன்றே?'[2] என்ற பழிப்பைக் காண்க. இவற்றினும் இழிவுரை இன்னும் வேண்டுமோ?

வள்ளுவர் காலத்தில் இவ்வித எச்சும் தாக்கும் இழிவுரைகளும் சொல்லளவில் நின்றன போலும்! வள்ளுவர் காலத்தே சொல் அளவில், பேச்சளவில் நின்ற அவை, அவருக்குப் பின் எழுத்தளவை அளாவின போலும்! அதற்கும் பின்னர்ப் பாக்களில் பதிந்தன; சான்று பகர்கின்றன.

"காலத்திற் கேற்ற வாறே கருதுவர் நூல்கள் செய்யக்
காலத்திற் கேற்ற வாறே கருத்தெலாம் அமையும் நூலில்
காலத்திற் கொப்பி லாநூல் கனவிலும் தோன்றல் இல்லை
காலத்தின் கோல மெல்லாம் காணலாம் நூலில் என்பர்"

என்பது இங்குக் கருதத்தக்க ஒரு பாட்டு. காலத்திற்கேற்ற வாறே வள்ளுவர் நூல் எழுதிச் சென்றார். காலத்தின் வடிவம், அது தாங்கிய வேடம் எல்லாம் அவர் நூலில் காணலாம். வள்ளுவருக்கும் தெரியாமலே காலமும் அவர் நூலில் கோலமிட்டுச் சென்றது. காண்போர் காண்க, கண்ணுளார் எனினே!

பெருநெறிகளின் கலப்புத் தந்த மாற்றம்

இரு பெருநெறிகளின் கலப்பால் தமிழர்தம் பண்பாடு கலக்குண்டதைக் கண்டோம். அக்கலக்கத்திற்குச் சான்று

---

1. சீவக சிந்தாமணி, கனகமாலையார் இலம்பகம், 41.
2. ,, கேமசரியார் இலம்பகம், 22.

களும் கண்டோம். இங்குக் கூறியவை இரு பேரறவோர் கண்ட அறநெறிகளைக் குறை கூறுதற்கு அல்ல; அவற்றால் தமிழர் பண்பாடு தளர்வுற்றது என்று குறிக்கவும் அல்ல. இவ்விரு பெருநெறிகளின் கலப்பால் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் காட்டவே அவை குறிப்பிடப்பட்டன. இக்கலப்பால், கலப்புத் தந்த மாற்றத்தால், ஏற்பட்ட நன்மைகளும் உள. அந் நன்மைகளுள் இங்குப் பொருத்தமான ஒன்றையும் காண்போம்.

அறம் அறம் என்று அவ்விருவர்தம் நெறிகளும் அறை கூவி, தமிழர்களைத் தட்டி எழுப்பின போலும்! அறம் அறம் என்று இவை ஆரற்றி மலிந்தன என்றால், தமிழ் நாடு அறமே அறியாததா? தமிழர்களிடையே அறம் அற்றே போயிற்றா? அன்று அன்று. அறம் பிறந்தது தமிழரிடையே. இமயமுதற் குமரி வரையில் குடிகொண்டிருந்த உலக முதற் பெருங்குடி, தமிழ்க்குடியேயாகும். அத்தொல் தமிழ்ப் பெருங்குடியிலேயே அறம் பிறந்தது; வேறு எவரிடமும் அன்று. 'அறம் வளர்த்தவன் தமிழன். அவ்வறமே சீர்திருத்தங்களோடு, மாறுதல்களோடு, காலத்திற்கேற்ப, சூழ்நிலைக் கேற்ப, சமணமாயிற்று; பௌத்தமாயிற்று' என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். அறம் பிறந்த இடத்தில் அதற்கு முதன்மை அற்றது போலும்! 'பிறந்த இடத்தில் பெயர் பெறுதல் அரிது,' என்னும் முதுமொழி இங்கு, மெய் யாயிற்றுப் போலும்! பழந்தமிழர் பண்பாட்டு முறையில் அறத்திற்கு முதல் இடம் அளித்தாரிலர்; கடைசி இடமே அளித்தனர். 'இன்பமும் பொருளும் அறமும் எனாஅ' என்பது தொல்காப்பியம்.

இன்பம் பொருள் அறம் என்னும் முறையே இயற்கை முறை என்பர். மக்கள் தோற்றத்தில் அவர்தம் பண்

பாட்டில் முதலில் தோன்றியது இன்பம் அல்லது 'இணை விழைச்சு'. இந்த விழைச்சு அல்லது இணைதல் வேட்கையே மக்களை இழுத்துத் தன் வயமாக்கி முதல் முதல் இயக்கியது. இந்த இணை விழைச்சு மக்களிடம் மட்டுமா தோன்றிற்று? கண்ணிற்காணு நுண்ணுயிர் தனையும் வாட்டிற்று, இன்றும் வாட்டுகிறது இவ்விழைச்சு. இவ்விழைச்சு இவ்விழைச்சு தரும் வேட்கை, இல்லையேல் உயிரின் பெருக்கமில்லை, உலக வளர்ச்சியுமில்லை. உயிர்தொறும் உயிர்தொறும் சென்று சென்று இயக்கி, உயிரைப் பெருக்கியது, உலகை வளர்த்தது இவ்விழைச்சு. நுண்ணுயிர் தோன்றிய போதே தோன்றிய இவ்விழைச்சே இன்று நாம் காணும் உலகப் பெருக்கத்திற்கு அடிப்படை.

இதன் பின்னர்த் தோன்றியன பொருள், பொருள் உடைமை, பொருள் உரிமை, பொருட் பிணிப்பு ஆதியன. மக்கள் வாழ்வு மிக மிக, பண்பாடு உயர உயர, இணைதல் வேட்கையும் பண்பாடு பெற்றது. காமம் காதலாயிற்று. காதல் அன்பாய்ப் பெருகிற்று. இவற்றால் தக்க பயன் பெறு மாறு இன்பம் துய்த்தலை முறைப்படுத்தினர். பொருளை ஈட்டலை, துய்த்தலை, காத்தலை, வகுத்தலை வரையறுத்தனர். மக்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து வாழத் தொகுதி வாழ்வின் முறை கண்டனர். உடலின்பமும் பொருளின்பமும் துய்த்தலோடு உயிரின்பம் காணுமாறும் ஒழுங்குசெய்தனர். இவ்வாறு வகுக்கப்பட்டு வரையறுக்கப்பட்ட ஒழுக்கமே அறமாவது என்பர் ஆதலின், இவ்வொழுக்க முறையே, இன்பம் பொருள் அறம் என்னும் முறையே, இயற்கை முறை, இயற்கையாய் எழுந்து வளர்ந்த முறை, இயற்கை வாழ்வின் முறையாகும். இதையே பின்பற்றுவது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரம் அகத்திணை இன்பத்தோடு தொடங்குவது காண்க.

இவ்வாறு அறத்தைக் கடைசியில் உய்த்ததால் அக் காலத்துத் தமிழர் அறத்தில் கடையர்என்பது கருத்தன்று. இன்பம் அறத்தை நோக்கிச் செல்லுதல் வேண்டும். பொருளும் அறத்தை நோக்கிச் செல்லுதல்வேண்டும் எனச் சேருமிடம் நோக்கி இயற்கை முறையில் அறத்தை இறுதியில் அமைத்தனர் என்பர்.

இரு பெருநெறிகளும் தமிழரிடையே கலந்துகுழைந்து தமிழர்களைக் கலக்கிக் குலுக்கிய பிறகு தமிழர் தெளிவு பெறத் தொடங்கிய காலத்தில் வள்ளுவர் பிறந்தார். இவ்விரு பெருநெறிகளின் உண்மைகளை ஆராய்ந்து தெளிவு கண்டவர் வள்ளுவர் என்பது அவர்தம் நூல் காட்டும்.

"எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்ற வள்ளுவர்குறளுக்கு வள்ளுவர் அறிவே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாய் அமைகின்றது. தமிழர்தம் பண்பாட்டு முறையில் அறத்திற்குக்கடைசி இடம் அளித்தது அவருக்குப் பொருத்தமாய்த் தோன்றவில்லை. அம்முறை அவர் காலத்திற்கு ஏற்றதன்றென்று கண்டார். பௌத்தரும் சமணரும் கூறியவற்றில் பொருத்தமானவற்றை அல்லது மக்களுக்கு நலம் தருவனவற்றை மேற்கொள்ள அஞ்சியவர் அல்லர் வள்ளுவர். பௌத்தரும் சமணரும் அறம் அறம் என்று அறைகூவும் காலத்தே அறத்தைக் கடைசியிலா அமைப்பது? அறம் அறம் எனக் கூறித் துறவையே வற்புறுத்தும் அக்காலத்தே இல்லறத்தை முதன்மையாய்க் கொண்ட அறத்தைக் கடைசியிலா உய்ப்பது? தமிழர் பண்பாட்டு முறையை வள்ளுவர் அடியோடு மாற்றினார். இன்பம் பொருள் அறம் என்ற வரிசையைத் தலைகீழாய்ப் புரட்டினார். அறம் பொருள் இன்பம் என்று அமைத்தார்.[1]

---

1. அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் வரிசை புறநானூற்றில் 28, 31 இரு பாக்களில் காணப்படுகின்றது. இப்பாக்கள் சோழன்

வள்ளுவர் வெறும்புலவர் மட்டும் அல்லர்; அறங்கூறும் ஆசான் மட்டும் அல்லர்; பெரும்புரட்சியாளர். ஒரு நாட்டில் தொன்று தொட்டு வழக்கிலிருந்த பண்பாட்டு முறையை—

நலங்கிள்ளியைப் பற்றியவை. இப்பாக்களில் ஒன்று கோவூர் கிழார் பாடியது. திருவள்ளுவ மாலையைப் பாடியவர்களுள் ஒருவர் கோவூர் கிழார். ஆதலின், இவ்வரிசை திருவள்ளுவர் காலத்தது அல்லது அவருக்குப் பிற்பட்டது எனக்கொள்ள இடமுண்டு.

"அந்நிலை மருங்கின் அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருட்கு முரியவென்ப," என்னும் தொல். செய். 418-வது சூத்திரம் இடைச் செருகல் என்பர். தொல்காப்பியத்தின்படி முதற்பொருள் என்பன. நிலம் பொழுது என்பன. "ஆரியர் செய்யுள் அனைத்தும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பவற்றுள் ஒன்றும் பலவும் பொருளெனக் கொண்டே அமைதல் வேண்டுமென்பர். தமிழ்ப் புலவர், மக்கள் பொருளாக மதிப்பன எல்லாம் செய்யுளுக்குரியவாகும் எனக் கொள்வர்," என S. S. பாரதியார் பொருளதிகார ஆராய்ச்சியில் கூறுவதும் காண்க. முன் பின் சூத்திர அமைப்பையும் சொல் ஆட்சியையும் நோக்கின் இது இடைச்செருகல் என்பது துணியப்படும்.

பிரமன் திரிவர்க்கம் என்னும் ஒரு நூலைச் செய்தான் என்று மாபாரதம் கூறுகின்றது என அதனுடன் வள்ளுவர் முப்பாலைத் தொடர்புபடுத்த முயல்வார் சிலர். திரிவர்க்கம் என்பதைக் கண்டாருமிலர்; கற்றாருமிலர். இதைக் குறித்து ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவதும் குறிக்கத்தகும். யவனரிடமிருந்து (கிரேக்கரிடமிருந்து) கற்ற வான நூல் முறையைச் சூரிய சித்தாந்தம் என்றும், பல நூறு ஆண்டு தவம் செய்து சூரியனிடமிருந்து பெற்றதாகவும் கூறும் சூரிய சித்தாந்தம் இந்திரன் இயற்றியது ஐந்திரம் என்னும், வடமொழி இலக்கணம் என்பர். இவ்விலக்கணத்தை இந்திரன் தேவ குருவினிடமிருந்து ஆயிரம் தேவ வருடம் கற்றான் என்று பதஞ்சலியார் மாபாடியம் கூறுகிறது. பிறரிடமிருந்து தாம் மேற்கொண்டவற்றிற்கு இவ்வாறு தெய்வ உற்பத்தி கூறுதலும், சூரியன், பிரமன், இந்திரன், தேவகுரு, அசுரகுரு ஆதியோரைப் புவியிடை இழுத்தலும், பண்டும் இன்றும் பயின்று வரும் ஒரு மரபு என்பர்.

ஒரு மக்கள் தொகுதியின் வழக்க ஒழுக்கங்களை—மேல் கீழாக வள்ளுவர் மாற்றிய புரட்சியைக் காண்க. அவர் மாற்றியமைத்த முறையே இன்றும் நிலைபெற்று நிற்கின்றது. தொல்காப்பியம் களவியலைக் காமக் கூட்டம் (1) இடந் தலைப்பாடு (2) பாங்கர்க் கூட்டம் (3) பாங்கியர் கூட்டம் (4) என்னும் நான்கு பிரிவுகளாகக் கூறும். வள்ளுவர் இப்பாகு பாடுகளைத் தம் காமத்துப்பாலிலிருந்து விலக்கியுள்ளதும் இங்குக் கருதல் தக்கது அறம் பொருள் இன்பம் என மாற்றி யமைத்ததோடு நில்லாது தொல்காப்பியத்தின் பாகுபாடு களையும் மேற்கொள்ளாதது வள்ளுவரின் சீர்திருத்த நோக் கத்தையும் மாற்றியமைக்கும் மனப்பான்மையையும் வற் புறுத்துவதாகும்.

'ஒரு புலவனால் ஒரு நாட்டின் வழக்க ஒழுக்கங்களை மாற்றுதல் இயன்றதா?' என ஐயுறல் வேண்டா. புலவர்கள் பேராற்றல் வாய்ந்தவர்கள். செயற்கரிய செய்வர் புலவர். வேறு எவரும் செய்ய இயலாத செயலை, மாற்றங்களை, இவர் எளிதில் செய்வர். இவர் தம் ஆற்றலைக் குறிக்கும் பாக்களைக் கீழே காண்க:

"கத்தி யின்றியும் குத்த லின்றியும்
பறைய லின்றியும் சிறைய லின்றியும்
அறியா முறையால் தெரியா வகையால்
திருத்த வல்லவர் திறமிகு புலவரே."

"நீதி கூறுவர் நெறியும் வகுப்பர்
பழியும் போக்குவர் வழியும் காட்டுவர்
சட்டம் வகுத்ததைப் பற்றவும் செய்வர்
குற்றம் போக்கிக் குணத்தைப் பெருக்கி
மனத்தைப் பற்றி மக்களை மாற்றப்
புலவரின் வல்லோர் உலகினில் யாருளர்?"

இத்தகு ஆற்றல் எல்லாம் வாய்த்திருந்த அறநூற்புல வரே திறமிகு வள்ளுவர்; புரட்சியைச் செய்த பொய்யில்

புலவர். இவர் அறத்தை மேற்கொள, புரட்சியை ஏற்க, தமிழ் நாட்டின் நிலைமை காத்திருந்தது. இத்தகு ஆசான் வரவை எதிர்நோக்கி நாடு தவம் செய்து நின்றது போலும்!

இன்பத்திற்குத் தமிழர் முதலிடம் தந்திருந்தனர் என்பதை மேலே கண்டோம். அவர் தம் இன்பநெறிக்கு அகப்பொருள்நெறி என்பது பெயர். அது தமிழர் கையாண்ட பழந்தமிழ் நெறி; தமிழ் என்றாலே அகப்பொருள் என்று பொருள்படும்படி, பண்பாட்டு முறையில் அவ்வளவு உயர்ந்திருந்தது இந்நெறி. தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இந்நெறிக்கண் பொய்யும் வழுவும் புகுந்திருந்தன என்று தொல்காப்பியம் காட்டும். வள்ளுவர் காலத்தே இது வழக்கொழிந்திருந்ததோ, அல்லால் இங்கும் அங்கும் தலைகாட்டி நின்றதோ, சொல்வதற்கில்லை. இதன் நிலை யாதாயினும், ஆகுக! இதைத் தம் அறநூலிலிருந்து விலக்கினரிலர் திருவள்ளுவர். தமிழனுக்கு ஏற்றம் அளித்த நெறி, தள்ளொணு நெறி, தனித்தமிழ் நெறி, அன்பு நெறி, "அவளே தானே"[1] ஆகப் பழக்கி, "அவனே தானே"[2] ஆமாறு கற்பித்த நெறி. இன்ப அன்பு நெறி. இத்தகைய அகப்பொருள் நெறியை வள்ளுவர் போன்ற தமிழ்ப் பெருமகனா தள்ளிவிடுவர்? 'துக்கநெறியே தூயநெறி'; 'சுகத்தால் சுகம்பெறுதல் இல்' என்றெல்லாம் புத்தர் கூறினும் கூறுக! மாவீரர் கூறினும் கூறுக! வேறு யார் கூறினும் கூறுக! அகப்பொருள் நெறியை, இன்ப அன்பு நெறியை, வள்ளுவர் தம் அறநூலிலிருந்து விலக்கினரிலர்; ஆனல், கால நிலைக்கு ஏற்ப அதற்குக் கடைசி இடமே அளித்தார்; அறத்திற்கே முதன்மை தந்தார். பிற பெருநெறிகளின் கலப்பால் ஏற்பட்ட மாற்றம் இவை.

---

1. இறையனர் அகப்பொருள், சூ. 2
2. சிவஞானபோதம், சூ. 10,

இல்லறத்தைப் பின்பற்றி நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்டோம்! இது நாம் செல்லவேண்டிய வழியன்றே! வள்ளுவர் கால நிலையைக் காண வழிமாறிச் சொல்லுதல் நேர்ந்தது. இல்வாழ்க்கையைப் பற்றிய கொள்கைகளுக்கு மறுப்பும் எதிர்ப்பும், அவற்றில் ஐயமும் குழப்பமும் இருந்தமை போலவே, அவர் காலத்தில் கடவுட்கொள்கைகளுக்கு மறுப்பும், எதிர்ப்பும், அவற்றில் ஐயமும், குழப்பமும் இருந்து வந்தன என்பதை அவர் நூல் காட்டும். கடவுள் உண்டு என்பார் ஒருபாலும், இல்லை என்பார் மற்றொரு பாலுமாகி அறிஞர்களுக்கிடையே 'உண்டு, இல்லை' என்னும் போர் நிகழும்போது, பொது மக்களுக்கிடையே ஐயமும் குழப்பமும் நிகழ்தலே இயல்பு. இந்த நிலையிலேதான் வள்ளுவர் நூல் எழுந்தது; அவர் முதற்குறள் எழுந்தது. முன்பு இல்வாழ்க்கையிற் கூறியதுபோலவே இம்முதற்குறளையும் தேற்றேகாரத்துடன் "முதற்றே" என்று தொடங்குகிறார். 'ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு,' என்பது அக்குறளின் பகுதி. இத்தொடக்கத்தைப்பற்றி முன்பு கூறியவற்றை மீண்டும் நினைவு கூர்தல் வேண்டும். இத்தொடக்கம் புது மாதிரியானது. தேற்றேகாரத்தோடு நூலைத் தொடங்கக் காரணம் யாது என்ற ஐய வினா முன்பே எழுந்தது. அதற்கு இப்போது விடைகாணல் வேண்டும். இயற்கையாகக் கடவுள் உண்மை கூறுவோர், அல்லது வாழ்த்துக் கூறுவோர், "முதற்றே உலகு," என்று கூறுவது, அதுவும் முதற்பாட்டிலேயே தேற்றேகாரத்தோடு கூறித் தொடங்குவது இயற்கையான முறை அன்று என்பதைக் கண்டோம்.

கடவுள் உண்மையை வள்ளுவர் உலகிற்கு உணர்த்தக் கருதியிருந்தால், 'கடவுளாகிய அல்லது ஆதி பகவனாகிய முதலை உடையது உலகு,' என்று இயற்கையாய்ப் பாடியிருப்பார். "ஆதி பகவன் முதலதுலகு" என்று பாடிவிட்டால்,

அப்பாட்டுச் செய்யுள் யாப்புக்கு முற்றிலும் பொருந்தி மெல்லோசையைப் பயக்கும்; எளிய நடையையும் பெறும். இதை விலக்கி வள்ளுவர் ஏகாரத்தைச் சேர்த்துக் கூறுகிறார். ஏகாரத்தை முதலது என்னும் சொல்லோடு சேர்த்தால், அது 'முதலதே' என ஆகும். "முதலதே உலகு" எனப் பாடிவிட்டால் அது செய்யுள் யாப்புக்குப் பொருந்துவதன்று. இது தளை முரண் ஆகும். ஆதலின், முதலே என்ற சொல்லை விலக்கி முதற்றே எனக் கூறல் நேர்ந்தது. இஃது ஏகாரத்தைச் சேர்க்கவேண்டியதால் நேர்ந்த மாற்றம் 'முதல துலகு' என்பதை 'முதற்றே உலகு' என மாற்றியதால் அவர் செய்யுள் மெல்லோசையை இழந்து வல்லோசையைப் பெறுகின்றது; இழுமென் மொழியையும் இழக்கின்றது. செய்யுள் வல்லோசை பெற்றால் பெறட்டும்; மெல்லோசை தரும் இன்னோசையை அஃது இழந்தால் இழக்கட்டும்; ஏகாரத்தைச் சேர்த்தே கூறல் வேண்டுமென வள்ளுவர் கருதினர்போலும்! ஏகாரமும் அது தரு பொருளும் திருவள்ளுவருக்கு எவ்வளவு முக்கியமாய்த் தோன்றின என்பதைக் கருதிக் காண்க.

ஏகாரம் எப்பொருளைத் தருகின்றது! உரையாசிரியர் என்ன கூறுகின்றனர் என்பதைக் காண்போம். 'ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது,' எனக் குறிப்பெழுதினர் பரிமேலழகர். ஆனால், இத்தேற்றப் பொருளைச் சேர்த்து உரை செய்தாரிலர். 'எனப்பட்டதே' என்னும் சொல்லில் இருந்த ஏகாரம் இவரிடம் பட்டபாட்டைச் சற்று முன்பு கண்டோம். ஏன் இங்கு ஏகாரத்தின் தேற்றப்பொருளை உரையிற் கூடச் சேர்க்காமல் குறிப்பெழுதியதோடு விட்டுவிட்டார் என்பது விளங்கவில்லை; 'உலகம் ஆதி பகவனாகிய முதலை உடைத்தது,' என்பதே இவர் உரை. மற்ற உரையாசிரியர்களும் ஏகாரத்தை நீக்கியே பொருள் கண்டனர். எவ்வளவு

கருதி வள்ளுவர் ஏகாரத்தை இங்குச் சேர்த்திருத்தல் வேண்டும் என்பதைக் காண்க. திருவள்ளுவர் கருதிக் கருதி வேண்டுமென்றே சேர்த்த ஏகாரத்தைப் பொருளற்றதாகத் தள்ளிவிடுதல் பொருந்துமா?

இரு பெருநெறிகளின் கலப்பால் நேர்ந்த மாற்றம், அதனால் மக்கள் மனத்திற் குடிகொண்டிருந்த ஐயம், கடவுள் உண்டோ இல்லையோ என்னும் குழப்பம், நிலை குலைந்த இல் வாழ்க்கையின் பண்பு, இல்வாழ்க்கையின் இழிவு முதலிய யாவற்றையும் மனத்துட்கொண்டார்போலும் திருவள்ளுவர் இவை அவர் மனத்துள் கிடந்து உறுத்தி உறுத்தித் தமிழ் மக்களுக்குத் தெளிவு காட்டி உறுதிகூற அவரைத் தூண்டின போலும்! ஆதலின், தேற்றேகாரத்தோடு தம் நூலையே தம் நூலின் முதற்பாட்டையே தொடங்குகின்றார்.

தேற்றேகாரம் எந்தெந்தப் பொருளை எல்லாம் தரும் என்பதை முன்பே கண்டோம். அவை எல்லாம் இப்பாட்டிற்காணும் ஏகாரத்திற்கும் பொருந்தும். 'உலகம் கடவுளாகிய முதலை உடையதோ?' என்னும் வினாவிற்குத் தேற்றமான விடை, கலங்காதுரைக்கும் விடை எனக் 'கடவுளாகிய முதலை உடையதே உலகு' என்பதைக் கொள்ளலாம்—ஆதி பகவன் என்ற சொல் கடவுளைக் குறிக்குமோ என்பது பின்பு ஆராயப்படுகிறது. இங்கு அது கடவுளைக் குறிப்பதாகவே கொண்டு எழுதப்படுகின்றது—உலகம் கடவுளாகிய முதலை உடையதன்று என்பதன் மறுப்பாக வந்தது கடவுளாகிய முதலை உடையதே உலகு என்ற உறுதிமொழி! உலகு கடவுளாகிய ஒரு முதலை உடையதோ, கடவுளே இல்லையோ என்ற ஐயத்தைப் போக்கித் தேற்றம் கூறுவது, 'ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு,' என்பதாகும். தேற்றேகாரம் தரும் இந்த மூன்று வகைப் பொருண்மையின், மூன்று வகையாகப் பொருள் தரும் நிலைமையில், ஏதாவது

ஒன்றைக்கொண்டு உரை காணலாம்; அல்லது இந்த மூன்றையும் கொண்டே பொருள் காணினும் காணலாம்.

வள்ளுவர் காலத்திற்கேற்ப, அவர் காலச் சூழ்நிலைக்கேற்ப, அறத்திற்கு முதலிடம் அளித்தார். ஆனால், முழு முதற்கடவுளுக்கு இடம்கொடாத சமணரொடு ஒத்தாரிலர்[1] கடவுள் உண்டோ இல்லையோ, அறத்திற்கு—அறவாழ்விற்குக் கடவுள் உண்டென்ற கொள்கை வேண்டுவதன்று என்று கொண்ட புத்தரோடும் ஒத்தாரிலர். கடவுட்கொள்கை அற்றது அறமாகுமா! அறத்தை அதன் நெறியில் செலுத்துவது கடவுட் கொள்கையே. வாழ்வெனும் பெருங்கடல்மீது துன்பெனும் பெருவளி வீச அறத்தைத் திசை தவறி ஓடாது அதன்நேர் வழியிலேயேசெலுத்துவது கடவுட்கொள்கையே. அறத்திற்கு அசைவு ஏற்படும்போது அஃது அசைந்து விழாது பிணித்துக் கட்டும் நடுதறியே கடவுட்கொள்கை. கடவுட்கொள்கை அற்ற அறம் மறமாக முடியும் என்றெல்லாம் கண்டார் போலும்! ஆதலின், வள்ளுவர் அக்காலத்திருந்த உரைசால் கட்டுரைகளுக்கும் அவற்றின் ஊடே உலாவிய கொள்கைகளுக்கும் மாறாக, ஐயம் நீங்கத்தக்க

---

1. Yet once again with its explicit belief in a plurality of eternal spirits every material entity having its own individual spirit Jivatma no less expressly disbelieves in the Supreme Spirit, the Paramatma. Jainism is definitely atheistic if by atheism we mean the denial of a divine creative spirit. In the philosophy of Jainas no place is reserved for God. Indeed it seems probable that the first Jaina did not acknowledge Gods at all.

Denying God they worship man to wit the Venerable (Arhat) the Conquerer (Jina), the founder of the four orders (Thirthankara),—Introduction to the Heart of the Jainism by G. P. Taylor, M.A., D.D.—Pages 13-14.

முறையில் அறவாழ்வு தோன்றக் கடவுளின் முதன்மையில் உறுதி கூறித் தேற்றேகாரத்தோடு தம் நூலைத்—தம் நூலின் முதல் பாட்டைத்—தொடங்குதல் காண்க.

கடவுட்கொள்கையை அல்லது கடவுளின் முதன்மையை வள்ளுவர் வாளா கூறினும் வலிந்தே கூறினும் அது காலத்தின் போக்கைத் தடுக்க வல்லதோ? பௌத்தம் என்னும் பெரும்புயலைச் சமணம் என்னும் சண்டமாருதத்தைத் தடுக்க வள்ளுவரின் கடவுட்சிறு குறளுக்கு ஆற்றலுண்டோ? வள்ளுவர் தாம் எழுதியவற்றைப் பரவச்செய்ய மாணக்கர்களைச்சேர்த்தாரிலர். அல்லால் வள்ளுவருக்கு வணக்கம், அவர் அறத்திற்கு வணக்கம் என்னும் வணக்க விதிகளை விதித்து மக்களுக்கு அறத்திடத்தும் அறங்கூறிய அறவோரிடத்தும் பற்றுண்டாமாறு செய்தாரா? செய்தாரிலர். 'எம் அறத்தைச் சங்கையின்று எண்ணுக. எம் அறத்திடை ஐயம் கொள்ளேல்: ஐயம்கொள்ளும் அவர்களைச் சேரேல்; அவர்களைப் புகழேல்; அயலார் அறத்தை அயர்ந்தும் அணுகேல்,' என்றெல்லாம் விதித்து விரதங்களால் அநுவிரதங்களால் மக்களைப் பிணித்தாரா? அவ்வாறும் செய்தாரிலர்.[1]

---

1. The Jainas though they do not know of any dynamic power such as would give a man strength to keep his promises, nevertheless firmly believe in the helpfulness of taking vows.

He cannot take any vow unless he has first renounced five faults Pancha Aticara and so has no doubts (Sanka), no desire to belong to another faith (Kankha), no questioning about the results of the fruits of Karma (Vitigiciha) undertakes not to praise hypocrites, (Parapakhanda Parasamsa) and not to associate with them (Parapakhanda Santhana).—Heart of Jainism, by Miss Sinclair Stevenson, Page 205.

இறைவன் அருளின் தோன்றிய அரும்பெரும்புலவர் வள்ளுவர். அவர் நாட்டின் நெறியை நலம்பெறச் செய்தும் பழுதகற்றியும் நிலை நாட்டினர். அவர் செயலால் அவர் நூலால் மக்களை மயக்கிய "பொய்ப்பால பொய்யே யாய்ப் போயின. பொய்யல்லாத மெய்ப்பால மெய்யேயாய்" விளங்கின. இதுவன்றித் தாம் புது நெறி ஒன்றும் தனியே வகுத்தாரிலர்; தமிழன் தொன்முது கொள்கையைத் திருத்தி முதல் நூல் இயற்றினர்; வழக்க ஒழுக்கங்களை வளம்பெறச் செய்தார். இவற்றில் புலவன் செய்யும் திருத்தங்களும் மாற்றங்களும் அன்றே பலன் தருவன அல்ல. அவை பல நாள் நின்றே பலன் தருவன; நின்று நின்று மக்கள் மனத்தில் ஊறி ஊறி மனத்தைத் திருத்தியும் குறைகள் மறையக் கொள்கையை மாற்றியும் மெல்ல மெல்லப் பண்பாட்டுடன் கலந்து பண்பாட்டையே மாற்றிப் பயனளிப்பன. புலவன் செய் மாற்றம் அன்றே பயனளிப்பது அரிது. அரசன் ஆணை பண்பாட்டுள்ளும் புக்கு அஃதை அன்றே மாற்றினும், அம்மாற்றம் நின்று பயன் தருவதின்று.

வள்ளுவர் தொடங்கிய மாற்றமும் திருத்தமும் மக்களிடையே மெல்ல மெல்லப் பரவி, அவர்கள் அறிவைத் தெருட்டித் தெளியச்செய்து, தமிழர் பண்பாட்டை மீண்டும் நிலை நாட்டச் சில நூற்றாண்டுகள் ஆயின எனலாம். சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்பே அவை பலன் முழுவதும் அளித்தன. கடவுட்கொள்கையும், 'உண்டு கடவுள்' என்ற உறுதியும் மக்கள் பண்பாட்டில் ஊறி ஊறி நாயன்மார் களைத் தந்தன; ஆழ்வாராதியோரை அளித்தன. வள்ளுவர் தொடங்கிய பணியை இவர்களே பயன் பெறச் செய்தனர். இவர்களால் கடவுள் தொண்டும் அன்பும் (பத்தியும்) பெருக் கெடுத்தன; வெள்ளமாய் ஓடின. காடுகள், மலைகள், நாடு

கள், நகரங்கள், மூலை முடுக்குகள் எங்கும் கோவில்! சந்து பொந்துகள் எங்கும் கோவில்! எங்கும் தெய்வமணம்; எங் கெங்கும் தெய்வப்பேச்சு; பண் இசை பரவியதொருபால்; திருவாய்மொழி திகழ்ந்தது மற்றொருபால். எங்கும் பூசனை. எங்கும் வழிபாடு. எங்கெங்கும் பரபரப்பு. கடவுட்கொள் கைகள் காட்டுத்தீயின் கடிதே பரவின. இவை மக்கள் மனத்தை எளிதே மாறுமுறையில் மாற்றி முடித்தன; மறவா முறையில் மாற்றி நின்றன. இவற்றின் பயனாய் உறுதிபெற்ற கடவுட்கொள்கையும் கடவுள் நம்பிக்கையும் இன்றும் நிலவி நிற்கின்றன. இவை கற்றாரிடமும் கல்லாரிடமும் வல்லார் மாட்டும் வலியிலார் மாட்டும் எல்லோரிடத்தும் பெரும்பா லாக இன்றும் இருந்தே வருகின்றன.

இப்பெருங்கிளர்ச்சியும் மாற்றமும் முடிந்த பின்னர்த் தோன்றிய பேராசிரியருக்கும் அவர் காலத்து மக்களுக்கும், 'கடவுட்கொள்கை எல்லோருக்கும் தெரிந்ததாயிற்றே! இதையா வள்ளுவர் விளக்க வேண்டும்!' என்ற வியப்பும் ஐயமும் இருந்தமை இயல்பே. இலக்கண அறிவோ, அக்காலத்தே குறைந்து நின்றது. இலக்கண அறிவிற்கு மீண்டும் உயிர் தந்தவர்கள் பண்டை உரையாசிரியர்களே. இவ்விரு நிலைகளுக்கும் பேராசிரியர் உரையே—வள்ளுவர் முதற்குறளை 'வேறுபட வந்த உவமத்தோற்றம்' என்பதற்கு அவர் கூறிய உரையே—சான்று பகர்கின்றது. இதைப் போன்றே பரிமேலழகர் உரையும் அவர் காலத்தை ஒட்டி அவர் காலத்திற்கேற்பப் பிறந்தது ஆகும். வள்ளுவர் காலத்தே காக்க வேண்டியது இல்லறமாயிருந்தது. பரிமே லழகர் காலத்தே காக்க வேண்டியது துறவறமாயிற்றுப் போலும்! துறவுக்கென்று பரிந்துரைத்த பரிவுரை, பரிமே லழகர் உரையாமாறு காண்க.

உரையாசிரியர்கள் அவரவர் கால நிலையின் பயனாக உரை கண்டனர். அவர்களின் உரைகள் நமக்கு ஒருவாறு மயக்கத்தைத் தந்தன. அம்மயக்கமே தெளிவைக் காணுமாறு தூண்டிற்று; நம்மைப் பின்னே இழுத்துச் சென்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் வரையிலும் அதற்கப்பாலும் சேர்த்துவிட்டது. இனி முன்னேறி முதற்குறளுக்கு உரை காண்பதிலேயே முனைவோமாக.

உவமையின் உரை

இதுகாறும் நாம் ஆய்ந்த உரையை நினைவு கூர்வோம். நாம் ஆய்ந்தது முதற்குறள் உரையின் ஒரு சிறு பகுதியும் அன்று. இன்னும் நாம் அதன் உரையுட் புகுந்தோம் அல்லோம். முதற்குறளை உவமையாகப் பொருள் கொள்ளல் தகும் என்று கண்டோம். அக்குறளின் எப்பகுதி பொருட் பகுதி, எப்பகுதி உவமைப் பகுதி என்பவற்றைப் புற ஆராய்ச்சிகளால் துணிந்தோம். இப்போது அந்த உவமப் பொருட்பகுதியைப் பிரிப்போம்; உவமப் பகுதியையும் பிரிப்போம். அவற்றுள் எதற்கு எது உவமை என்று காண்போம். எழுத்தெல்லாம் அகரமாகிய முதலை உடையன என்பது உவமைப்பகுதி. உலகு ஆதி பகவனாகிய முதலை உடையது என்பது உவமப் பொருட்பகுதி. இவற்றுள் வள்ளுவர் கூறுவது எழுத்திற்கும் உலகத்திற்கும் உவமையா? அகரத்திற்கும் ஆதி பகவனுக்கும் உவமையா? அல்லால் எழுத்துக்கள் ஒரு முதலை உடைமைக்கும் உலகம் ஒரு முதலை உடைமைக்கும் உவமையா?

பரிமேலழகர் உரைத் திறன்:

உரையாசிரியர்கள் எவ்வாறு இவ்வுவமையை விளக்குகின்றனர் என்பதைக் காண்போம். பரிமேலழகர் உரையிலிருந்து தொடங்குவோம். "எழுத்துக்கள் அகரமாகிய

முதலை உடையன. அது போல உலகம் ஆதி பகவனாகிய முதலை உடைத்து," என்பது அவர் பொழிப்புரை. இப் பொழிப்புரையிலிருந்து எதற்கு எது உவமை என்று விளங்குதல் இன்று. அதுபோல என்றால், எதுபோல? எழுத்துக்களைப் போலவா? அன்று. எழுத்துக்களைக் குறித்தால் 'அவை போல' என்று பன்மையால் கூறியிருப்பார். "அது போல" என்பது, முதலாக உடைமை அல்லது முதலாக உடைய தன்மையைக் குறிக்குமோ? உடைய தன்மையை உணர்த்த வேண்டுமானால் அத்தன்மை போல என்றாவது அத்தன்மையைக் குறிக்கும் வேறு சொற்களாலாவது தம் உரையை விளக்கியிருப்பார். மணக்குடவர் இத்தன்மையைக் குறிக்க "அவ்வண்ணமே" என்று உரை கண்டார். அவர் உரையையும் காண்க. "எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரமாகிய எழுத்தைத் தமக்கு முதலாக உடையன; அவ்வண்ணமே உலகம் ஆதியாகிய பகவனைத் தனக்கு முதலாக உடையது" என்பது அவர் உரை. எழுத்துக்கள் அகரத்தை முதலாக உடைய தன்மையைப்போல என்பதைக் குறிக்க, அவ்வண்ணமே என்ற மணக்குடவர் உரையைப் பரிமேலழகர் மேற்கொண்டாரிலர். அவர் உரையை மேற்கொள்ளாது, அவருடன் உடன்படாது, 'அதுபோல' எனப் பரிமேலழகர் கூறினாராயின், அவ்வாறு கூறியது வாளா கூறியதன்று; வேண்டுமென்றே கூறியது; ஆழ்ந்த கருத்தோடு கூறியது. மேற்போக்காகக் கூறியதன்று; பிழைபடக் கூறியதுமன்று. 'அவை போல' என எழுத்துக்களுக்கு உவமையாகக் கொள்ளப் பரிமேலழகர் இசைந்தாரிலர்; முதலாக உடைய தன்மைக்கும் உவமையாகக் கொள்ள அவர் இசைந்தாரிலர். இவ்வாறு உரை காண்பது சிறந்த உரையாக அவருக்குத் தோன்றிற்றில்லை போலும்! அவர் சிறந்த உரையாகக் கருதியது எது என்பதை அவர் விளக்க உரை காட்டும். அவர்

எக்கருத்தோடு 'அதுபோல' என்னும் உவமைச் சுட்டை ஆண்டார் என்பதை அவர் விளக்க உரையே காட்டும். அவர் விளக்க உரையைக் காணு முன் அவை போல என உவமையை விரித்தால் அல்லது அவ்வண்ணமே என உவமையை விளக்கினுல் என்ன இடர்ப்பாடு நேர்கின்றது, அல்லது சிறப்பின்மை எவ்வாறு ஏற்படுகின்றது என்பதைக் காண்போம்.

'எழுத்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முதலை உடையன. அவை போல உலகு ஆதி பகவணுகிய முதலை உடையது,' என்று கூறும்போது எழுத்துக்களுக்கும் உலகுக்குமே உவமை அமைக்கின்றது; இவ்வாறு உவமையை விரித்தால் உலகிற்கே தலைமை அல்லது கிழமை ஏற்படுகின்றது. 'உலகு ஆதி பகவணுகிய முதலை உடையது,' என்பதில் எது எழுவாய்? உலகு எழுவாய், எது உடையது? உலகு உடையது. எதை உடையது? ஆதிபகவனை உடையது. இவ்வாறு பொருள் கண்டால் கடவுளை (ஆதிபகவனை) உலகிற்கு ஓர் உடைமையாக அன்றே கொள்ளல் நேர்கின்றது? கடவுளையே தன்னுடைய உடைமையாகக் கொள்ளும் பெருமை உலகிற்கு எவ்வாறு பொருந்தும்? உலகத்திற்கா உடைமை, அதுவும் கடவுளா உடைமை? அந்தோ! இவ்வாறு வள்ளுவர் கருதுவார்? கடவுளுடைய உடைமை உலகு. கடவுளன்றோ உலகத்தை உடையவர்? இந்த உண்மையைத் தலைகீழாக மாற்றி, உலகு கடவுளாகிய முதலை உடையது எனப் பொருள்படுமாறு வள்ளுவர் எழுதுவாரா? இவ்வாறு கொள்ளும் உரை சிறப்பற்றது. அவ்வண்ணமே என்று கொள்ளினும் இதே சிறப்பின்மை ஏற்படுகின்றது. கடவுளின் தலைமையைக் குறைத்து மற்றென்றிற்கு—அவர் படைப்பில் ஒன்றிற்கே—கடவுளை உடைமையாக்கும் இடர்ப்பாடு நேர்கின்றது என்றெல்லாம் பரிமே

லழகர் கருதினர் போலும்! இவற்றை விலக்கி, விளக்கம் காண்கின்றது அவர் விளக்கஉரை. அவர் விளக்க உரையைக் கீழே காண்க.

"இது தலைமை பற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டு உவமை. அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாத மாத்திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதி பகவற்குத் தலைமை செயற்கை உணர்வானன்றி இயற்கை உணர்வான் முற்றும் உணர்தலானுங் கொள்க. தமிழெழுத்திற்கே அன்றி வடவெழுத்திற்கும் முதலாதல் நோக்கி 'எழுத்தெல்லாம்' என்றார். ஆதி பகவன் என்னும் இரு பெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை வடநூன்முடிபு. உலகென்றது ஈண்டு உயிர்கண்மேனின்றது. காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், 'ஆதி பகவன் முதற்றே' என உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினர். கூறினரேனும், உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. ஏகாரம தேற்றத்தின்கண் வந்தது. இப்பாட்டான் முதற் கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது."

இந்த விளக்க உரையில் இங்குப் பொருத்தமானது ஈற்றிலுள்ள பகுதியே. "காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுளுக்கு உண்மை கூற வேண்டுதலின் 'ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு' என உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினர்" என்பது நாம் இப்போது உணரவேண்டிய பகுதி. தெளிவின் பொருட்டு இப்பகுதியையும் இரண்டாகப் பிரித்து உரை காண்போம்.

"உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினர்."

உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினர் என்பது எப்பொருள் தருகின்றது? உலகின்மேல் எதை வைத்துக் கூறினர்? உடைமையை வைத்துக் கூறினர். வைத்துக் கூறினர்

என்றால் என்ன பொருள்? அந்த உடைமை உலகுக்குரிய தன்று. அதை உலகின்மேல் தூக்கிவைத்தார். உலகின்மேல் சுமத்தினார் என்று பொருள்படும். உடைமையாருடையது? உலகுடையதன்று. உலகுக்கு உரியதானால் அதனுடனே அவ்வுடைமை இருப்பதியல்பு. அதை அதன்மேல் வைப்ப தில்லை. உடைமை வேறு யாருடையது? கடவுளுடையது. கடவுளுடைய உடைமையை உலகின்மேல் வைத்துக் கூறி னார். கடவுளுடைமையைப் பறித்தார் என்று கூடப்பொருள் கொள்ளலாம். அதை உலகுக்கு அளித்தார். அஃது ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது. பிறருடைய உடைமையை ஏற்கும் பேதையேன் அல்லேன் என்று உலகு மறுத்ததோ, பாவம், சேர்ப்பது பறிமுதல் சொத்து என்று மறுத்ததோ தெரியவில்லை. உலகு அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. வள்ளு வர் அதன்மேல் வைத்துவிட்டார். இப்பொருள் எல்லாம் இசைக்கின்றது பரிமேலழகர் உரை. இங்குப் பரிமேலழகர் கூறியது உலகிற்குக் கொடுத்துக் கூறியதன்று; உலகிடத் திற்கண்டு கூறியதன்று; இல்லாததை ஏற்றி வைத்துக் கூறியது. உலகின்மேல் வைத்தது. வள்ளுவர் செயல். அவ் வாறாயின், வள்ளுவர் செய்தது வழிப்பறி குற்றம். அவரை யும் பின்பு திறன் ஆய் மன்றிற்கு இழுப்போம். அவர் வாய் மொழியையும் கேட்போம். இப்போது நாம் காணவேண்டு வது வள்ளுவர் அவ்வாறு உலகின்மேல் வைத்துக் கூறிய தற்குக் காரணம்; பரிமேலழகர் இதற்குக் கூறும் கார ணத்தை ஆராய்வோம்.

> “காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுளுக்கு
> உண்மை கூறவேண்டுதலின்”

என்பது அவர் காட்டும் காரணம்.

இக்காரணமும் எளிதாக விளங்குவதன்று. இதற்கு நீண்டதொரு விளக்கம் வேண்டும். விளக்கத்தைக் காண்

போம். காணப்பட்ட பொருளால் காணப்படாததொன்றை அறிதல் என்பது அளவை முறை. அளவை முறைகள் பல. அவற்றுள் இங்குக் குறித்தது கருதலளவை அல்லது அநுமானப் பிரமாணம். இதை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் விளக்கலாம். மலைமேல் புகை காணப்படுகிறது. நெருப்பின்றிப் புகையில்லை என்பது இயற்கை உண்மை. ஆதலினால், புகையைக் கண்டால், புகைக்குக் காரணம் நெருப்பு உண்டென்று அனுமானிக்கிறோம்; கருதிக் காண்கிறோம். புகை காணப்பட்டது. நெருப்பு மலை மேலிருப்பது; கண்ணாற் காணப்படாதது. கண்டதைக்கொண்டு அதற்குக் காரணம் எது என்று கருதுகிறோம்; முதல் எது என்று கருதுகிறோம். நெருப்பிருந்த காரணத்தால்தான் புகை என்னும் காரியப் பொருள் உண்டாயிற்று எனத் துணிகிறோம். காணப்பட்ட புகைக்குக் காணப்படாத நெருப்பு முதல் என்னும் முடிவுக்கு வருகிறோம். இவ்வாறே வள்ளுவர் அளவை முறையால் கூறவேண்டும் என்று கருதினர். காணப்பட்டது உலகு. எப்படி இது வந்தது? இதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. இதற்கு ஒரு முதல் உண்டு. அது காணப்படாத முதல், ஆதி பகவனாகிய முதல். உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்று உணர்த்த வேண்டுதலின் உலகு ஆதி பகவனாகிய முதலை உடைத்து என்று உலகின் மேல் வைத்துக் கூறினர் என்பது அவர் தரும் விளக்கம்.

இவ்விளக்கத்திற்கு இன்னும் விளக்கம் வேண்டும். வள்ளுவர் 'உடையது' என்று கூறியிருந்தும் உடையது என்னும் சொல்லையே அது தரும் பொருளையே விட்டுவிடல் வேண்டும். உடைமைப் பொருள் இங்குக் கொள்ளுதல் தவறு. இது வள்ளுவர் கருத்தன்று. வள்ளுவர் கூறியபடி உலகு எழுவாய். உலகு உடையது. அதன் உடைமை கடவுள். எழுவாயாக உலகைக் கூறியதால்

அது முதன்மை பெறுகிறது. அவ்வாறு கொள்வதும் தவறு. அது வள்ளுவர் கருத்தன்று. 'ஆதி பகவன்' (கடவுள்) முதன்மையானவர். அவர்தாம் இங்கு எழுவாயாக இருத்தல் தகும். ஆதலின் உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்று கொள்ளல் வேண்டும். இதுதான் வள்ளுவர் கருத்து. இஃது அளவை முறைப்படி கொள்ள வேண்டிய கருத்து என்பது பரிமேலழகர்தம் விளக்கம். இவற்றை உணர்த்துவது 'உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினர். கூறினரேனும், உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க' என்னும் அவர் உரையின் பகுதி.

இவ்வுரை கொள்ளத் தக்கதா?

'பரிமேலழகர் கூறிய பொருள் பொருந்துவதாகுமா? கொள்ளத் தகுவதா?' என இப்போது ஆராய்வோம். "ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு," என்பதில் உலகு எழுவாய் எனக் கண்டோம். "உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன்," என்பதில் ஆதிபகவன் எழுவாய். வள்ளுவர் அமைத்த எழுவாய் உலகு; பரிமேலழகர் அமைத்த எழுவாய் ஆதிபகவன். தம் கருத்தின்படி எதை எழுவாயாக அமைக்கவேண்டும் என்பது தெரியாதவரா வள்ளுவர்? எழுவாய்கூட அமைக்கத் தெரியாமலா வள்ளுவர் நூல் எழுத முன் வந்தார், சிறந்த ஆசிரியரும் ஆனர்? ஒரு நூலாசிரியன் அமைத்த எழுவாயையே மாற்றி விளக்க உரை காணல் உரையாசிரியரின் பண்பாகுமா? அவ்வாறு மாற்றிக் கூறிய விளக்க உரையும் தக்கதாகுமா? கருதுக.

வள்ளுவர் அளவை முறையால், காரண காரிய முறைப்படி, உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்று கூறல் வேண்டுமானல் அவ்வாறே கூறியிருப்பர். உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்னும் கருத்துத் தோன்றக் குறளை அமைப்பது

அவருக்குக் கடினமாகுமா? அவ்வாறு அவர் கூறக் கருதியிருந்தால் இக்கருத்தை மிக எளிதாகப் பாட்டில் அமைத்திருத்தல் கூடுமே! "ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு," என்பதற்குப் பதிலாக, "ஆதிபகவன் முதலே உலகு" என்று அமைத்துவிட்டால் அது உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்னும் பொருளைப் பயந்து நிற்குமே! இப் பொருள் தோன்றுவிடினுங்கூட உடைமைப்பொருள் ஓடியே விடுமே! இப்படி அமைக்கத் தெரியாதவரா முதற்பாவலர், குறட்பா அரசர்? முதலே உலகு என்று எளிதாகப் பாட்டு அமையவும் அதை விட்டுவிட்டுக் கிழமைப் பொருண்மையும் உடைமைக் கிழமையும் தோன்ற 'முதற்று' என்று கொண்டு, அஃதோடு நில்லாது தேற்றேகாரத்தையும் சேர்த்து முன்பு கண்டபடி யாப்புக்குப் பொருந்த முதற்றே எனச் செய்யுள் செய்தவெல்லாம் வள்ளுவர் வீணைகச் செய் தனவா? கருதாது செய்தனவா? உடைமைப் பொருளே இங்குக் கொள்ளல் வேண்டும் என்று செய்தனவா? கொள் ளுதல் வேண்டா எனச் செய்தனவா? எவ்வளவு கருதிக் கருதி உடைமைப் பொருள் தோன்ற வேண்டுமென்றே, வெளிப்படையாகக் கூறியதைப் பொருளற்றதாகத் தள்ளி விடுதல் கூடுமா? அதைத் தள்ளிவிட்டு வேறு பொருள் அதற்குக் காண்பது முறையாகுமா? கருதுக. கருத்து ஒன்று இருக்க, சொற்கள் மற்றொன்று காட்ட, வள்ளுவர் செய்யுள் செய்தார் என்று கருதல் தகுமா? கருதுக; கருதுக.

கிழமைப் பொருண்மையும் உடைமைக் கிழமையும் யாருக்குத் தேவை? வேண்டப்படுவது விளக்கமே. இன்னும் விளக்கம் கண்டிலோம் என்று கருதுவோரும் உளர். முற் காலத்தே விளங்காப் பொருளை விளக்க, ஆரியச் சான்றுகள் காட்டுதல் வழக்கம். 'அறிவெனப்

பட்டது ஆரிய முதற்றே' எனக் கொண்டது அக்காலம்; ஆரியத்தையே அண்டியும் பிழைத்தது. ஆரியத்தை வெருட்டி ஓட்டுவது இக்காலம். இன்று ஆரியமொழியை அணுகியபோதிலும், ஆவது ஒன்றுமில்லை. 'அறிவெனப் படுவது ஆங்கில முதற்றே' என்பது இக் காலப் பண்பு. சில ஆங்கிலச் சொற்கள் மூலமாவது இங்கு விளக்கம் காண் போம்.

உடைமைப் பொருளின் சிறப்பு

இங்கு ஒரு வழக்கு—உடைமை வழக்கு—உலகத்தின் உடைமை கடவுள் என்பது வள்ளுவர் வழக்கு. பரிமே லழகர் உகத்திற்குக் கடவுள் எப்படி உடைமையாக முடியும்? உடைமை உலகுக்கு உரியது அன்று என்று மறுக்கிறார். இதற்குத் தக்கவாறு வள்ளுவர் கருத்தையே திருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பது அவர் உரை. இந்த வழக் குக்கு முடிவு காணல் வேண்டும். உடைமை என்பது ஆங்கி லத்தில் (Property) சொத்து என்று பொருள்படும். சொத்து (Property) என்று கூறியவுடனே அதற்குரிய நிலைகள், அதைக் குறித்த சட்டங்கள், சொத்தை உடைய தாம் தன்மை (Ownership or possession), அதை உடை யவன் உரிமை (Rights of the owner) யாவும் தற்காலத்தின் முன்னே உருவெடுத்து நிற்கும். ஆ! கடவுளையா உலகத்தின் சொத்து (Property) என வள்ளுவர் கூறினார்? உலகத்தின் கையில் உடைமையாகவா அகப்பட்டார் கடவுள்! அப்படி யாயின் சொத்தைப் பற்றிய சட்டங்களெல்லாம் அதற்குப் பொருந்துமே! துய்ப்பு அல்லது நுகர்வின் உரிமை (அநு போக பாத்தியம்) அதற்கும் உளதாகுமே! ஆம். இருபது ஆண்டுகளல்ல; அறுபது ஆண்டுகளல்ல; ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக உலகம் உடைமையாகக் கொண்டு நுகர்ந்து நுகர்ந்து பெற்ற உரிமைகளெல்லாம் பரிமேலழகர் பறிக்கப்

பார்க்கின்றார். தொடக்கத்தே உடைமை யாருடைய தாயினும் ஆகுக. எண்ணற்ற ஆண்டுகளாக நுகர்ந்து நுகர்ந்து உடைமையை உலகு தன்னுடையதாக்கிக்கொண்டது. இதன் நுகர்வால் இன்பம் துய்த்தவர்கள் எத்தனை மக்கள்? ஈடேறியவர்கள் எத்தனை எத்தனை மக்கள்? கணக்கிடுதல் முடியுமா? அத்தனை மக்களும் வேண்டுமாயின் உடைமை யாருடையதென்று சான்று பகர்வார்கள்.

உடைமையின் உடன் பிறந்தது வழக்கெனப்படுவது. என் சொத்து, உன் சொத்து என எங்கும் வழக்கு, என்றும் வழக்கு; உடைமை பிறந்த நாள் முதல் வழக்கு, என் 'தெய்வம் உன் தெய்வம் என்று எங்கும் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடவும் நின்றது எது?' உடைமை, உடைமை; உடைமையாய்க் கொண்டதன் விளைவு. உடைமையாய்க் கொண்டதால் தான் வழக்கு, எங்கணும் பெருவழக்கு. ஒருவர் சொத்தை மற்றொருவர் கொள்ளாதவாறு குறிகள் இட்டுக் கோவிலில் பூட்டினர் திருநீறிட்டும் திருமண் சார்த்தியும் திருடாது காத்தனர். திருநீற்றை மாற்றித் திருமண் இட்டும் திருமண்ணை மாற்றித் திருநீற்றை இட்டும் திருடியதாக வழக்குகள் இலவா?

உடைமையை உடையவன் தன் கருத்தின்படி எல்லாம் ஆளலாம்; ஆக்கலாம்; அழிக்கலாம். இவை சொத்தை உடையோனுக்குரிய முதன்மையான உரிமைகள். இவற்றை மாற்றுதல் யாராலும் இயலாதது; தடுத்தலும் முடியாதது. ஆதலால் தான் ஆயிரம் ஆயிரம் செலவிட்டு அணிகள் பூட்டிப் பணிகள் செய்து, கண்ணார, உளம் குளிர, கண்டு கண்டு களிப்பெய்திப் பாடுகின்றனர்; ஆடுகின்றனர் ஒருபால். மற்றொருபால் மொட்டையடித்து முழுநீறு பூசி முன்னின்று அழுகின்றனர். கடவுள்கூட "அவ்வாறு செய்பவரின்

உடைமைதான் நாம்; ஒன்றும் பேச இடமின்று; உரிமை அவர்களுக்கே,'' என்று கருதிவிட்டனர்போலும்! கருதா விடின், மொட்டைபோடத் தலையைக் கிட்டவும் விடுவரா? உடன்பட்ட அல்லது உடன்பாட்டு உரிமையும் உண்டா யிற்று போலும்! இவையெல்லாம் உடைமையின் விளைந்த உரிமை—உடைமைப் பாத்தியம்—அன்றி வேறு எது? இத்தகு உரிமையை—உடைமையின் உரிமையை—உலகு ஒரு கணமேனும் விட்டுக்கொடுத்தல் இயலுமா?

உடைமை இரண்டு வகைப்படும்; ஒன்று பொருள் உடைமை; மற்றொன்று ஆள் உடைமை; அல்லது ஆளை அடிமையாக உடைமை. பொருள் உடைமை ஒரு புறம் இருக்க, ஆள் அடிமையின் உரிமையை உலகம் விட்டுக் கொடுத்ததில்லை. இறைவன் மண்ணைச் சுமந்ததும் மாறன் அடித்ததும் ஆள் அடிமையின் உரிமையால் விளைந்த செயல்களல்லவா? சுந்தரர் வாழ்க்கையைச் சற்று நோக்குக. இறைவர் சுந்தரரை ஆட்கொண்டாரா? இறைவர் ஆட் கொண்டதாக நூல்கள் பேசும். ஆனால் உண்மையாக நிகழ்ச்சி முறையில், சுந்தரர் வாழ்வின் நிகழ்ச்சிகளில் சுந்தரருக்கே இறைவர் ஆளாகி உழைத்தார். அந்தோ! அவர் ஏவிய குறுந்தொழில் யாவையும் செய்தார். இவை யெல்லாம் உடைமையின் உரிமையால் விளைந்த கொடுமையே யல்லாமல் வேறு எவை?

பரிமேலழகர் உயர்ந்த தத்துவ நிலையில் நின்று அளவை முறையால் உரை காணவும் அதற்கு மறுப்புத் தாழ்ந்த நிலையாகிய உருவ வழிபாட்டில் நின்று கூறுவது? அவருடன் ஒத்த நிலையில் இருந்து, ஒரே படியில் இருந்து, மறுப்புக்கூறுதல் இயலுமானால் அதுவே பொருந்தும் என்பர். இஃதும் உண்மையே. பொருள் மட்டுமன்றி,

ஆள்மட்டுமன்றி, கருத்தும் கொள்கையுங்கூட உடைமை யாகும். கடவுள் உண்டென்று கண்டவர் யார்? அவர் உலகிற்கு முதல் என்று கண்டவரும் யார்? கடவுள், எங்கே யாவது தாமே தோன்றி, "ஏ! மூட உலகமே, இதோ கண்டு கொள்; நான்தான் கடவுள். நான்தான் ஆதி பகவன். நான்தான் உனக்கு முதல். நீ என்னுடைய உடைமை," என்று கூறி வெளிப்பட்டதுண்டா? இல்லை இல்லை. அவ் வாறு ஓரிடத்திலும் நிகழ்ந்ததில்லை. அன்றும் நடந்ததில்லை; இன்றும் நடக்கின்றதில்லை; இனி நடக்கப்போவதுமில்லை. உலகம், ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் உழைத்து அரும்பாடு பட்டுத்தேடியது, இந்த உடைமை; கடவுள் உண்டெனும் உடைமை; அவரே தனக்கு முதலென்னும் உடைமை. இதைக் காண உழைத்தவர்கள் கணக்கற்றவர்கள். கண்துயில் கொள்ளாது காலமெல்லாம் உழைத்தும், கருதிக் கருதி மூளையே குழம்பியும், காலில் நின்றும், கடுந்தவம் செய்தும், உண்ணாது ஒழிந்தும், ஊரைவிட்டோடியும், உண்மையைக் காண உழைத்தவர்கள் எத்தனை எத்தனை பேர்கள்! இவ் வாறு அரிதில் தேடிய அரும்பெறல் உடைமையன்றோ கடவுட்கொள்கை, கடவுள் முதல் எனும் கொளகை? கடவுட்கொள்கையைவிடச் சிறந்த உடைமை வேறு எது? மாட மாளிகைகளும், நாடும் நகரமும், ஊரும் பேரும், ஆடையும் அணியும் உலகிற்குச் சிறந்த உடைமைகள் ஆவ னவா? உலகம் கண்ட மின்சார ஒளியும், வானொலிப்பெட்டி யும், இசையின் தட்டும், இயந்திரப் பெருக்கமும், வான ஊர்தியும், ஈனக் குண்டும் இதற்கு ஈடாவனவோ? மக்களை உயர்த்திய உடைமை! உயிரை வளர்த்த உடைமை! உள் ளத்தை உருக்கிய உடைமை! ஒன்றுமாறு உணர்த்திய உடைமை! மதிப்பிடற்கரிய உடைமை! மட்டிலாப் புகழ் வாய்ந்த உடைமை! மறக்கமுடியாத உடைமை—இக்கடவுட்

கொள்கை! இதைவிடச் சிறந்த உடைமை, உயர் நலம் தரும் உடைமை, வேறு யாதுளது? இவ்வுடைமை இல்லையேல் மக்கள் நிலை எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்று கருதிப் பார்த்தல் வேண்டும். இவ்வுடைமை இல்லையேல், மக்கள் மக்களாய் வாழ்ந்திருத்தல் முடியுமா? உயர்ந்திருத்தல் முடியுமா? நாடு நாடாதல் முடியுமா? மக்கள் எல்லாம் மாக்களாயன்றோ இன்றும் திரிகுவர். காணப்படாத கடவுள் தன்னைக் கண்டனன் ஒருவன். அவன் யார்? மெய்கண்டான் எனும் மேதகு சிறுவன். சுற்றி வளைத்தான்; சுருக்கிப்பிடித்தான்; சூத்திரக் கயிற்றால் கட்டியே போட்டான். கடவுளைக் கண்டு பிடித்த உடைமை, கண்டு எடுத்த உடைமை, யாருடையது? கண்டெடுத்த சொத்துக் கண்டெடுத்தவனுக்கே உரியது. அவன் நாட்டிற்குரியது; அவன் உலகுக்கு உரியது. இந்த உடைமையை யாரும் அசைத்தல் முடியாது; பெயர்த்தலும் முடியாது. அதைப் பறிக்கக் கருதினால் பெறுவது அடி. சொல்லால் மட்டும் அன்று, வில்லாலும் அடி. பார்த்தன் தந்த அடியினும் பருத்த அடி. உடைமை என்னும் கருத்தின் ஆழத்தைக் காண்க! அழகைக் காண்க! எவ்வளவு எவ்வளவு பொருள்களை முதற்றே என்ற சொல்லமைப்பு ஒரு சிறு சொலின் அமைப்பு அடக்கி நிற்கின்றது! இசைத்து நிற்கின்றது காண்க! காண்க! கண்டு மகிழ்க!

பரிமேலழகர் உரையின் அமைவு

இவ்வாறு உண்மை இருக்கவும், பரிமேலழகர் அவ்வாறு ஏன் உரை கண்டார்? தவறு அவருடையதன்று. நாம் முன்பு கண்டவாறு காலத்தால் விளைந்தது தவறு. இறைவனையே உடைமை எனக் கொள்ளும் பெருமை உடைத்து இவ்வுலகு, வள்ளுவர் காலத்தில். அக்காலம் தமிழன் தலை

எடுத்து நின்ற காலம், தலை நிமிர்ந்து நடந்த காலம், தமிழன் தன் உரிமையெலாம் பெற்றிருந்த காலம். எல்லாம் தன் உடைமையே என்று இறுமாந்திருந்த காலம். இதன் பிறகு அடிமையே உலகு, ஆண்டான் தலைவன், உடையவன் உடைமை என்ற பெருமை பிறங்கிற்று உலகு. இறைவன் ஒருவனே உடையவன், மூஏழ் உலகங்களும் உலகிலுள்ள மன்பதைகளும் அவன் உடைமை என்னும் கருத்து பரிமேலழகர் காலத்தில் தழைத்து நின்றது என்பர்.[1] இதற்கு ஏற்பவே மாறுன உடைமைப் பொருளை வள்ளுவர் குறளில் கண்டது பரிமேலழகர் தம் நுண்ணறிவு-நுண் மாண் நுழைபுலம். இதைக்கண்டு நடுங்கிற்றுப் போலும் அவர் அறிவு! பரிதவித்தது போலும் பண்பட்ட உள்ளம்! கடவுட்கொள்கையால் கனிந்த அவர் உள்ளம் வள்ளுவர் கருத்தைக் கண்டு எப்பாடு பட்டதோ! எப்படி எப்படித் தவித்ததோ! 'அரிய பெரிய புலவர் இவ்வாறு இறைவனைத் தாழ்த்திக் கூறுதல் தகுமோ! முற்றிய அறிவிலா மக்கள் இதை எவ்வாறு கருதுவர்? இறைவனுக்கு இழிவு நேர்ந்தது மட்டுமன்றி, நாட்டுக்கும் இதனால் இழிவு நேரும்; தீமையும் நேரும்,' என்று கருதினர் போலும்! அவர் அறிவு அவருக் குத் துணைநின்றது. அவர் புலமை அவருக்கு வழிகாட் டிற்று. வள்ளுவர் அமைத்த எழுவாயையே மாற்றத் துணிந் தார்; மாற்றி வள்ளுவர் கருத்திற்கு ஓர் அமைவு கண்டார். உருவெடுத்தது அவர் விரிவுரை, அவர் கருத்தின்படி அவர் காலத்திற்கேற்ப உரை கண்டது தவறுடையதன்று. வள்ளு வர் காலத்தே "உலகைப் படைத்தவன் பகவான்." உல

1. வைணவர் கருத்தின்படி இறைவன் ஒருவனே உடையவன். மூஏழ் உலகங்களும் உலகிலுள்ள மன்பதைகளும் இறைவன் உடைமைகள். பரிமேலழகர் மாற்றி அமைத்த கருத்து அவர் வைணவர் என்பதை ஒருவாறு காட்டக் கூடியது.

கிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்று எழுதி யிருப்பாராளுல், அஃது அக்காலத்தே—சமயக் கணக்கர் தம் திறமெலாம் கண்ட அக்காலத்தே—தமிழ்நாடு அறிவே உருவாய் நின்ற அக்காலத்தே—நகைப்புக்கிடமாகும். பரிமேலழகர் காலத் திலோ, வள்ளுவர் வெளிப்படையாகக் கூறியபடி உரை கண் டிருந்தால், அது நகைப்புக்கு மட்டுமன்றி, ஏச்சுக்கும் இடம் தந்திருக்கும். இன்னும் உடைமையின் அழகையும், உலகம் என்பதன் பொருளையும் பின்னே காண்போம். இந்த உடைமைப்பொருள் நம் பொறுமையை ஒடித்தது; புழுங் கவும் செய்தது. இதை இப்போது இங்கு விட்டுவிடுவோம். பரிமேலழகரைத் தொடர்வோம். அவரை விட்டு விடுதல் தவறாக முடியும். உண்மையைக் காணும் உரனைத் தந்தது அவர்தம் உரையே. உரையாசிரியருள் உடைமைப் பொருண்மையின் நுட்பத்தைக் கண்டவர் பரிமேலழகர் ஒருவரே. என்னே அவர்தம் நுண்மாண் நுழைபுலம்! என்னே அவர் புலமையின் ஆழமும் நுட்பமும்!

"ஆதி பகவன் முதற்று," என்பதற்கு "ஆதி பகவனாகிய முதலை உடையது," என உடைமைப் பொருள் கூறி, அவ் வுடைமைப் பொருளில் பொதிந்து கிடக்கும் நுட்பத்தைக் கண்டு அவ்வுடைமைப் பொருளை மாற்றப் பரிமேலழகர் எவ் வளவு எவ்வளவு முயன்றுள்ளார், காண்க. தாம் கற்ற கல்வி எல்லாம காட்டியும், தம் ஆற்றலை எல்லாம் அழைத்து நிறுத் தியும் வெற்றி பெற்றாரிலர். ஏன் இவ்வாறு இடர்ப்படுதல் வேண்டும்? முதற்று என்பதற்கு வேறுசிலர் உரை கூறுவது போல வேறு பொருள் கூறிவிட்டால் இடரெல்லாம் நீங் குமே! உடைமைப் பொருளை நீக்கி உரை கண்டால் இடர்ப் பாடு ஏதும் நேராதாகுமே! தாம் கண்டவுரை தம் கொள் கைக்குப் பொருந்தாதிருந்தால் எப்படியாவது வேறு உரை காண்பதுதானே இக்காலத்து முறையாகின்றது. உடை

மைப்பொருளை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு பின்பு ஏன் அதைத் தகர்த்தல் வேண்டும்? "இவ்வாறு கூறினாரேனும் இது கருத்தாகக் கொள்க," என்றெல்லாம் ஏன் அமைவு காணல்வேண்டும்? வேறு பொருள்காண இலக்கணம் இடம் தந்திலது. இலக்கண வரம்பையே தனக்கு இயல்பாகப் பெற்றது தமிழ் மொழி. இவ்விலக்கண வரம்பில் இம்மியும் இகவாதது பரிமேலழகர் தம் உரை. பொருளை மாற்றிக் கூறினும் கூறுவர் பரிமேலழகர். அவ்வாறு மாற்றிக் கூறுதல் காலத்திற்கேற்ப அமைகின்றது. ஆனால், இலக்கணத்திற்குச் சிறிதும் மாறுபடப் பொருள்காணார். அவருக்கிருந்த இலக்கணப்பற்று எவ்வளவு அழுத்தமானது என்பதைக் காண்க. அவர் இலக்கண அறிவின் ஆழமும் நுட்பமும் வியக்கத்தக்கன. இவை பின்னர் விளக்கப்படும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் என்ன உணர்கின்றோம்? வள்ளுவர் உவமப் பொருளுக்குக் கூறிய சொற்கள் வெளிப்படையாகத் தரும் பொருளைப் பரிமேலழகர் கொண்டாரிலர். இலக்கணத்தின்படி சொற்கள ஒருவாறு பொருள் தரினும், அப்பொருள வள்ளுவர் கருத்தன்று; உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்பதே வள்ளுவர் கருத்து எனப் பரிமேலழகர் தம் விளக்க உரையில் உவமப் பொருளைத் திருத்தி அமைத்தார். இவ்வாறு உவமப் பொருளைத் திருத்தியதற்கேற்ப உவமையையும் திருத்துதல் வேண்டாவோ? திருத்தம் பெறாது, பொழிப்புரையில் அமைந்தவாறே, அவ்வுவமை, பரிமேலழகர் கருதிய பொருளைத் தருதற்கு வல்லதோ எனக் காண்போம்.

பரிமேலழகர் திருத்தியமைத்த கருத்தை அவர் பொழிப்புரையில் அமைப்போம். "எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரமாகிய முதலை உடையன. அதுபோல உலகிற்கு முதல்

ஆதி பகவன்,'' என அவர் பொழிப்பு அமைகின்றது. இதில் பொருளும் உவமையும் பொருந்துதல் இன்று. உவமையும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும் என்பது இலக்கணம். இங்கு அவை ஒத்திருத்தலைக் காணேம். உவமை ஒருவழிச் செல்லப் பொருள் மற்றொரு வழியே செல்கின்றது. ''அது போல என்றால், எதுபோல?'' என்று முன்பு எழுந்த கேள்விக்கு விடை அறிதற்கில்லை. உவமையும பொருளும் ஒத்திருத்தலை வேண்டின், அதுபோல என்பது எதைக் குறிக்கும் என்று பரிமேலழகர் கருதினர் என்பதை அறிய வேண்டின், உவமப் பொருளின் கருத்தை மாற்றியமைத்தற்கேற்ப உவமைக் கருத்தையும் மாற்றி அமைத்தல் வேண்டும். அப்படி மாற்றி அமைத்தால்தான் பரிமேலழகர் அதுபோல எனக் கூறியதன் கருத்து விளங்கும். ஆனால், பரிமேலழகரோ, தம் விளக்க உரையில் உவமையைத் திருத்தி அமைத்தாரிலர். உவமையைத் தக்கவாறு கொள்க என்றும் குறித்தாரிலர்; ஏன்? சுருங்கச் சொல்லுதலே அவர் உரையின் இயல்பு. அவர் உரையை உணரவல்லவர் உவமையை ஏற்றவாறு பொருத்திப் பொருள் காண வல்லவராதல் வேண்டும் என்று கருதினர் போலும்! உவமையை எவ்வாறு அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதற்குப் போதிய குறிப்புக்களை அவர் உரையிற் காணலாம்.

அவர் கூறிய பொழிப்புரையை மீண்டும் நினைவு கூர்வோம். ''எழுத்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முதலை உடையன. அதுபோல உலகு ஆதி பகவனாகிய முதலை உடையது,'' என்பது அவர் பொழிப்புரை. இதில், உலகு ஆதி பகவனாகிய முதலை உடையது என்பது, 'உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன்,' எனத் திருத்தப்பட்டது. இனித் திருத்தம்பெற வேண்டுவது 'எழுத்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முதலை உடையன' என்னும் உவமைப்பகுதி. அதுபோல என்பது

உவமைச்சுட்டு. அஃதாவது உவமையைச் சுட்டிக் காட்டும் சொல். அதுபோல என்பது ஒருமை. இச்சொல்லால் உவமையில் சுட்டப்படும் பொருளும் ஒருமையாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது இலக்கண விதி. "உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன்" என்னும் திருத்திய உவமப் பொருளுக்கேற்ப உவமையும் அமைதல்வேண்டும்; அதுவும் ஒருமைச் சொல் கொண்டு அமைதல் வேண்டுமானல், உவமையை எவ்வாறு மாற்றல் வேண்டும்? "எழுத்திற்கெல்லாம் முதல் அகரம்," என மாற்றி அமைத்தால் உவமை பொருத்தமுள்ளதாகும். 'எழுத்திற்கெல்லாம் முதல் அகரம்; அதுபோல (அகரத்தைப் போல) உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன்' என உவமையும் பொருளும் அமைகின்றன.

இதுவே பரிமேலழகர் கருத்தாகுமா? இவ்வளவு கருதிக் கருதியா "அதுபோல" என்னும் சொல்தொடரைப் பொழிப்புரையில் சேர்த்தார்? ஈதெலாம் வலிந்து பொருள் கொண்டதாய் முடியும் என ஐயுறல் வேண்டா. உரைத் திறன் காண்பதாய்ப் பரிமேலழகர் தம் உரையைக் கண்டவாறெல்லாம் சிதைத்ததாகும் எனவும் ஐயுறல் வேண்டா. மேலே கூறிய பொருத்தம், உவமையின் அமைவு முதலிய எல்லாம், நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்க புலவர் காரி ரத்தினக் கவிராயர் காட்டியவைகளே. இக்கவிராயர் தம் உரைத்திறத்திலும் செறிவிலும் ஆழத்திலும் பரிமேலழகரோடு ஒருங்கெண்ணத் தக்கவர் என்பதைத் திருக்குறளுக்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் இவர் எழுதிய 'நுண்பொருள் மாலை' காட்டும். பரிமேலழகர் உரையில் விளக்கமில்லாப் பகுதிக்கு விளக்கம் காண்பதும், பொருத்தமற்றவை எனத் தோன்றும் பகுதிக்குக் கவிராயர் பொருத்தம் காண்பதும் மிக நுண்மை வாய்ந்தவை. இங்குக் கவிராயர் கூறும் விளக்கத்தையும் காண்க.

"அவை போல என்றது ஒருமையால் 'அது போல' என்றது காண்க. வாளாது எடுத்துக்காட்டுவமை என்றது தலைமை பற்றி வந்தது என்றதனானும், 'முதற்றே உலகு' என உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினாரேனும், உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க என்பதனானும் எழுத்திற்கெல்லாம் முதல் அகரம்; அது போல உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் என்க," என்பது அவர் விளக்கம். பரிமேலழகர் உரையைப் போலவே அவர் விளக்க உரையும் திட்பமாகவும் நுட்பமாகவும் அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு செறிவு தோன்றவும் சுருக்கமாகவும் உரை எழுதுவது பழைய உரையாசிரியர்களின் இயல்பு. இவ்வுரையாசிரியர்கள் சில வரிகளில் எழுதிச் சென்றவைகளை விளக்கப் பல பக்கங்கள் எழுதுதல் இக்கால உரையாசிரியர்களின் இயல்பு.

பண்டைக் கால மக்களுக்கு—புலவருக்கும் புலவர் அல்லாதாருக்கும்—இத்தகைய உரைகள் நன்கு விளங்கின போலும்! அக்காலத்தே "செறிவும் சுருக்கமும் புலமைக் கழகு. ஆழமும் திண்மையும் அறிவிற்கணிகலம்," எனக் கருதப்பட்டன. இவற்றிற்கு நேர்மாறானது இக்காலம். திண்மையைக் கண்டால் திடுக்கிட்டெழுவதும், ஆழத்தைக் கண்டால் அச்சப்படுவதும் இக்காலத்தியல்பு. என்னே மாற்றம்!

கவிராயர் தந்த விளக்கத்திலிருந்து எவை பெறப்படு கின்றன? பரிமேலழகர் கருத்தின்படி உவமையை எவ்வாறு கொள்ளல் வேண்டும் என்பதை அவர் உணர்த்தினார்; உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவன் என்பதற்குப் பொருந்த, எழுத்திற்கெல்லாம் முதல் அகரம் என்று கொள்ளல் வேண்டும் என்பதைக் காட்டினார். இவ்வாறு கொள்ளுதல் வேண்டுமென்பதைக் காட்டவே பரிமேலழகர் அது போல

என்று (அவை போல என்னாது) பொழிப்புக் கூறினார் என்றும் உணர்த்தினார். இதுவே பரிமேலழகர் கருத்து; வேறு எதுவும் அன்று என்பதற்குக் கவிராயர் இரண்டு காரணங்களைக் காட்டினார். அவற்றில் ஒன்று உவமைப் பொருளை மாற்றி உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன் எனப் பரிமேலழகர் கொண்டது. இக்காரணத்தை முன்பே ஆராய்ந்தோம். கவிராயர் கூறிய மற்றொரு காரணம், "இது தலைமை பற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டுவமை" எனப் பரிமேலழகர் கூறியது. இக்காரணம் நாம் முன்பு ஆராய்ந்ததன்று. இதை இப்போது ஆராய்தல் வேண்டும். ஆராய்வோமாக.

"இது தலைமை பற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டு உவமை"

இஃது எடுத்துக்காட்டு உவமை என்று கூறினால் போதியதாகுமே! அதை விட்டுச் செட்டும் செறிவும் மிக்க உரையாசிரியர் ஏன் 'தலைமை பற்றி வந்த உவமை' எனக் குறிப்பிடல்வேண்டும்? இந்த உவமை உடைமை பற்றி வந்த உவமையன்று; கிழமைப் பொருண்மை பற்றி வந்த உவமை அன்று; எழுத்துக்களின் தன்மையைப் பற்றி வந்த உவமையன்று; எழுத்துக்கள் ஒன்று மற்றொன்றாய் மாறுந் தன்மை அல்லது விகாரம் பற்றி வந்த உவமையன்று; முதல் என்னும் தலைமை பற்றி வந்தது. வேறு எதைப் பற்றியும்—எந்த ஒப்புமைபற்றியும் வந்த உவமையன்று என்பதைத் 'தலைமை பற்றி வந்த' என்னும் சொல்லாட்சி வற்புறுத்துகின்றது. இதற்கேற்ப எழுத்திற்கெல்லாம் முதல் அகரம் என்று கொள்ளுதல் வேண்டுமென்பது பரிமேலழகர் கருத்து. ஆதலின், அது போல என்று பொழிப்புரையில் கூறினார் எனக் கவிராயர் விளக்கம் காட்டுகின்றது. கவிராயர் கூறிய காரணங்கள் யாவும் ஏற்றற்குரியன. அவர் காட்டிய பொருத்தமும் முடிவும் முறை பிறழாதன; முற்றிலும் கொள்ளத்

தக்கன. இனி 'எடுத்துக் காட்டு உவமை' என்பதை ஆராய்வோம்.

எடுத்துக்காட்டுவமை

எடுத்துக்காட்டு உவமை என்பது யாது? இஃது இங்கு வள்ளுவர் கூறிய உவமைக்குப் பெயர். இந்த உவமைக்குப் பெயரிடுவதில் உரையாசிரியர்களுக்குள் பெரிய போட்டி. இப் போட்டியில் கலந்துகொண்டவர்கள் திருக்குறள் உரையாசிரியர்கள் மட்டுமல்லர் ; தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும் கலந்துகொண்டனர். பேராசிரியர் இதை 'வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம்' என்றனர். சேனாவரையர் இதை 'இசை எச்சம்' என்றனர். நச்சினார்க்கினியர் அவரை மறுத்தார்; பேராசிரியருடன் உடன்பட்டார். பரிமேலழகர் 'எடுத்துக்காட்டுவமை' என்றனர். எடுத்துக் காட்டுவமை என்பது தொல்காப்பியம் கூறிய உவமை வகைகளில் ஒன்று அன்று. எடுத்துக்காட்டு உவமை என்ற பெயர் பிற்காலத்தே தமிழ் இலக்கணத்துள் நுழைந்தது போலும்!

எடுத்துக்காட்டு உவமை என்றால் பொருளை உவமையால் எடுத்துக்காட்டுவது என்று பொருள் கொள்ளலாம். எல்லா உவமையும் இவ்வாறு எடுத்துக்காட்டுவனவே. இஃது உவமை, இஃது உவமப் பொருள் என்பது தோன்றப் போல முதலிய உவம உருபு கொடாமல் கூறுவது எடுத்துக் காட்டு உவமை என்பர். அவ்வாறாயின், எடுத்துக்காட்டா உவமை என்று அதற்குப் பெயரிடத்தகும். 'அது போல இது' அல்லது 'இது போல அது' என்று உவமை, தானே எடுத்துக் காட்டவில்லை யாதலின், இதற்குப் பெயர் எடுத்துக்காட்டா உவமை என்பதே பொருந்தும் போலும்.

உவமையின் பெயர், உவமையின் தன்மையைக் கொண்டு அமைவது. உவமை, வினையை ஒப்புமையாகக்

காட்டுமானல், அது வினை உவமை எனப் பெயர் பெறுகிறது. உவமை, பண்பை ஒப்புமையாகக் காட்டுமானல், அது பண்புவமை எனப் பெயர்பெறுகிறது. ஏனைய உவமைகளும், அவை அவை உணர்த்தும் தன்மை, அல்லது குறிக்கும் செயல், அல்லது அவற்றுள் பதிந்திருக்கும் இயல்பு பற்றியே பெயர்பெறுவன. எடுத்துக்காட்டு உவமை என்னும் பெயர் அவ்வுவமையின் தன்மையால், அவ்வுவமையில் அமைந்து கிடக்கும் அதன் இயல்பால், பெயர் பெறவில்லை. போல என்பது போன்ற உவம உருபு அற்றதால் அது, எதற்கு எது உவமை எனத் தானே எடுத்துக் காட்டுதல் இல்லை. ஆதலின், பிறர் எடுத்துக் காட்டுதல் நேர்கின்றது. உவமையின் செயலின்றிப் பிறர் செயலைக் கொண்டு அதற்குப் பெயரிட்டது பொருந்துமோ என்பது கருதத் தக்கது எடுத்துக் காட்டாதிருத்தலே இவ்வுவமையின் தன்மை.

இத்தகைய உவமையை 'மறு பொருளுவமை' என்பர் தண்டி ஆசிரியர். இலக்கண விளக்க நூலார் 'வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம்' என்பதே எடுத்துக் காட்டுவமை என்பர். வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம் மறுபொருள் உவமை எனினும் எடுத்துக் காட்டுவமை எனினும் ஒக்கும் என்பது அவர் கருத்து. சுட்டிக்கூறா உவமம் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுவது இவ்வுவமைக்குப் பொருந்தும் எனினும் பண்டைப் பேராசிரியர்களுள் எவரும் இப் பெயரை ஏன் ஏற்றாரிலர் என்பது விளங்கவில்லை.

உவமையின் பெயர் யாதாயினும், இங்கு வேண்டுவது பொருள் ஒன்றே. பெயரைப் பற்றிய போரில் நாம் புக வேண்டா. "போல" என்ற அல்லது அச்சொல் போன்ற ஓர் உவம உருபை எச்சொல்லோடு சேர்த்தல் வேண்டுமோ

அச்சொல்லோடு சேர்த்து வள்ளுவர் கூறுமையே இக்குழப்பங்களை விளைத்தன. ஆயினும், பரிமேலழகர் வள்ளுவர் கருத்து யாதென உய்த்து உணர்ந்தார். அதற்கேற்ப வள்ளுவர் சொற்களைத் திருத்தி 'எழுத்திற்கெல்லாம் முதல் அகரம்; அதுபோல உலகிற்கு முதல் ஆதி பகவன்' என உவமையையும் உவமப்பொருளையும் கொள்ளுமாறு உரை கண்டார். ஆதிபகவனுக்கு அகரம் உவமை. அதுவும் தலைமை பற்றி வந்த உவமை என்பது பரிமேலழகர் விளக்க உரை. தலைமை பற்றி வந்த இந்த உவமையைப் பரிமேலழகர் எவ்வாறு விரித்துப் பொருள் காண்கின்றார் எனக் காண்போம். 'எந்த உண்மையை இத் தலைமை பற்றி வந்த உவமைவிளக்குகின்றது? எந்தப் புலப்படாப்பொருளை இது புலப்படச் செய்கின்றது? எவ்வாறு இது இன்பம் தருகிறது, தெளிவு தருகிறது?' என்பதை இனிக் காண்போம்.

பரிமேலழகர் கூறும் உரையை மீண்டும் தேர்தல் வேண்டும். இவ்வுவமையை அவ்வுரையாசிரியர் விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம். "அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத் தானன்றி நாத மாத்திரையாகிய இயல்பால் பிறத்தலானும், ஆதி பகவற்குத் தலைமை செயற்கை உணர்வானன்றி இயற்கை உணர்வான் முற்றும் உணர்தலானும் கொள்க," என்பது இத்தலைமையை விளக்கும் பகுதி. இங்கும் அவர் உரை யாவர்க்கும் எளிதே விளங்குவதன்று. அவர் உரைக்கும் ஓர் உரை வேண்டும். இத்தலைமையின் விளக்கத்தை இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று, அகரத்தின் தலைமையைப் பற்றியது; மற்றொன்று, ஆதிபகவன் தலைமையைப் பற்றியது. இவ்விரண்டு பகுதிகளையும் ஆராய்வோம். ஆராய்ந்த பின்னர் ஒரு தலைமையை மற்றொரு தலைமையோடு ஒப்பு நோக்குவோம். அகரத்திற்குத் தலைமை எவ்வாறு ஏற்படுகின்றது?

அகரத்திற்குத் தலைமை

"அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாத மாத்திரையாகிய இயல்பால் பிறத்தலால்" என்றார். விகாரம் என்பது யாது? ஒன்று மற்றொன்றாய் மாறுதல் அல்லது திரிதல் விகாரம் என்பர். ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று தோன்றலும் தோன்றாது கெடுதலுங்கூட விகாரமாகும். தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் விகாரம் என்பர். அன்றி என்பது அல்லாமல் என்று பொருள்படும். அகரம் இகரமாதல் உகரமாதல் உயிரெழுத்துக்கள் ஆதல், உயிர் மெய்யெழுத்துக்கள் ஆதல் அல்லது திரிதல் முதலியன அகரத்தின் விகாரம். இவ்வாறு அகரம் ஒன்று மற்றொன்றாய்த் தோன்றுதல் திரிதல் அல்லது கெடுதலால் அகரம் தலைமை பெறுதல் இல்லை. அகரத்திற்குத் தலைமை இத் தகைய விகாரத்தால் அன்று; நாத மாத்திரையாகிய இயல்பால் பிறத்தலால் தலைமை. "நாத மாத்திரையாகிய" என்பது நாத மாத்திரமாகிய அல்லது நாதமேயாகிய என்று பொருள்படும் என்பர். நாதமேயாகிய இயல்பால அல்லது இயற்கையாகிய நாதத்தால் பிறப்பது, அகரம் ஆதலின், அதற்குத் தலைமை. அகரம் இயற்கை ஒலி அன்று. அங்காத்தல் முதலிய செயற்கையாற் பிறப்பது அகரம். செயற்கையில் இயற்கை ஒலி அகரம் என்னல் தகும். இதைக் கருதியே போலும் இராமானுஜ கவிராயர் "ஒலி, விகாரமான செயற்கையாலும் நாதமாகிய இயற்கையாலும் பிறப்பது ஆதலின், அகரத்திற்குத் தலைமை" என்றார். பரிமேலழகர் கருத்து யாதாயினும் அவர் அளித்த தலைமை நாம் இங்கு மறுக்க வேண்டுவதன்று. நாதமேயாகிய இயல்பால் பிறத்தலால் அகரத்திற்குத் தலைமை எனவே கொள்வோம். ஆதி பகவன் தலைமை எவ்வாறு பெறுகின்றான் என்பதைக் காண்போம்.

ஆதி பகவற்குத் தலைமை

"ஆதி பகவற்குத் தலைமை செயற்கை உணர்வானன்றி இயற்கை உணர்வால் முற்றும் உணர்தலால்" என்றார் பரிமேலழகர். ஆதி பகவற்குத் தலைமை செயற்கை உணர்வால் அன்று. செயற்கை உணர்வு என்பது யாது? கல்வி கேள்விகளால் ஒருவன் பெறும் உணர்வு அல்லது அறிவு, செயற்கை உணர்வு. பிறர் தர வருவதும் தன் செய்கையால் சேர்வதும் செயற்கை என்பர். இயற்கைக்கு மாறானது செயற்கை. ஒருவன் இயற்கை அறிவு ஒருவனுக்கு இயல்பாக அமைந்த அறிவு. அவ்வியற்கை அறிவு செயற்கை அறிவால் மிகுதலும் உண்டு. இது மக்கள் அறிவின் இயல்பு. ஆதி பகவனின் அல்லது கடவுளின் உணர்வு வேறு வகைப்பட்டது; மக்கள் அறிவைப் பொன்றதன்று. கடவுள் இயற்கையாகவே முற்றும் உணர்ந்தவர். அறிவே வடிவானவர். ஆதலின், அவருக்குச் செயற்கை அறிவு எதற்கு? இயற்கை அறிவு குறைந்தபோது அதை நிறைக்கச் செயற்கை அறிவு வேண்டப்படும். முற்றும் அறிவே வடிவான கடவுளுக்குச் செயற்கை அறிவு வேண்டற்பாலதன்று. ஆதி பகவற்குத் தலைமை செயற்கை உணர்வால் அல்லாமல் இயற்கை உணர்வால் முற்றும் உணர்தலால் ஏற்படுகின்றது.

ஒருபுடை ஒப்புமை

இருவகைத் தலைமையின் விளக்கத்தையும் கண்டோம். ஒரு தலைமையோடு மற்றொரு தலைமையை ஒப்பிட்டு உவமை நயம் காண்போம். அகரத்திற்குத் தலைமை நாத மாத்திரையாகிய இயல்பால் பிறப்பது. இயல்பால் பிறந்த அகரம் அறிவற்ற பொருள்; சடப்பொருள் என்பர். அகரமும் அதற்கு முதலான நாதமுங்கூட அறிவற்ற பொருள்களே;

ஆதிபகவனே அறிவே உருவானவன். அறிவின் தலைமை அவனுடையது. அறியாமையின் தலைமை அகரத்திற்கு அமைந்தது. இவை இரண்டிற்கும் எவ்வகை ஒப்புமை காணக்கிடக்கின்றது? இவற்றுள் ஒன்றுக்கொன்று உவமை காட்டுவதால் பெறும் பயன் யாது? இவற்றைக் கருதல் வேண்டும். எவ்வளவு கருதியும் ஒரு பயனையும் காணேம். உவமை நயம் ஒன்றையும் காணேம். மூடர்களுக்குள் தலைவன் ஒருவன், அறிவாளிகளுக்குள் தலைவன் ஒருவன் : இவர்கள் இருவருக்கும் தலைமை பற்றி உவமை காட்டுவது போல அமைகின்றது, பரிமேலழகரின் தலைமை பற்றி வந்த உவமை விளக்கம். மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் ஒப்புமை காட்டியது போலவா வள்ளுவர் உவமை கூறினர்! இத்தகைய உவமையைக் கொண்டா வள்ளுவர் தம் நூலைத் தொடங்குகிறர்!

உவமை என்றல் எல்லா வகையிலும் ஒப்புமை காணுதல் இயலுமா? ஏதோ ஒரு வகையிலேதான் ஒப்புமை காண்பது முடியும். இஃது ஒருபுடை ஒப்புமை, ஏகதேச உவமை என்றெல்லாம் இலக்கணம் காட்டுவர் இலக்கணம் வல்லவர். இஃதும் உண்மையே. இவ்வாறு உவமையை விரித்துக் கூறியது இலக்கணத்திற்கு முற்றிலும் பொருந்தும். ஆனல், இவ்விளக்கம் தரும் உண்மை யாது? இது புலப்படச் செய்த புலப்படாப் பொருள் யாது? இதனல் பெறும் இன்பம் யாது? எவ்வகைத்து? இதனல் பொருள் எவ்வாறு தெளிவு பெறுகின்றது, எவ்வாறு சிறப்புறுகின்றது, எவ்வாறு அழகுபெறுகின்றது? இன்பத்தையோ, தெளிவையோ, சிறப்பையோ, அழகையோ, அறிவையோ ஒன்றையும் காணேம்.

இந்த ஒருபுடை ஒற்றுமையைக் காணவா இப்பாடுபட்டோம்! கானல் நீரைக் கண்டு மயங்கினேம் போலும்!

'அதுபோல' என்ற இடத்தில் கானல் நீர் நம் கண்ணிற் பட்டது. அதைத் தொடர்ந்தோம். நாம் தொடரத் தொடர அது தூரத் தூரச் சென்றது. விடாது பின் தொடர்ந்தோம். முடிவில் என்ன கண்டோம்? ஒன்றையும் கண்டோம் இல்லோம். ஏதோ ஒருபுடை ஒப்புமை, ஒன்றுக்கும் உதவா ஒப்புமை, ஒரு பயனும் தாரா ஒப்புமை. "பேய்த்தேர்ப்பின் குடங்கொண்டு நீர்க்குச் செல்வார்" போல நாமும் பரிமேலழகர் விளக்க உரையைப் பின்பற்றிச் சென்றோம். நெடுந்தூரம் சென்றோம். இவ் வாறே சென்றால் இதற்கு முடிவு காண்பது எப்போது? இந்த உவமைக்கு வேறு உரை காண்பதற்கு வழியுண்டோ எனத் தேடுவோம். வள்ளுவர் சொற்களை மாற்றாது அவர் கூறியபடியே அவர் பாட்டில் சொற்கள் அமைந்தவாறே உரை காண்பதற்கு முயல்வோம். அப்படிக் காணும்போது ஏனைய உரையாசிரியர்களுள் சிறந்த உரையாசிரியர் உரைகளையும் ஒப்பிட்டு அவற்றின் திறனையும் காண்போம்.

உ

இலக்கணத் திறன்

"ஆக்கல் அரிதாம் அழித்தல் மிகவெளிது
நோக்கி நுவல்க திறன்."

—ஈரடி இருநூறு

உ. இலக்கணத் திறன்

உவமை, எழுத்திலக்கண உவமை

பொருளை விளக்குவது உவமை என முன்பே கண்டோம். உவமையின் பொருளை அறிந்த பின்னரே அதன் ஒப்புமையைக் கொண்டு உவமைப் பொருளை அறிதல் எளிதாகும். ஆதலின், உவமையை நுணுகி நுணுகி ஆராய்தல் வேண்டும். முதற்குறளில் அமைந்துள்ள உவமை எழுத்திலக்கணத்தையும் எழுத்தொலி இலக்கணத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது எனவும் முன்பே கண்டோம். எழுத்தெல்லாம் அகரமாகிய முதலை உடையன என்பது, உவமை. அகரம் எவ்வாறு முதலாகின்றது, எவ்வாறு எழுத்திற்கு முதலாகின்றது, எல்லா எழுத்திற்கும் எவ்வாறு முதலாகின்றது என்பதைக் காணல் வேண்டும். இவற்றைக் காண, எழுத்தொலி இலக்கணத்தையும், எழுத்திலக்கணத்தையும் உணர்தல் வேண்டும். இலக்கண அறிவையே விலக்கல் வேண்டும் என்பது இக்காலப் போக்கு. 'பாடத்திலாயினும், படிக்கும் உரையிலாயினும் இலக்கணம் என்பது எதற்கு?' என்பர். இலக்கணம் என்னும் பெயரைக் கேட்கவே இடர்ப்படும் மாணவர் பலர். இக்காலப போக்கிற்கு முற்றிலும் மாறாக அமைந்துள்ளது முதற்குறள். வள்ளுவர் தம் நூலில் முதற்பாட்டு, முதற்பாட்டில் முதல் வரி, இலக்கணமாகவே அமைந்துள்ளது. "எழுத்தெனப் படுவ அகர முதல," என்று தொல்காப்பியம் தொடங்குகின்றது. 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' என்று திருக்குறளின் முதல் வரி தொடங்குகிறது. தொல்காப்பியத்தின் தொடக்க வரிகளையே வள்ளுவர் ஓர் உவமையாக மாற்றித் தம் முதற் பாட்டில் அமைத்துக்கொண்டார் என்றால்

இலக்கண அறிவின்றி அவர் உவமையை எவ்வாறு அறிதல் முடியும்? "இலக்கணம் கல்லா மாந்தர் எம் நூலுள் புக வேண்டா. இலக்கணம் கற்ற பின்னரே எம் நூலைத் தொடுக," என்று எச்சரிப்பது போன்று அமைந்துள்ளது முதற்குறளின் முதல் வரி. திருக்குறளை முற்றிலும் உணர்தல்—ஒருவாறு உணர்தலுங்கூட—இலக்கண அறிவின்றி ஆவதொன்று அன்று. ஆதலின், திருக்குறள் கற்கு முன், இலக்கணம் கற்றல் வேண்டும். அலுப்பைத் தரினும், அயர்வைத் தரினும், வெறுப்பையே தரினும் இலக்கணம் கற்றலே வேண்டும். இங்கு வள்ளுவர் உவமையை நன்றாக உணர்தற்கு வேண்டிய அளவாவது எழுத்திலக்கணத்தையும் எழுத்தொலி இலக்கணத்தையும் அறிய முயல்வோம்.

எழுத்தின் தோற்றம்

எழுத்திலக்கணம் கற்க, எழுத்தின் தோற்றத்திலிருந்து தொடங்குதல்வேண்டும். எழுத்துக்கள் எவ்வாறு தோன்றின; தோன்றுகின்றன? நம் உடலுள்ளிருந்து வெளியே வரும் மூச்சுக் காற்றால் எழுவது எழுத்து. உடலின் உட்புறத்தே தாமே இயங்கும் உள்ளுறுப்புக்கள் உள. அவை இயங்குவதால் காற்று உடற்குள்ளே புகுகின்றது; புகுந்த காற்று மீண்டும் வெளியே வருகின்றது. இதுவே மூச்சுக் காற்று என்பர். மூச்சுக் காற்று உள்ளே போவதும் வெளியே வருவதுமாகிய இந்நிகழ்ச்சிகள் இடைவிடாது நிகழ்கின்றன. நம் முயற்சியின்றியே இவை தாமாகவே நிகழ்கின்றன. இவ்வாறு இயல்பாக இயங்கும் மூச்சுக் காற்று, மிடறு அல்லது குரல்வளை வழியாகவும், மூக்கு வழியாகவும் வெளியே வருகின்றது. வாய் திறந்திருக்குமானால், மூக்கு வழிச் செல்லாது வாய் வழியே மூச்சு வெளியே செல்கின்றது. இந்த மூச்சுக் காற்றின் அசைவு கண்ணாற்காணத் தக்க

தன்று. வேண்டுமானால், இதன் ஓசையைக் காதால் கேட்க லாம். வலிமையுடன் மூச்சை விட்டால், மூக்கு வழியே செல்லும் மூச்சுக் காற்றின் ஓசையைக் கேட்கலாம். இதை விட இன்னும் மிகுதியாகக் கேட்கலாம், வாயைத் திறந்து வலிமையுடன் வாய் வழியாக மூச்சை விட்டால். மூச்சுக் காற்று செல்லும் குரல்வளையும், வாயுறுப்பும் ஒலிபெருக்கி போல அமைந்துள்ளன. வளையம் வளையமாக அமைக்கப் பெற்றுச் சிறு வளை போன்று அமைந்த குரல் வளை, வாயின் இடத்தைச் சேர்கிறது. வாயோ, விரிந்து வளைந்து உள்வளைவு கொண்ட ஓர் ஒலிபெருக்கியாய் அமைந்துள்ளது. சிறு துளை கொண்ட குரல்வளை வழியே செல்லும் மூச்சுக் காற்று, அகன்று வளைந்த வாயிடத்தைச் சேரும் போது, விரிந்து பரவுகின்றது. இந்த மூச்சின் ஓசை, குரல் வளையில் நிகழும் போது, வலிமையுடன் மூச்சுச் செல்லும் போதுங்கூடச் செவியால் கேட்கப்படுவதில்லை. வாயைச் சேர்கின்ற போது அவ்வோசை விரிந்து பெருக்கமடைகின்றது; காதால் கேட் கப்படுகின்றது. வாயைச்சேர்ந்த நா, உதடு, தாழ்வாய் முதலி யன அசையும் தன்மையின. இவற்றை அசைத்து வாய் வழியே பிறந்த ஓசையின் தன்மையை மாற்றலாம்; குறைக்க லாம்; பெருக்கலாம்; அடக்கலாம்.

இயற்கையாகவே இவ்வுறுப்புக்கள் எல்லாம் குரலை எழுப்பவும் குறைக்கவும் மாற்றவும் தக்கனவாய் அமைந் துள்ளன! இவற்றின் துணையை இயல்பாகப் பெற்ற மக்கள், சிந்தையும் செல்லாச் சேண்நெடுங் காலத்திற்கு முன்பு, முதல் முதல் குரல் எழுப்பினர் என்பர். இயல்பாகவே எழுந்தது குரல். மேலே கூறிய ஓசையின் இயல்புகளை உணரா முன்னரே இயற்கையாய்க் குரல் எழுந்தது. விலங்கினங்களும், பறவை களும் குரல் எழுப்பிக் கத்துவதையும், கூவுவதையும் கேட் கின்றோம். இவை எல்லாம், ஓசையின் உண்மைகளை

உடலுறுப்புக்களின் தன்மைகளை அறிந்தா கத்தின? தெரிந்தா கூவின? அன்று அன்று. கத்தலும் கூவலும் இவற்றிற்கு இயற்கையாய் அமைந்தன. இவ்வாறே, இவை போன்றே ஆதிமக்களுங்கூடக் குரல் எழுப்பினர்; இன்ப முற்ற போது நகைத்து மகிழ்ந்தனர்; துன்பமுற்ற போது அழுது அரற்றினர்; பிறரை அழைக்கக் குரல் எடுத்துக் கூவினர்; பிறரை அச்சுறுத்திக் குரலால் அதட்டினர். இவ்வாறு வேறு வேறு செயலை உணர்த்த வேறு வேறு குரல்கள் எழுந்தன. இக்குரலுடன் கை முதலிய வெளி உறுப்புக்களை வேண்டியவாறு அசைத்துக் கேட்போர் தவறின்றி உணருமாறு கருதிய பொருளைச் சுட்டிக்காட்டி யும், கருதிய செயலுக்கேற்ப அசைவைக் காட்டியும், தங்கள் தங்கள் கருத்தைப் பிறருக்கு உணர்த்தும் வழியைக் கண்ட னர். இதுவே எழுத்துக்கள் முளைத்த இடம் அல்லது எழுத்தின் தோற்றத்தில் முதற்படி என்பர்.

பேச்சு மொழி

ஒரு வகைக் குரல் அல்லது ஓர் ஒலி ஒரே பொருளை உணர்த்தினல்தான் அது மக்களுக்குப் பயன்படும். ஒரு பொருளை அல்லது கருத்தை உணர்த்த ஒருவர் ஒரு வகை ஒலியையும், அதே பொருளை அல்லது கருத்தை உணர்த்த வேறு ஒருவர் வேறுவகை ஒலியையும் கையாண்டால், இவற் றைக் கேட்ட பிறர், எந்த ஒலி, எக்கருத்தை அல்லது எப் பொருளை உணர்த்துவது என்று எவ்வாறு அறிவர்? ஓர் ஒலி ஒரே கருத்தை அல்லது ஒரே பொருளை உணர்த்தல் வேண்டும். அதே கருத்தை, அல்லது பொருளை உணர்த்த எல்லோரும் அதே ஒலியைக் கையாளுதல் வேண்டும் எந்த ஒலி எப்பொருளை உணர்த்துவது, எக்கருத்தைக் காட்டுவது என்பது ஒரு மக்கள் தொகுதி பழகிப் பழகிப் பொதுவாகக்

கொண்ட ஒருவகைக் குறியீடு என்பர். அஃதாவது, ஒருங்கே சேர்ந்து வாழ்ந்த மக்கட்கூட்டத்தார் தம்முள் பலரும் ஒப்ப, எல்லோருக்கும் தெரியுமாறு, பழக்கத்தால், இயற்கையாக முடிந்த ஒரு முடிவு என்பர். நாட்கள் செல்லச் செல்லப் பற்பல கருத்துக்களை உணர்த்தப் பற்பல ஒலிகள், ஒலிக் குறியீடுகள் தோன்றின. வேறு வேறு கருத்தை உணர்த்த வேறு வேறு ஒலிகள் எழுந்தன. இவை, ஒன்றோடு ஒன்று சேரப் பற்பல ஒலிக் கூட்டங்கள், ஒலித் தொடர்கள், பற்பல கூட்டொலிகள் பிறந்தன. இவையே ஒருவர் கருத்தை மற்றொருவருக்கு உணர்த்தும் பேச்சாய் அமைந்தன. இவ்வாறு பேச்சு மொழி பிறந்தது; எழுதாக்கிளவியாய் வளர்ந்தது. மூச்சுக்காற்று ஒலி வடிவாகி வேண்டியவாறு வேறு வேறு ஒலி உருவம் தாங்கி மக்களுக்குப் பயன் அளித்து நின்றது. இதுவே, எழுத்தின் தோற்றத்தின் இரண்டாம் படி என்பர்.

பேச்சுமொழியைக் கண்டதோடு நின்றாரிலர், பண்டைய மக்கள். போதுமென்ற மனமே பொன்னினும் சிறந்தது என்பர். இது பொன்னின் தேட்டத்திற்குப் பொருந்தியது ஆகும்; அறிவின் ஆக்கத்திற்கு அமைந்ததொன்றன்று. பண்டை மக்களுக்குப் பேச்சுமொழி அளித்த நலன் போதியதாகத் தோன்றவில்லை. பேச்சுமொழி எதிரே இருப்பவருக்கே பயன் தரும்; அல்லது அருகே இருப்பவருக்கும் பேச்சொலி கேட்கும். அதற்கப்பால் தூரத்தில் இருப்பவருக்கும் அல்லது வேறிடத்தில் இருப்பவருக்கும் அது பயன்படுவதின்று. பேசுவோன் அங்குச் சென்று மீண்டும் பேசினாலன்றி அவன் பேசிய பேச்சை மற்றோர் இடத்தில் இருப்பவர் அறிய வழி இல்லை. நேற்றுப் பேசியது என்ன, மறைவெய்திய முதியோர் கூறிய முதுமொழி எவை எனக் கேட்டோர் அன்றிப் பிறர் அறியவும் வாய்ப்பில்லை. கேட்

டோர் கேட்டவைகளை நினைவிற் பொதிந்து பிறருக்குக் கூற யாவையும் நினைவில் கொள்ளுதல் எளியதொன்று அன்று. நினைப்பு எனப்படுவது நிலை பெறுவதன்று: நினைப்பது உளதேல் மறப்பதும் உளது. ஆதலின், ஒலி வடிவைவிட மிக்க பயன் தரும் ஒன்றைத் தேடினர்.

பேசும் ஒலியைக் காதால் கேட்டுக் கருத்தை உணர்தலை விடப் பேச்சொலி உணர்த்துவதை ஓர் உருவமாகக் கண்ணால் காணும் வடிவமாக மாற்றுதல் கூடுமானால், அது மிக்க பயன் தரும்; கேளாதாரும் அவ்வுருவத்தைக் கண்டு, கருத்தை உணர்தல் முடியும்; கேட்குமாறு பேச்சு நிகழாத இடங்களுக்கும் அதை அனுப்பவும் முடியும் என்றெல்லாம் கருதினர் போலும்! முன்பு வடிவமில்லா மூச்சுக்காற்று, ஒலி வடிவு பெற்றுப் பேச்சு மொழியாயிற்று. இப்போது அவ்வொலி வடிவுக்குக் கண்ணால் காணும் வடிவம் கண்டனர்.

ஓவிய எழுத்து

கண்ணாற்காணும் ஒரு பொருளை உணர்த்த அதைக் குறிக்கும் ஒலியால் அல்லது பேச்சால் உணர்த்தலாம். அப் பொருளைப போன்ற உருவத்தை எழுதிவிட்டால் பேச்சில்லாமலே அஃது எப்பொருள் என்பதை மக்கள் உணர்வர். உருவத்தை வரைந்து கருத்தை உணர்த்த ஓவிய எழுத்துக்கள் தோன்றின. இஃது எழுத்துக்கள் தோற்றத்தின் மூன்றும் படி.

மாய்ஞ்சதரை (Mohenjo Daro) ஆரப்பா (Harappa முதலிய இடங்களில் தோண்டி எடுத்த புதை பொருள் களில் காணும் ஓவிய எழுத்துக்களும், அவ்வோவிய எழுத்து முறைகளுமே தமிழ் எழுத்துக்களின் மூதாதைகள்; தமிழ் இலக்கணத்திற்கும் மூதாதைகள் என ஆராய்ச்சி

உலகம் இன்று காண்கின்றது. இவ்வோவிய எழுத்துக்களில் சிலவற்றைக் கண்டு மேலே செல்வோம்.

மனிதனை உணர்த்த மனித வடிவம்போலக் கோடுகளை வரைந்தனர். வேலை உணர்த்த வேலைப்போன்ற வடிவத்தை வரைந்தனர். வேலன் என்ற கருத்தை உணர்த்த மனிதனை வரைந்து அவன் கையில் வேலையும் சேர்த்து வரைந்தனர். நாளாக நாளாக இவ்வாறு ஒரு கருத்தை அல்லது ஒரு பொருளை உணர்த்த இரண்டு வடிவங்களை வரைதல் அலுப்பைத் தந்தது போலும்! வேலை வரைந்து அதன் உச்சியில் மனிதனைக் குறிக்க ஒரு குறியீடு செய்தனர். இவ்வாறு ஒரே கருத்தை உணர்த்த இரு வடிவம் வரையும் முறை, படிப்படியே நழுவ, ஒரே வடிவம் வரையும் முறை தோன்றியது. எழுத்தின் செட்டு முளைத்தது.

மீனை உணர்த்த மீன் போன்ற வடிவத்தை வரைந்தனர். இவ்வடிவுக்கு மேலே இரண்டு கோடுகளை நீட்டி மேல் நோக்க வரைந்து, அது மேலே உள்ள மீன் விண்மீன் என உணர்த்தினர். மின்னுதல் தொழிலைக் காட்ட மீனின் உட்பகுதியில் ஒளியைக் குறிக்கும் கோடு ஒன்றை வரைந்தனர்.

அது என்னும் சுட்டை உணர்த்த இருபக்கமும் சிறிது நீண்டு சுட்டிக்காட்டும் ஒரு வடிவை வரைந்தனர். இதை ஒரு பொருளின் எதிரே வரைந்தனர்; சில இடங்களில் அதன் பின்னே வரைந்தனர். இவ்வாறு வேறுபட வரைதலால் வேறு வேறு பொருள் உணர்த்தச் செய்தனர். வேலனைக் குறிக்கும் ஓவிய எழுத்தின் இறுதியில் அது என்னும் சுட்டு ஓவியத்தைச் சேர்த்தால் "வேலன் அது" வேலனது என்ற உடைமைப் பொருளை உணர்த்தும் எனக் கொண்டனர். வேலன் என்பதன் முன்னர்ச் சுட்டு வடிவத்

யைச் சேர்த்து, "இது வேலன்" என்று சுட்டுப்பொருள் உணர்த்துவதாகக் கொண்டனர்.

ஊரை உணர்த்த ஒரு வட்ட வடிவை வரைந்தனர். 'ஊரில்' அல்லது 'ஊருள்' என்பதைக் காட்ட அவ்வட்டத்திற்குள்ளே பொருந்த, ஒரு சிறு வளைவு அமைத்தனர். ஊரின் வெளியே என்பதை உணர்த்த ஊர்வடிவோடு சேர்த்து வெளி வளைவு ஒன்றை வரைந்தனர்.

பன்மையை உணர்த்த ஒரு பொருளையே இரு முறை வரைந்தனர். இதை நாளடைவில் நழுவவிட்டுப் பன்மையை உணர்த்தும் இரண்டு கோடுகளை அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கோடுகளை அப்பொருளோடு சேர்த்து வரைந்தனர்.

இவற்றை எல்லாம் ஓர் ஒழுங்குகொள் முறையில் முறை பிறழாது அமைத்தனர். இவற்றை அமைத்த ஒழுங்குகொள் முறையிலேயே தமிழ்ச்சொல் ஆக்கத்திற்கும் தமிழ் இலக்கணத்திற்கும் வித்து விதைத்துள்ளதைக் காணலாம். இவற்றை விரிக்கிற்பெருகும். இவற்றின் விரிவெல்லாம் ஹீராஸ் அடிகளார் (Father Heras) எழுதிய இந்திய நடுத்தரைப் பண்பாட்டுத் தோற்ற ஆராய்ச்சி (Studies in Proto Indo Mediterranean Culture) என்ற நூலிற் காண்க. அடிகளார் இயற்றிய அரிய பெரிய தொண்டிற்குத் தமிழ்நாடு என்ன கைம்மாறு காண வல்லது!

மக்கள் வேண்டிய அளவுக்கு இவ்வோவிய எழுத்துக்கள் பயன் தந்தில போலும்! மக்கள் கருத்தைத் தவறின்றி உணரவும் இவை தக்கவையாக அமைந்தில. தக்க வழியைக் காண மேலும் மேலும் முயன்றனர். எல்லையற்றது முயற்சியின் அளவு. 'முயற்சி திருவினை ஆக்கும்' என்றார் வள்ளுவர். பண்டை மக்களின் விடாமுயற்சி,

தக்கதோர் எழுத்து என்னும் திருவினைத் தந்தது. உழைப் பின் வாரா உறுதிகள் உளவோ?

வரி வடிவம் அமைத்தல்

மக்கள் பேசும் மொழியில் காணப்படும் பேச்சொலி களை யெல்லாம் ஆராய்ந்தனர். அவ்வொலிகளையெல்லாம் பிரித்துப் பிரித்து, 'எத்தனை கூட்டொலிகள் உள? எத்தனை தனி ஒலிகள் உள?' எனக் கணக்கிட்டனர். 'அவ்வொலி களில் எத்தனை வகைகள் உள?' என அவற்றை வகைப் படுத்தினர். 'இவ்வொலிகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையான ஒலிகள் எவை?' என ஆராய்ந்தனர். இவ்வடிப்படையான ஒலிகளில் இரு வகை ஒலிகளைக் கண்டனர். வாய் நாக்கு முதலிய உறுப்புக்களின் உதவியால் இயங்குவனவாகி மற்ற ஒலிகளுக்கு உயிர் போன்று அமைந்து, உயிர் போன்று இயங்கும் ஒலிகள் ஒரு வகையின. இவ்வுயிர் ஒலிகளின் உதவியின்றி இயங்காதன, உடல் அல்லது மெய் போன்ற ஒலிகள் மற்றொரு வகையின என வகைப்படுத்தினர்.

உயிர் ஒலிகளும் மெய் ஒலிகளும் ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து பற்பல கூட்டொலிகளை, அஃதாவது உயிர்மெய் ஒலிகளைப்பயந்தன. உயிரும், மெய்யும், உயிர்மெய்யும் ஆகிய ஒலிகளும் அவற்றின் நீட்டமும் குறுக்கமும், அவற்றைச் சார்ந்த சார்பு ஒலிகளும் ஒரு பேச்சு மொழியில் காணும் ஒலிகள் என முடிவு கண்டனர்.

உயிர் ஒலிகளில் ஒவ்வொன்றும் மெய் ஒலிகளில் ஒவ் வொன்றும் எது எது எனக் கண்ணால் கண்டு உணருமாறு ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனி வரி வடிவம் அமைத்தனர். கோடுகளால் அல்லது வரிகளால் ஓர் ஒலியைக் காட்ட வரை யும் வடிவம் 'வரி வடிவம்' என்பர். 'எழுத்து வடிவம்'

என்பதும் அதுவே. குரல்வளை வழியே எழுந்த மூச்சுக் காற்று ஒலி வடிவு பெற்று எழுத்தொலியானது என்பதை முன்பு கண்டோம். எழுந்த ஒலி எழுத்தொலியாகி இப்போது எழுதும் எழுத்தானவாறு காண்க. இதுவே, எழுத்தின் தோற்றத்தின் நான்காம் படி என்பர்.

எழுத்து முறைகள்

உலகில் காணும் மக்கட்டொகுதிகளோ பல. அவ்வவற்றின் பேச்சு முறைகளும், பேச்சு மொழிகளும் பற்பல. அம் மக்கள் தொகுதிகள் வாழ்ந்த இடத்திற்கேற்பச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப, அத்தொகுதி மக்கள் உடல் உறுப்புக்களின் அமைப்புக்குப் பொருந்த, இப்பேச்சொலிகளும் பேச்சு முறைகளும் வேறுபடுவன. அந்தந்தத் தொகுதி மக்களின் பண்பாட்டிற்கேற்ப, அவரவர் அறிவு நிலைக்கேற்ப, அவரவர் மொழிகளை வகைப்படுத்தினர்; முறைப்படுத்தினர். ஆங்கிலேயர் எழுத்து முறை வேறு; அரேபியர் எழுத்து முறை வேறு; சீனர்களின் எழுத்து முறையும் வேறு. ஒரு மக்கட்டொகுதியின் எழுத்து முறையை மற்றொரு மக்கட்டொகுதி மேற்கொண்டதும் உண்டு.

இவ்வாறு மக்கட்டொகுதிதோறும், எழுத்து முறைகள் வேறுபடினும், எழுத்து எனப்படுவது எல்லோருக்கும் ஏற்றம் தருவது ஆயிற்று. என்று எழுத்துத் தோன்றியதோ அன்றே தொடங்கியது மக்களின் உயர்வு. எழுத்துக்களால் அல்லது இவ்வெழுத்து முறைகளால் எய்திய நலன்கள் எண்ணற்றன. உணர்வைப் பெருக்கி அறிவை வளர்த்தது எழுத்து உயர்வைத் தந்தது எழுத்து. உயரிய பண்பை அளித்தது எழுத்து. வாழ்வைத் தந்தது எழுத்து. மக்களை விலங்கினின்றும் வேறுபடுத்தியது எழுத்து. மக்களை மக்களாக வாழ வழி காட்டியது எழுத்து. மனத்தின் கண்ணைத்

திறந்து மனத்தை இயக்குவது எழுத்து. உயிரை இயக்குவது எழுத்து. இவ்வுலகையே இயக்குவதும் எழுத்து. எண்ணிலா ஆற்றல் படைத்தது எழுத்து. இவ்வெழுத்து முறை இல்லையேல், மக்கள் எந்நிலையில் இருந்திருப்பார்கள்! மக்கள் அறிவு எந்நிலையில் இருந்திருக்கும்! பண்பாடுதான் யாண்டு நின்றிருக்கும்! கருதுக! கருதுக! எழுத்தைவிட ஏற்றம் தந்தது, ஆற்றல் வாய்ந்தது, வேறு யாது உளது?

மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை

இங்குக் கூறியவைகள் புற உரைகள் அல்ல. உவமையின் பொருத்தத்தைக் காணுங்கால் இவை நமக்கு உதவி செய்வன. 'உதவி செய்வன என்றால், இவற்றை எல்லாம் அறிந்தா உவமை அமைக்கப்பட்டது? மேலே கூறிய எழுத்தின் தோற்றம் முதலியவைகள இக்காலக் கருத்துக்கள் அல்லவா? இவற்றை எல்லாம் பண்டைக்காலத்தே தமிழர் அறிந்திருந்தனரா? எவ்வாறு அறிந்திருத்தல்கூடும்? புத்தம் புதிய கருத்துக்களைப் பழைய நூல்களில் புகுத்தி உரை காண்பதாக முடியுமோ?' என்று ஐயுறுதல் வேண்டா. இவ்வுண்மைகள் மட்டுமன்றி, இன்னும் பற்பல உண்மைகளையும் கண்டவர் தமிழர். வியத்தகு முறையில் சிறந்திருந்தது அவர்தம் இலக்கண அறிவு. இதைக் குறித்துத் திரு. வி. ஆர். சங்கரன் என்ற எழுத்தொலி ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவதைக் காண்க:

"பழைய தமிழ் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தில், இந்த எழுத்தொலி அமைப்பின் காட்சியைக் காணலாம்; ஓர் ஒலிக்கும் அதன் தொடர்புகொள் ஒலிக்கும் ஒரேகுறியீடு தரும் 'போனீம்' கொள்கையை (Phonemic theory) ஆராயும் இக்கால மாணவர், இக்காலத்தில் வெளியாகி வரும் எழுத்தொலிக் கொள்கைகள் பலவற்றை இப்பழைய தொல்

காப்பியத்தில் காணலாம். இக்காலக் கருத்துக்கள் பற்பல வற்றை இப்பழைய இலக்கணத்தில் காண்பது பெருவியப்பாகின்றது! பெருவியப்பில் நம்மை ஆழச் செய்கின்றது!''[1] என்று பொருள்படுமாறு எழுதுகின்றார்.

மேலும் இப்பேராசிரியர், "சார்ந்துவரின் அல்லது தமக்கியல்பில வென" என்று தொல்காப்பியம் விளக்கிச் சென்ற ஆய்த எழுத்தின் அடிப்படை, ஐன்ஸ்டனின் (Einstein) சார்வுக் கொள்கை (பொதுச் சார்புநிலைக் கொள்கை)யின் மூல தத்துவத்தைத் தழுவியதே என மற்றோர் இடத்தில்[2] சான்றுகளுடன் எடுத்துக்காட்டி நிலை நாட்டுகிறார். 'பௌதிக (Physical) அனுபவமும் நவீன உடல் நரம்புஇயல் (Neuro physiology) அனுபவமும் ஒன்று படும் நிலையே பிந்துவாகிய ஆய்தத்திற்கொப்பான நிலை.' உருவற்ற முதல் நாதமே 'ஆய்த ஒலியின் நிலையை ஒத்த பிந்துவாக மாறுகிறது' என இப் பேர்அறிஞர் கூறுவது, தமிழ் எழுத்துமுறை இயற்கைத் தத்துவங்களை அடிப்படையாய்க் கொண்டு, விஞ்ஞான முறையின்படி அமைத்த எழுத்துமுறை என்பதை நிறுவுகின்றது. ஆராய்ச்சிக்கு எட்டாத அப் பழங்காலத்தே எவ்வாறு இத் தத்துவ நுட்பங்களைக் கண்டனர்! உடல் இயல், பௌதிக இயல், உயிர் இயல், உயிர்ப்பியல் இவற்றின் உண்மைகளை எத்தகு

1. "An insight into this structure is provided by Tholkappiam the oldest Tamil descriptive grammar from which a modern student of Phonemics can easily rediscover many a concept that is comming into vogue today. We are lost in wonder that in this old Tamil grammar we rediscover as it were many of our modern ideas."—Phonemics of old Tamil by C. R. Sankaran., M. A. in Deccan College Monograph series, 7.

2. Professor P. Sundaram Pillai Commemoration volume. கால தத்துவமும் பேசசொலி நாடகமும். by C. R Sankaran, pages 115—120.

திறத்துடன் ஆராய்ந்துள்ளனர்! இவை பெருவியப்பையே தருகின்றன! வியப்பில் ஆழ்வே செய்கின்றன.

தொல்காப்பியத்தைப் பிறர் புகழ்வது ஒருபுறமிருக்க, தொல்காப்பியம் கூறும் ஒலி முறையை நாமே ஆராய்தல் வேண்டும். அகரம் எவ்வாறு எழுத்துக்களுக்கு முதலாகின்றது என்பதைக் காண, இத் தொல்காபபியமே உதவி செய்வது. எழுததின் தோற்றம் முதலியவற்றின் இயல்பையும் விஞ்ஞான முறையின்படி தமிழர் அறிந்திருந்தனர் என்பதைத் தொல்காப்பியததின் பாயிரமே காட்டும்.

"வடவேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழககும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முநதுநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
புலந்தொகுத் தானே"

என்பது அப்பாயிரத்தின் முற்பகுதி.

தொல்காப்பியர் புலம் (இலக்கணம்) தொகுத்தார். புலந்தொகுக்க, அவர் எழுத்தையும் சொல்லையும் பொருளையும் "வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்"[3] ஆராய்ந்தார்; பேச்சு வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு என்ற இவ்விரண்டு முதலைக்[1] கொண்டு—அவ்விரண்டு அடிப்

1. ஆயிரு முதலின் =(1) வழக்கும் செய்யுளுமாகிய இரு காரணத்தாலும் —இளம்பூரணர்.
=(2) அவ்விரண்டையும் அடியாகக் கொள்ளுகையினுல் —நச்சினர்க்கினியர்.
=(3) ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே —சிவஞானமுனிவர்.

படையில்—அவ்விரண்டு அடி வேரில்—ஆராய்ந்தார். பேச்சு வழக்கில் எழுத்தை ஆராய்ந்தார்; பேச்சு வழக்கில் சொல்லை ஆராய்ந்தார்; பேச்சு வழக்கில் பொருளை ஆராய்ந்தார். பேச்சு வழக்கை ஏன் ஆராய்தல் வேண்டும்? சொல்லைப் பேச்சு வழக்கில் ஆராய்ந்தார் என்பது பொருந்தும். பொருளை ஆராய்ந்தார் என்பதும் பொருந்தும். எழுத்தைப் பேச்சுவழக்கில் ஆராய்ந்தார் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? பேச்சுமொழியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது எழுத்து என்பதைப் பண்டைத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர். 'பேச்சு ஒலிகளைப் பகுத்துப் பகுத்து எழுத்தொலிகள் பிரித்தெடுக்கப்பட்டன; அவை எழுத்திலக்கணமாயின' என்பதை அக்காலத் தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். எழுத்தொலிக்கு, எழுத்திலக்கணத்திற்கு ஆணிவேர் பேச்சு; அதன் கிளைவேர், செய்யுள் அல்லது இலக்கிய வழக்கு. செய்யுளைக்கொண்டு மாத்திரம் எழுத்துக்கள் எவ்வாறு ஒலிக்கப்பட்டன என்பதைக் காணல் இயலாது; பேச்சு வழக்கிலும்[1] காணுதல்

—(4) வழக்கும் செய்யுளுமென்று சொல்லப்பட்ட முதலாகிய அவ்விரண்டிடத்துள்ள எழுத்தையும் சொல்லையும் பொருளையும நாடி
—அரசன் சண்முகனார்.

1. 'எள்ளினின்று எண்ணெய் எடுபடுமாபோல் இலக்கியத்தினின்றெடுபடும் இலக்கணம்' என்பது அகத்தியம் எனபர். எழுத்தொலி ஆராய்ச்சியாளர் காணும் உண்மைகளுக்கு மாறுபட்டது இது. உண்மைக்கு மாறுகொளக் கூறும் நூல் முதல் நூலாகுமா, அல்லது போலி நூலாகுமா? அகத்தியம தொல்காப்பியர் காலத்திற்குச் சற்று முன்பு இயற்றப்பட்டிருந்தால் அது கூறும் பொருளையே பற்றித் தொல்காப்பியா என் மற்றொரு நூல் செய்தார்? அதை மறுத்து நூல் செய்தார் எனின், அவர் எந்த இடத்தும் மறுப்புக் கூறக் காணோம். முந்து நூலையும் ஐந்திரத்தையும் குறிப்பிடும பாயிரம அகத்தியத்தைக் கூறவில்லை; குறிப்பால் உணர்த்தவும் இல்லை. பாணினி வடமொழியை இறைவனிடமிருந்து பெற்றதற்குப் போட்டியாக அகத்தியர் கதை எழுந்ததாகுமோ? இவை எலாம் ஆராய்ச்சியாளர் ஆராயத் தக்கவை.

வேண்டும். ஆதலின், அவ்விரண்டு முதலில் தொல்காப்பியர் ஆராய்ந்தார், நல்ல தமிழ்பேசும் நல்லுலகத்தே ஆராய்ந்தார். வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடை,[2] வடக்கே வேங்கடம் தெற்கே குமரி, அவ்விரண்டையும் எல்லையாகவுடைய, நல்ல தமிழ் பேசப்படும் இடமெல்லாம் சென்று ஆராய்ந்தார். பேச்சு வழக்கைக் காணவேண்டின் அப்பேச்சு வழக்கு நிகழும் இடத்தில்தானே காணல் முடியும். போக்குவரவுப் பொறிகள் இயங்கா அக்காலத்தே, வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரி வரையில் எவ்வாறு சென்றனரோ! எத்தனை எத்தனை ஊர்கள் சென்றனரோ! எப்பாடுபட்டு நடந்தனரோ! எத்தனை நாள் சென்றனவோ இவர் ஆராய்ச்சி நிறைவேற! தம் வாழ்நாள் எல்லாம் உழைத்தார்போலும்! எவ்வளவு எவ்வளவு உழைப்பு! உலைவிலா உழைப்பு! அரிது அரிது இவர் ஆராய்ச்சி முறை! இம்மட்டோடு நின்றாரிலர் தொல்காப்பியர். செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு[3]

---

1. ஈண்டுப் பாயிரம் உணர்த்துவது தொல்காப்பியர் மொழி ஆராய்ச்சி செய்த நிலப்பகுதியின் எல்லை எனக் கொள்ளல் தகும்.

2. ஆயிடை =(1) அவற்றை எல்லையாக உடைய, —இளம்பூரணர்.
=(2) அவ்விரண்டெல்லைக்குள்ளிருந்து —நச்சினார்க்கினியர்
=(3) அவ்விடமாகிய —சிவஞானமுனிவர்

3. செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய =(1) செந்தமிழ் இயல்பாகப் பொருந்திய — நச்சினார்க்கினியர்.
=(2) செந்தமிழின் உண்மையைப் பொருந்தி உணரும் பொருட்டு —சிவஞான முனிவர்.
=(3) செந்தமிழ் இலக்கணம் முற்றும் நிரம்பிய —அரசன் சண்முகனார்.

இதனை ஒப்பிட்டார். நல்ல தமிழ் வழக்கைச் செந்தமிழ் வழக்கோடு ஒப்பிட்டார். நல்ல தமிழைவிடச் சிறந்தது செந்தமிழ் போலும்! அது தூய தமிழ் போலும்! அதனோடு ஒப்பிட்டார். மூன்று நூல்களையும் ஆராய்ந்தார். தாம் ஆராய்ந்தவற்றை முறைப்படுத்தினார்.[1] இலக்கணம் இயற்றினார். நன்று, நன்று இவர் ஆராய்ச்சி! வியக்கத்தக்கது இவர் ஆராய்ச்சி முறை! இவர் ஆராய்ச்சி முறை இக்கால

1. தொல்காப்பியர் போன்று ஆரியத்திற்கு இலக்கணம் கண்டவர் பாணினி. அவர் இலக்கணம் வகுத்த முறைமையும் இங்கு ஒப்புநோக்குதல் தகும். பாணினி இறைவனை நோக்கித் தவம் கிடந்தார். தவத்தால் இலக்கணம் இயற்றும் ஆற்றல் தலைப்பட்டார். தவத்தின் ஆற்றலால் இறைவன் திருக்கூத்தைக் கண்ணுற்றார் கூத்து முடிந்தது; இறைவன் தம் கைகள் ஒன்றிலிருந்த உடுக்கையை அசைத்தார். அதினின்று பதினான்கு ஒலித்தொடர்கள் எழுந்தன. அவற்றிற்கு மகேஸ்வர சூத்திரம் என்பது பெயர். அவற்றைக்கொண்டு பாணினி தம் இலக்கணத்தை அமைத்தார் அச் சூத்திரங்களாவன (1) அ, இ, உண் (2) ரு, லுக் (3) ஏ, ஓங (4) ஐ, ஔச் முதலியன. முதல் சூத்திரத்தின் முதல் எழுத்தையும் 4 ஆம் சூத்திரத்தின் கடைசி எழுத்தையும் சேர்த்து அவற்றின் இடையே உள்ள எல்லா எழுத்துக்களையும் குறிக்க "அச" என்று பெயரிட்டார். "அச" என்பது வடமொழி உயிரெழுத்துக்களைக் குறிக்கும். இதைப்போலவே 5 ஆம் சூத்திரம் "ஹயவரட்" என்பது. இதன் முதல் எழுத்தையும் 14 ஆம சூத்திரத்தின் கடைசி எழுத்தையும் சேர்த்து "ஹல்" என்று ஒரு பெயர் அமைத்தார. ஹல் என்பது 5 முதல் 14 சூத்திரங்களுக்குள் அடங்கும் வடமொழி மெய்யெழுத்துக்களைக் குறிக்கும். இவ்வாறு பற்பல கற்பனைக் குறியீடுகளாலானது பாணினியின் இலக்கணம் என்பர். அதன் பெயர், அஷ்டாத்யாயி—எட்டு அதிகாரங்களைக் கொண்டது—என்பது.

வியாகர்ணம் என்ற வடசொல்லை ஆராய்வோம். "லக்ஷ்ய லக்ஷணம் வியாகரணம்" என்று கூறும் பதஞ்சலி மகாபாஷ்யம். லக்ஷ்யம் - சொல் அல்லது பதம். லக்ஷணம - சூத்திரம். வியாகாணம் என்பதன் பதப்பொருள் காணின் அது, (வி + ஆ வியா, க்ரி + அன் கர்ண + அம் வியாகர்ணம்) வி - விசேஷமான, ஆ - பூர்ணமான, க்ரி - செய்வது. விசேஷமாகவும் பூர்ணமாகவும் செய்வது, கொடுப்பது அல்லது விவரிப்பது எனப் பொருள்படும்.

விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி முறைக்கு ஒப்ப மிளிர்கின்றது. ஆராய்ச்சி என்பது முதல் முதல் தோன்றியது தமிழ் நாட்டில் போலும்! இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இத்தகைய ஆராய்ச்சி—எழுத்தொலி ஆராய்ச்சி—நுண் பொருள் ஆராய்ச்சி—தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்ததென்றால், தமிழர்தம் பண்பாடு, அவர்தம் இலக்கண அறிவு, எந்த நிலையில் இருந்திருக்கும் என்று கருதிக் காண்க.

இம்மேதகு ஆராய்ச்சியாளரின் உண்மை இயற்பெயர் தெரிந்திலது. இவர் நூலின் பெயராலேயே இவர் பெயர் அமைந்தது. இவர் தொகுத்த தொல்காப்பியம் என்னும் நூலே அதன் ஆசிரியருக்குத் 'தொல்காப்பியர்' என்னும் பெயரைத் தோற்றுவித்தது. அந்நூலை அரங்கேற்றிய அன்றுமுதல் ஆசிரியருக்குத் தொல்காப்பியர் என்ற பெயர் நிலைபெறுவதாயிற்று. தொல்காப்பியம் என்னும் பெயர் இலக்கணப் பண்பை உணர்த்தும் பெயர். ஒரு மொழியைச் சிதையாது காப்பது காப்பியம். காப்பு இயன்றது காப்பியம். ஓவு இயன்றது ஓவியம். ஒவ்வுதல் (ஒப்புதல்) உடையது ஓவு எனவாகும். தவ்வுதல் தாவு; கவ்வுதல் காவு என ஆறுபோல. ஓவு அல்லது ஒப்புமை இயன்றது ஓவியம் எனப் பொருள்படும். இலக்கியம், பண்ணியம், இன்னியம், பல்லியம் முதலிய சொற்களும் இவற்றை ஒத்த ஆக்கமுறை கொண்டவை. இலக்கு இயன்றது இலக்கியம; பண்ணல் அல்லது பண்ணுதல் இயன்றது பண்ணியம்; இனிமை இயன்றது இன்னியம்; பல்இசை இயன்றது பல்லியம் ஆமாறு காண்க. 'தொல் காப்பியம்' என்பது, (தொல் - பழைய, காப்பியம் - இலக்கணம்.) 'பழைய இலக்கணம்' என்று பொருள்படும்.

தொல்காப்பியர் இந்நூல் தொகுத்த முறையைக் கூறுதலோடு நின்றிலது பாயிரம். அவர் நூல், போக்கறு

பனுவல் பாண்டியன் அவையத்து ஆராயப்பட்டது. அங்கு அவர் நூலுக்கு எதிர்ப்பும் மறுப்பும் எழுந்தன என்பதைக் காட்டுகின்றது பாயிரத்தின் எஞ்சிய பகுதி.

> "போக்கறு பனுவல்
> நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து
> அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
> அதங்கோட் டாசாற் கரில்தபத் தெரிந்து
> மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி
> மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த
> தொல்காப் பியன்எனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
> பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே"

என்று முடிகின்றது பாயிரம்.

தொல்காப்பியர் தம் ஆராய்ச்சி நூல் பனுவல் அவையத்து, போக்கறு பனுவல் அவையத்து, போக்கறு பனுவல்[1] நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து ஆராயப்பட்டது. இப் பனுவல்அவையத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவர் அதங்கோட்டாசான். அவர் தலைமையில் தொல்காப்பியம் குற்றமற(அரில் தப)த் தெரிவிக்கப்பட்டது—எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. 'அரில் தப' என்பதற்குக் 'குற்றம் கெட' என்பது பொருள். குற்றம் கெட என்று ஏன் கூறல் வேண்டும்? ஓர் ஆசிரியன் ஒரு நூலை அரங்கேற்றினால் அதன் அழகு, அதன் திறம் எல்லாம் எடுத்துக்காட்டுதல் இயல்பு. குற்றத்தைத் தானே கூறுதலோ, அக் குற்றத்தைத் தபுத்தல் அல்லது தகர்த்தலோ ஏற்படுதல் இல்லை. அவையோர் குற்றம் கண்டனர். ஆதலின், அரில் தப—

---

1. பனுவல் என்பதை அவையத்து என்பதோடு இணைத்துப் பொருள் கண்டவர் அரசன் சண்முகனார். அவர் தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியில் இதைக் காண்க. "(தான்) செய்த குற்றமற்ற நூலை" எனச் சிவஞான முனிவர் கொள்வர்.

குற்றம் கெடத்—தெரிவித்தல் நேர்ந்தது. எத்தகைய சீரிய முறையில் இப் பனுவல்அவைக்கண் ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்தது என்பதைக் காண்க !

தலைமை தாங்கிய அதங்கோட்டாசான்—நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டாசான்—நான்மறை முழுதும் கற்ற ஆசான்—இலக்கண ஆராய்ச்சியில் எவ்வாறு தலைமை ஏற்றார்? நான்மறை மந்திரம் ஓதி வாழ்த்துக் கூறுதற்கு இவரைத் தெரிந்தெடுத்தார்களா? அல்லால் இப் பனுவல் நல்வாழ்வு பெறுதற்கு வேத வேள்வி இயற்ற இவர் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டாரா? இலக்கணம் அரங்கேற்றுதலுக்கும் நான்மறை முற்றிய தன்மைக்கும் என்ன தொடர்பு ஏற்பட்டது என்று காணல் வேண்டும்.

உலக மொழிகளில் இரண்டு மொழிகளே பண்டை நாள்தொட்டு மிகப் பண்பட்ட மொழிகள்; எழுத்தொலி முறைகளைக் கண்டு கையாண்ட மொழிகள். அவற்றுள் ஒன்று ஆரியம்; மற்றொன்று தமிழ். ஆரியத்தின் எழுத்தொலி முறைகளைக் கண்ட பின்னரே அவற்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டு மேல்நாட்டு எழுத்தொலி நூல்கள் எழுந்தன என்பர். எழுதாக் கிளவியாய் வளர்ந்த நான் மறைகள், வேறு வேறு இடத்து வேறு வேறாக ஒலிக்கப்பட்டன; ஓதப்பட்டன. ஆதலின், இவற்றைத் திரிபின்றிக் காக்க, எழுத்து முறை மேற்கொள்ளவும், எழுத்தை ஒலிக்கும் முறையை வரையறுக்கவும் முயற்சி எழுந்தது. எழுதாக் கிளவியை எழுதவேண்டி, எழுத்து முறை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இவைகள் யாவும் இந்திய நாட்டை ஆரியர் அடைந்தபின் நேர்ந்தவை என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். எழுத்தொலி நூல்களும் வேதமொழியின் இலக்கணங்களும் எழுந்தன. இவை வேத உறுப்புக்களாக வேதாங்கங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. வேத எழுத்தொலி நூலுக்குச் சிட்சை

என்பது பெயர்; அது பிராதிசாக்கியம் என்றும் பெயர் பெறும். வேதமொழி இலக்கணத்திற்கு வியாகரணம் என்பது பெயர். ஆறு வகைப்பட்ட வேதாங்கங்களில்[1] சிட்சை முதலிடம் பெறும். சிட்சை என்பதும் பிராதி சாக்கியம் என்பதும், எழுத்தை எவ்வாறு ஒலிப்பது, அதன் அளவு யாது, அஃது எங்கிருந்து பிறப்பது என்றெல்லாம் வரையறுத்துக் கூறுவன. நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டாசான் என்பது, அவர் காலத்தி லிருந்த வேத அங்கங்களை எல்லாம் கற்று அறிவு முதிர்ந்த வர் என்பதைக் காட்டும். அதங்கோட்டாசான் வேத எழுத் தொலி நூலிலும் இலக்கணத்திலும் வல்லவர், தேர்ந்தவர் என்று கொள்ளுமாறு 'நான்மறை முற்றிய' என்னும் சொல் தொடர் அமைந்திருக்கின்றது. தக்க தலைவர் ஒருவரைக் கொண்டே அரசனது பனுவல்அவையம் தொல்காப்பி யத்தை ஆராய்ந்தது. அவர் நூலில் குற்றங்கள் குறைகள் கூறப்பட்டன. அவை எலாம் தகர்க்கப்பட்டன. "அரில் தபத் தெரிந்து"[2] என்று கூறுகின்றது பாயிரம். அரில் தபத்தெரிந்து என்பதற்குக் குற்றங்கள் கெடுமாறு தெரிந்து கூறி, அல்லது ஆராய்ந்து கூறி அல்லது தெரிவித்து எனப் பொருள் கொள்ளல் தகும்.

---

1. வேதத்தின் ஆறு அங்கங்கள் ஆவன: (1) சிட்சை, (2) வியாகரணம், (3) சந்தம், (4) நிருத்தம், (5) சோதிடம், (6) கல்பம். இப்பாகுபாட்டிற்கு முந்தியது தொல்காப்பியம். ஆதலின், பாயிரத்தில் இவை குறிப்பிடப்படவில்லை.

2. 'தெரிந்து' என்பதற்குக் 'கடாவறத் தெரிந்து கூறி' எனவும் 'குற்றமற ஆராய்ந்து கூறி' எனவும் இளம்பூரணரும் நச்சி னார்க்கினியரும் உரை கண்டனர். சிவஞானமுனிவர் அந்தர்ப்பாவி தணிச் சென்னும் வடநூல் முறைப்படி தெரிவித்து எனப் பொருள் காட்டினர். இவற்றை எல்லாம் மறுத்தார் அரசன் சண்முகனார். தெரித்தென்பது தெரிந்தெனச் செய்யுள் விகாரத்

இம்மட்டோடு நின்றிலது பாயிரம்; மயங்கா மரபின் எழுத்து முறையைக்[1] காட்டியதாகவும் அது கூறுகின்றது. அரில் தபத் தெரிவித்ததில் எழுத்து முறையும், சொல் முறையும், பொருள் முறையும் அடங்குமே! அவ்வாறிருக்கவும், ஏன் 'மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை காட்டி'யதாக மீண்டும் கூறுதல் வேண்டும்? தொல்காப்பியம் கூறிய எழுத்து முறையைப் பற்றியும் குறைகள் கூறப்பட்டன போலும்! அக்குற்றங்கள் தகர்க்கப்பட்டன. தகர்க்கப்பட்டதோடுகூட, அம்முறை மயங்காத முறை எனத் தனியே காட்டியதாகப் பிரித்துச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றது பாயிரம். 'செந்தமிழ் மரபின் எழுத்து முறை காட்டி' என்றால், தமிழ் எழுத்து முறையை எடுத்து விளக்கினர் என்பது விளங்கும். தமிழ் எழுத்து முறையின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டினர் எனக்கூற நினைத்திருந்தால் 'உயர் தனிச் செம்மொழி உயரிய மரபின் எழுத்து முறை காட்டி' அல்லது இயற்கைச் செம்மொழி எழில்பெறு மரபின் எழுத்து முறைகாட்டி

தால் மெலிந்து, தெரிவித்து எனப் பொருள்படும் என்பதையும் மறுத்தார். செய்யுள் விகாரம், (நாட்டல் வலிய) செய்யுள் செய்வார் நாட்டுதலை வலியாக உடையதேயன்றிப் பிறர் நாட்டுதலை வலியாக உடையதன்று என்பர்.

1. எழுத்து முறை காட்டி = (1) எழுத்திலக்கணத்தை முன்னர்க் காட்டி
—நச்சினார்க்கினியர்

= (2) இயற்றமிழை வேறு பிரித்து முறையானே உலகுக்கு அறிவித்து.
—சிவஞானமுனிவர்

= (3) தனது நூன்முறையைக் காட்டி
—அரசன் சண்முகனார்

எனத் தமிழ் மொழியின் உயர்வையும் தமிழ் எழுத்து முறையின் பெருமையையும் எடுத்துக் கூறுதல்தானே முறையாகும்? அவ்வாறு ஒன்றும் கூறாது, 'மயங்கா மரபின்' என்று எதிர்மறையால் கூறக் காரணம் யாது?

தமிழ் எழுத்து முறை மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை என வாளா கூறினால் பனுவல்பேரவை அதை ஏற்குமோ? ஏற்காது. மயங்கா மரபு என்று எவ்வாறு கொள்ளத்தகும் எனவும் காட்டல் வேண்டும். தொல்காப்பியர் வாளா கூறிஞரிலர்; காட்டினார். காட்டினார் என்றால் பேரவை தாமே கண்கூடாகக் காணுமாறு செய்தார் (நிரூபித்தார்) என்று பொருள்படும். மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை என்பதை எவ்வாறு காணுமாறு செய்தல் முடியும்? கருதுக. மயங்கிய மரபின் எழுத்துமுறை ஒன்றைக் காட்டி மயங்கா மரபின் எழுத்து முறையையும் காட்டி, எது எவ்வாறு மயங்கியது, எது எவ்வாறு மயங்காதது எனக் காட்டினால் பேரவை அவற்றைக் காணுதல் கூடும்; எது மயங்கா முறை எனத் துணிதலும் கூடும். இவ்வாறன்றி, வேறு வகையாக இதைக் காட்டுதற்கு வழி உண்டோ எனக் கருதிக்காண்க. மயங்கிய மரபைச் சுட்டிக் காட்டி மயங்கா மரபையும் காட்டினால் அன்றி வேறு வழியால் மயங்கா மரபென்பதை நிலைநாட்டல் இயன்றதன்று. மயங்கா மரபைக் காட்டவேண்டுமானால் மயங்கிய மரபு ஒன்றும் இன்றியமையாததாகின்றது. மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை என்று எதிர் மறையால் கூறியது, மயங்கிய எழுத்து முறை ஒன்றும் காட்டப் பட்டது என்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

மரபு என்று கூறியதையும் ஆழ்ந்து நோக்குக. மரபு என்பது தொன்றுதொட்டு வரும் வழக்கு எனப் பொருள் படும். இவ்வெழுத்துமுறை—தமிழ் எழுத்து முறை—

தொல்காப்பியர் புதிதாய்க் கண்ட எழுத்து முறை அன்று; பிறரிடமிருந்து கடன் கொண்ட எழுத்து முறை அன்று; இன்று எழுந்த எழுத்து முறை அன்று; நெருநல் எழுந்த தன்று; தொன்றுதொட்டு வரும் தமிழ் மரபு; தமிழ் எழுத்து முறை மரபு, மயங்கா மரபு எனப் பனுவல்போலவை காணு மாறு தொல்காப்பியர் காட்டினர்; நிலை நாட்டினர் எனப் பொருள் இசைத்து நிற்பதைக் காண்க.

மயங்கிய மரபு எது, மயங்கா மரபு எது என்று காட்டு தல் தொல்காப்பியருக்கு எவ்வாறு இயலும்? தொல்காப் பியர் தமிழ்ப் புலவர் தாமே. அவருக்கு வேறு மரபு எவ் வாறு தெரியும்? மயங்கிய மரபு என்பதைக் காட்ட அம்மயங்கிய மரபின் புலமையும் வேண்டாவோ? தொல் காப்பியர் தமிழ் மரபன்றி வேறு மரபும் தெரிந்திருந்தார். மயங்கிய மரபின் புலமையையும் பெற்றிருந்தார். 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' எனப் பாயிரம் கூறுவதைக் காண்க. ஐந்திரம் என்பது வேதமொழி அல்லது ஆரிய மொழியின் இலக்கணம்; பாணினி இயற்றிய இலக்கணத் திற்கும் சிட்சைக்கும் முந்தியது, பிராதிசாக்கியங்களுக் கும் முந்தியது தொல்காப்பியர் காலத்தே வழக்கிலிருந்தது ஐந்திர இலக்கணம் ஒன்றே; ஆதலின், அஃது ஒன்றையே பாயிரம் குறிப்பிடுகின்றது. 'ஐந்திரத்தைத் தொல்காப்பியர் அறிந்தவர் மட்டுமோ! ஐந்திரம் நிறைந்தவர், 'ஐந்திரம் நிறைந்த' எனப் பாயிரம் கூறுவதைக் கருதல் வேண்டும். ஐந்திரத்தைக் குறைவறக் கற்றவர், நன்கு அறிந்தவர், ஆராய்ந்தவர் தொல்காப்பியர்.

'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியம்' என்று கூறாது, ஐந்திரம் நிறைந்த என்னும் அடைமொழியை ஆசிரியருக்கு ஆக்கி, 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்று பாயிரம்

கூறும் நுட்பத்தைக் காண்க. தொல்காப்பியம் ஐந்திரம் நிறைந்தது அன்று. ஆனால், அதன் ஆசிரியரோ, ஐந்திரம் நிறைந்தவர். ஆதலின், மயங்கிய மரபையும் காட்டினார் என்பதை இச்சொல்லாட்சி காட்டும். இம்மட்டோ! 'மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை காட்டியதால் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியர் எனப் பெயர் பெற்றார்,' எனப் பொருள் தருமாறு, 'அரில் தபத் தெரிந்து, எழுத்து முறை காட்டி' என்பவற்றை, ஐந்திரம் நிறைந்த 'தொல் காப்பியன் எனத் தன் பெயர் தோற்றி' என்பதோடு இணைத்துப் பாயிரம் கூறுவதையும் காண்க.

இப்பாயிரம் ஒரே வினை கொண்டு முடியினும் இரு பகுதிகளாக அமைந்துள்ளது காணலாம். 'நாடி, கண்டு, எண்ணி, புலந்தொகுத்தோனே,' என்பது ஒரு பகுதி. இது சற்று முன்பு நாம் கண்டது. 'பனுவல் அவையத்துக் காட்டி, தோற்றி, நிறுத்தபடிமையோனே' என்பது மற்றொரு பகுதி. இது நாம் இப்போது காண்பது. புலம் தொகுத்த பகுதியில் ஐந்திரம் குறிப்பிடப்பட்டிலது. தொல்காப்பியர் ஐந்திரம் நாடிப் புலம் தொகுத்தாரிலர்; ஐந்திரம் கண்டு, எண்ணி நூல் தொகுத்தாரிலர். அவர் ஐந்திரம் நிறைந்திருந்தமை பனுவல் அவையின்கண் தோன்றியது. தமிழ் இலக்கண முறையிலும், எழுத்து முறையிலும் ஐந்திரத்தைப் பின்பற்றிக் குறைகள் கூறப்பட்டன போலும்! அரில் தபத் தெரிந்து, மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை காட்ட ஐந்திரம் நிறைந்தமை பயன் பட்டது.[1] தெரிந்து, காட்டி, ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்

1. சில ஆராய்ச்சியாளர் தொல்காப்பியர் பிராதிசாக்கியம் அறிந்தவர் என்று கூறி, அவர் அதினின்றும் கடன் கொண்டார் என்பது தோன்றப் பிராதிசாக்கியத்தினின்று சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டுவர். தொல்காப்பியர் தம் காலத்திருந்த மறைமொழி ஒலி நூலை அறிந்தவரே. அறிந்திராவிடில் மயங்கா மரபு எது,

பியன் எனத் தன் பெயர் மல்கு நீர் வரைப்பில் தோற்றிப் பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே எனப் பாயிரம் முடிகின்றது.

தொல்காப்பியன் என்னும் பெயரே பனுவல் பேரவை அளித்த பெயர் போலும். இப்பெயரே நிலைபெற, அவர் இயற் பெயர் அன்றே மறைந்ததுபோலும். இப்பேரவையில் அரில் தபத் தெரிந்து மயங்கா மரபை ஐந்திர அறிவைக் கொண்டு

மயங்கிய மரபு எது என்று பனுவல் அவையத்தே காட்ட இயன்றிராது. ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் ஆயினமையின் அவ்வாறு காட்ட இயன்றது மறை நூல் ஒலி முறை மயங்கிய மரபு என்று அதில் ஒன்றையும் தொல்காப்பியர் மேற்கொண்டாரிலர்.

உயிர் ஒலிகளோடு சேர்த்து மெய்யொலிகளையும் உயிர் ஒலிகளாகக் கொள்ளும் ஆரியம். 'ரு, லு' என்பன உயிர் ஒலிகள் ஆகா. இவற்றையும் உயிர் எழுத்துக்களாகக் கொள்வது ஆரியம். ஆதலின், அது மயங்கிய மரபு என்பர். அவ்வாறு கொள்ளாதது தமிழ். தலையில் அல்லது உச்சியில் சில எழுத்துக்கள் பிறப்பவாக 'மூர்த்தன்யம்' என அவற்றிற்குப் பெயரிட்டது பிராதிசாக்கியம். எந்த எழுத்தையும் தொலகாப்பியர் தலையில் பிறப்பதாகக் கூறினரிலர். எந்த எழுத்தும் தலையில் பிறப்பதும் இன்று. அம் மரபு மயங்கிய மரபு. இவை போல்வன பல உள. இவற்றில் சில பின்னரும் காட்டப்படும். இவற்றை எல்லாம் பாயிரம் குறிப்பால் உணர்த்தியதை விளக்குவது போன்று 'ஆலன்' (W. S Allen) என்ற எழுத்தொலி அறிஞர் கூறுவதைக் காண்க :

As to the pronunciation of the vocalic r and l, the ancient statements are perhaps not as clear as we could wish, but their general trend is easily followed. Their places of articulation have already been discussed above. In distinction from the other vowels they are referred to as 'mixed' i. e. combining features of vowel and consonant (r/l); for this reason some writers even refused to admit them to the vowel system. There is general agreement that

நிலைநாட்டினார். ஆதலின், ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்னும் பெயரைத் தோற்றுவித்தார். நாடெங்கும் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்னும் பெயர் பரவுவதாயிற்று. 'வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடை' மட்டும் அன்றி மல்கு

---

their phonetic structure is of the type: consonantal element—vocalic element—consonantal element.

Phonetics in Ancient India by W. S. Allen—Pages. 61 & 62.

The *Tribhasyaratna* says: By the word *Murdhan* is meant the upper part of the buccal cavity; But there is no evidence that the word was ever used in this special sense, and comparisons by modern commentators with Greek *Ovpavos* (lit. 'vault of heaven', thence applied to 'roof of the mouth') are hardly relevant. *Murdhan* means simply 'head' or 'summit,' and the Indian terminology is reflected in the still not entirely obsolete terms 'cerebral' and 'cacuminal.' The term is in fact unusually imprecise, and Whitney is probably right in suggesting that it represents a traditional title surviving from a period when phonetic science was less well developed. (cf. also the term *Usman* for the fricatives—I - III above). From the historical stand point the retroflex sounds are relative late-comers into Indo-Aryan and they consequently occupy a peculiar, place in the phonological system.

Phonetics in Ancient India by W. S. Allen—Page 53.

தொல்காப்பியருக்கு எழுத்தொலிகள் தலையிற் பிறத்தல் உடன்பாடு என்று பிறப்பியல் முதல் சூத்திரத்தைக் காட்டுவார் சிலர். இவ்வியலுள்ளே எந்த எழுத்தொலியும் தலையில் பிறப்பதாகத் தொல்காப்பியர் கூறினாரிலர். நூலுள் கூறியவற்றுடன் ஒவ்வாதன யாவும் இடைச்செருகல்களே. தொல்காப்பியர் சூத்திரங்கள் போன்று எழுவாய், பயனிலை தெளிவாய் இம்முதல் சூத்திரத்தில் அமைந்தில.

நீர் வரைப்பெல்லாம் அப்பெயர் தெரிவதாயிற்று. தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் என முதலிற் கூறிப் பின்னர் அதனின் வேறுபட, மல்கு நீர் வரைப்பில் என்று பாயிரம் குறிப்பிடுவதால், 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்னும் பெயர் இமயம் முதல் குமரி வரையில் பரவியது எனக் கொள்ள இடமுண்டு. வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடை உள்ளது, குறுகு (அல்கு) நீர் வரைப்பு. இமயம் முதல் குமரி வரையில் உள்ளது பெருகு (மல்கு) நீர் வரைப்பு, (மல்குதல் - பெருகுதல்) நிறைதல்.

'மல்கு நீர் வரைப்பில்' எனப் பாயிரம் கூறுதிருந்தால் அஃது எவ்வாறு பொருள் தரும் என்பதையும் கருதல் வேண்டும். அவ்வாறு கூறுதாயின், பாயிரம் முதலிற் சுட்டிய வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்னும் பெயரைத் தோற்றுவித்தார் எனப் பொருள்படும். பனம்பாரனர் கருத்தும் இதுவே ஆனல் 'மல்கு நீர் வரைப்பு' என்பதன் சேர்க்கையே வேண்டற்பாலதன்று. வேண்டுமானல் இந்த நல்லுலகதனதச் சுட்டும் அடைமொழி ஒன்றைச் சேர்த்திருப்பர்; அல்லாது மல்கு நீர் வரைப்பு என வேறு பொருளை உணர்த்துமாறு கூறியிரார். நல்லுலகத்தைக் கூறிய இடத்து, அதற்குக் கிழக்கும் மேற்கும் நீர் எல்லை இயற்கையாய் அமைந்திருக்கவும் அந்த நீர் எல்லையே கூறுது விடுத்து இங்கு நீர் எல்லையை மட்டும் 'மல்கு நீர்' எனக் குறிப்பிட்டதும் முதலிற் கூறிய எல்லைக்குட்பட்டது வேறு, மல்கு நீர் வரைப்பு வேறு என்பதை உணர்த்தவே போலும். 'மல்கு நீர் வரைப்பு' என்றது வடநாடு மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டோடு பழகிய பெருங்கடல் சூழ், பழம் பெருநாடுகளையும் குறிப்பதாகவும் கொள்ள இடமுண்டு. அங்கங்கும், பண்டைத் தமிழ் இலக்கணத்தைத் தொகுத்துத் தந்தவர்

தமிழ்ப் பெரும் புலவர் தொல்காப்பியர் என்னும் பெயர் மட்டுமன்றி, ஐயம் திரிபு அற ஐந்திரம் அறிந்த அறிஞரும் அவரே என்பதும் நிலவுவதாயிற்றுப் போலும்.

'அறங்கரை நாவின் அதங்கோட்டாசான்' என்று பாயிரம் கூறுவதையும் காண்க. நான்மறை முற்றிய ஒருவரை, நான்மறை நவிலும் நாவின் அதங்கோட்டாசான் என்று கூறுவது தானே பொருந்தும்? அவ்வாறு பாயிரம் கூறிற்றில்லை. அறத்தைச் செய்தல் வேண்டும், உண்மையைப் பேசல் வேண்டும் என்பது முறை. யாரும் அறத்தை நாவோடு பொருத்திக் கூறுவதுமில்லை. 'அறங்கிடந்த நெஞ்சு' என்று கூறுவர். 'அறம் புரி கொள்கையர்' என்பர். 'அறங் கூறவையோர்' என்பர். 'அறம் கூறுசான் அறவோன்' என்பர். இவ்வாறெல்லாம் கூறாது, 'அறங் கரை நாவின்' என்று கூறியதில் ஒரு சிறப்பு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அதங்கோட்டாசான் தலைமைதாங்கியது அரசனின் போக்கறு பனுவல் பேரவைக்கு. இத்தகு பேரவைக்குத் தலைமை தாங்குவார் சிறந்த அறிஞராய் இருப்பது மட்டும், நான்மறை முற்றியவராய் இருப்பது மட்டும் போதிய அல்ல; அறம் பிறழாதவராயும் அமைதல் வேண்டும். அவைத் தலைவரின் அறம் யாது? கூறிய பொருளின் உண்மையைக் காய்தல் உவத்தல் அகற்றி நடுவுநிலை நின்று, சார்ந்தொரு பாற் கோடாது உணர்தலே அவைத் தலைவரின் அறம் என்பர். உண்மை யாதென உணர்ந்தும், அதைப் பலரிடையே பலரும் அறிய, ஒரு பேரவையிடத்தே கூறுதற்கு அஞ்சுவார் உளர். இத்தகு கோழையர் தலைமையில் நடக்கும் அவை சிறப்பதன்று; ஆராய்ச்சியும் சிறப்பதன்று. அறம் பிறழாது உண்மையைக் காணல் வேண்டும்; கண்டதைக் கூறலும் வேண்டும். இத்தன்மை எல்லாம் வாய்ந்திருந்தவர் அதங்கோட்டாசான்.

இத்தகுதியை ஆசார்க்கு ஏற்றாது அவர் நாவிற்கு ஏற்றிக் கூறிய நயத்தைக் காண்க. இம்மட்டோ! 'உண்மையை மறைத்துக் கூற, மறையிற் பற்றுக்கொள் உள்ளம் ஒருவாறு கருதினும், அவர் நா அதற்கு உடன்படாது; அவரும் அறியாமலே உண்மையைக் கூறிவிடும்' என்பதை 'அறங்கரை நாவின்' என்ற சொல்லாட்சி காட்டும். சுந்தரர் 'நான் மறக்கினும் சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே'[1] என்று கூறியதை ஒக்கும் இச்சொல்லாட்சி.

அதங்கோட்டாசான் நாவை இவ்வளவு புகழக் காரணம் யாது? மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை என்று பிரித்துக் காட்டியதும் இவர் நாவைப் புகழ்ந்ததும் எவற்றையாவது குறிப்பனவா? தமிழ் எழுத்து முறை, மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை என்று அதங்கோட்டாசான் உடன்பட்டார்; அதை அவ்வவையத்தே புகழ்ந்தும் கூறினர், என்றும் இவை காட்டும் போலும்! அவ்வாறு அல்லாவிடில் அவர் நாவிற்கு இவ்வளவு புகழை ஏற்றிக் கூறியிரார் பனம்பாரனர்.

அறங்கரை நாவின் என்று வினைத்தொகையால் கூறியதையும் கருதுதல் வேண்டும். மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை என்று கூறினர்; கூறிக்கொண்டிருக்கின்றார்; இனி எங்கும் கூறுவார் என்றுகூடப் பனம்பாரனர் கருதினர் போலும்!

'பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோனே' என முடிகின்றது பாயிரம். பல்புகழ் என்பன எவை? புகழ் என்பது ஒன்றுதானே? பல்புகழ் என்னாது தம் புகழ் என்றால் தொல்காப்பியரது கல்வியின் புகழ், சொல்வன்மையின் புகழ் அவர் நூலின் புகழ் எல்லாம் அடங்குமே! புகழ் அல்லது

1. சுந்தரர் தேவாரம், திருபாண்டிக் கொடுமுடி 1.

தம் புகழ் என்று கூருது 'பல்புகழ்' என்று ஏன் கூறல் வேண்டும்? பாயிரம் பாடிய பனம்பாரனார் அப்புகழில் தமக்கும் ஒருபங்கு வேண்டி ஒரு புகழைப் பல்புகழ் ஆக்கினரோ? ஆம், ஆம். அப்புகழில் பனம்பாரனார்க்கும் பங்குண்டு; நமக்கும் பங்குண்டு; தமிழன் ஒவ்வொருவனுக்கும் பங்குண்டு, அவன் அவன், இப்பங்கைக் கொள்ளத் தக்கவனாயின். தொல்காப்பியர் தம் புகழ் ஒன்று மட்டுமா நிறுவினர்? தம் புகழை நிறுவினர்; தமிழ்ப் புகழை நிறுவினர்; தமிழ்க் காப்பிய (இலக்கண)ப் புகழை நிறுவினர்; மயங்கா மரபின் புகழை நிறுவினர்; மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறைப் புகழை நிறுவினர்; தமிழன் அறிவின் புகழை நிறுவினர்; தமிழன் ஆராய்ச்சியின் புகழை நிறுவினர்; பாண்டியன் பனுவற் பேரவையின் புகழை நிறுவினர்.

'நிறுவிய' என்னும் சொல்லாட்சியைக் கருதுக. 'நிறுவிய' என்பது நிலைநாட்டிய என்று பொருள்படும். நிறுவுதல் எப்போது ஏற்படுவது? நூலாசிரியன் கருத்துக்கள் குற்றமற்றவை என ஏற்றபோது ஏற்படுவது. தமிழ்மொழி மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை கொண்டது என்பதை, தொல்காப்பியம் குற்றமற்ற நூல் என்பதை, அதங்கோட்டாசான் ஏற்றார்; பனுவல் பேரவை ஏற்றது. தமிழ் மொழியின் புகழ் நிறுவப்பட்டது; மயங்கா மரபின் எழுத்து முறையின் புகழ் நிறுவப்பட்டது: தொல்காப்பியத்தின் புகழ் (பண்டை இலக்கணத்தின் புகழ்) நிறுவப்பட்டது; அதைத் தொகுத்த படிமையோன் புகழ் நிறுவப்பட்டது. ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்னும் புகழ் நிறுவப் பட்டது, வடநாடெங்கும் பிறநாடுகளிலும் பரவியது.

பன்மடங்கு ஓங்குக இப்படிமையோன் (தவத்தோன்) புகழ்! பரவுக உலகெலாம்! மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை வாழ்க! வாழ்க தமிழ் மரபு! வாழ்க தொல்காப்பியம்!

மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை என்ற பெருமிதமே, வள்ளுவர் பெருமானை இவ்வெழுத்தொலி முறையிலிருந்து ஓர் உவமையை அமைக்கத் தூண்டிற்றுப் போலும்! பலருக்கும் எளிதே விளங்காத உவமையை அவர் அமைத்துச் சென்றார். நாம் இன்னும் அதன் அடியையும் தொட்டோம் இல்லோம். இம் மயங்கா மரபை நாம் உணர்ந்ததே உவமையை அறிதற்குப் பேருதவி புரியும்.

அகரம் முதலாவதெப்படி ?

எழுத்தின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, காப்பு முதலியவற்றைக் கண்டோம். இவற்றை எல்லாம் பண்டைக் காலத்தேயே தமிழ்மக்கள் அறிந்திருந்தார்கள் என்பதும் கண்டோம். இனி, எழுத்துக்களுக்கு அகரம் எவ்வாறு முதலாகின்றது என்பதைக் காணல்வேண்டும். எழுத்துக்கள், உயிர் எழுத்துக்கள், மெய்யெழுத்துக்கள் எனப் பிரிக்கப்பட்டன. மெய்யெழுத்துக்கள் தாமே இயங்குவன அல்ல; உயிரெழுத்தின் உதவியைக்கொண்டே இயங்குவன. ஆதலின், உயிரெழுத்துக்களுள் அகரம் எவ்வாறு முதலாகின்றது என்பதைக் காண்பது, எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் அகரம் எவ்வாறு முதலாகின்றது எனக் கண்டதாகும்.

"பன்னீ ருயிருந் தந்நிலை திரியா
மிடற்றுப் பிறந்த வளியின் இசைக்கும்"

என்பது தொல்காப்பியம். மிடற்றின் வழியே வெளிவந்த மூச்சுக் காற்றால் ஒலிப்பன பன்னிரண்டு உயிர் எழுத்துக்களும்.

"அவற்றுள்,
அ-ஆ வாயிரண் டங்காந் தியலும்."

என்று கூறும் தொல்காப்பியம். 'அ' என்பது குறில்: அதன் நீட்டம் ஆன 'ஆ' என்பது நெடில் எனப்படும்.

இவை இரண்டும் அங்காத்தலால் இயலும். அங்காத்தல் என்பது வாயைத் திறத்தலால் ஏற்படுகின்றது. எழுத்தின் தோற்றம் என்ற தலைப்பின்கண் கூறியவற்றை நினைவு கூர்க. மூச்சுக்காற்றால் எழுவது எழுத்து என்பதை அங்குக் கண்டோம். மிடற்றின் வழியே வெளிவரும் காற்றால் எழுந்து, வாய் திறந்திருக்க ஒலிப்பன அ, ஆ என்னும் இரண்டெழுத்துக்களும். மிடற்றின்கண் நகரும்போது மூச்சுக் காற்றுக்கு அசைவுகள் (vibrations) உண்டு. ஆனால், அவை காதில் கேட்கத்தக்க அளவுகொண்டன அல்ல. மிடற்றை விட்டு ஒலிபெருக்கி போன்று திறந்திருக்கும் வாயை அடைந்த பின்னரே அவ்வொலி காதில் கேட்கப் படுகிறது. ஒலி ஆராய்ச்சியாளர் ஒலிக்கவை (Tuning Fork) 'டுனிங் போர்க்' என்னும் ஒலி அளவு கருவியை வாயின் வழியாக மிடற்றுள்ளே செலுத்தி ஒலி அலைகளை அளந்து கணக்கிட்டுள்ளார். மிடறும் வாயும் சேருகின்ற (Nodal point) இடத்திலேதான் மிடற்று வளியின் ஒலி அலைகள் வலியுறத் தொடங்குகின்றன என்று கண்டனர். அவ்வொலி அலை அசைவுகள் அங்காந்த இடத்தை அடைந்த பின்னரே காதில் கேட்குமளவு பெருகி அகர வடிவம் தாங்கி ஒலிக்கின்றன.

தொல்காப்பியத்தின்படி அங்காந்த, அஃதாவது திறந்த வாயே, அகர[1] வடிவைத் தரும் அல்லது அகர அமைப்பை ஆக்கும் உறுப்பு, மிடறு அன்று. பன்னீருயிரும் மிடற்றுப் பிறந்த வளியின் இசைக்கும் அவற்றுள் அகரத்திற்கும் ஆகாரத்திற்கும் அவற்றின் வடிவங்களைத் தருவது அங்காந்த வாயே.

---

1. 'கண்டவ்ய: அகார:' அஃதாவது அகரம் கண்டத்தில் பிறப்பது என்று பிராதிசாக்கியம் கூறும். கண்டம் என்பது மிடறு என்று பொருள்படும். கண்டத்தில் அகரம் பிறப்பதாகத் தொல்

இங்குத் தொல்காப்பியர் கூறிய கருத்துக்கும் டேனியல் ஜோன்ஸ் என்பவர் உயிர் எழுத்துக்களை விவரிப்பதற்கும் மிக்க ஒப்புமை காணப்படுகிறது.[1] தொல்காப்பியர் சொல் ஆட்சியைச் சற்று ஆழ்ந்து கருதல் வேண்டும். அங்காந்து இயலும் என்றார்; இசைக்கும் என்றாரிலர்; பிறக்கும் என்றாரிலர்; இயலும் என்றார் இயலும் என்பது, இயற்கையாக நிகழும் என்று பொருள்படும்.

வாய் திறந்திருக்கின்ற நிலையில் வாயுறுப்புக்கள் எந் நிலையில் அமைகின்றன என்பதைக் காணல்வேண்டும். நா,

---

காப்பியம் கூறிற்றில்லை. பன்னிரண்டு உயிரும் மிடற்றுப் பிறந்த வளியின் இசைக்கும் என்று கூறி அவற்றினின்று அகரத்தைப் பிரித்து ஒலியை எழுப்பும் உறுப்பு (வாய்) அங்காந்த நிலையில் இருக்க அகர ஒலி இயற்கையாய் எழும் என்று கூறும் தொல் காப்பியம். பிராதிசாக்கியத்தை இங்குப் பொருத்திக் காட்ட, முதல் நாவும் முதல் அண்ணமும் சேர்கின்ற இடம் திறத்தலே அங்காத்தல் என்ற சொல்லால் உணர்த்தப்படுதலின், அவ்விடமே அவ்விரண்டெழுத்திற்கும் பிறப்பிடமாகும் என்பர் பிறர். விஞ் ஞானத்தின்படி எழுத்துக்களுக்குப் பிறப்பிடம் என்பது ஒன் றில்லை என்று காட்டுவர் டாக்டர் C. R. Sankaran p. 13. தொல்காப்பியர் கூறியவை 'பிறப்பின் ஆக்கம்' பிறக்கும் இடம் அன்று அடி நாவும் அடி அண்ணமும் திறப்பதால் அங்காத்தல் ஏற்படுதல் இல்லை. உதடு திறத்தல், தாழ்வாய் தாழ்தல், வாய் திறத்தல் அங்காத்தல் எனப்படும். மயங்கிய மரபு எது, மயங்கா மரபு எது என்பவற்றை இம்முதலெழுத்தின் பிறப்பைப் பற்றிக் கூறியவைகளே காட்டிவிடும். தொல்காப்பியம் கூறியபடியே இக்கால விஞ்ஞான உலகமும் அங்காந்த வாயே அகர ஒலியைத் தருவது எனக் கொள்ளும். 118, 119 பக்கங்களின் அடிக் குறிப் பையும் காண்க.

1. A vowel is a voiced sound in forming which the air issues through the pharynx and the mouth, there being no obstruction.

கீழ்வாய் அல்லது தாழ்வாயோடு ஒட்டிப்படுத்திருக்கின்றது. வாய் திறந்திருக்கும்போது, இதுவே நாக்கின் இயற்கை நிலை. எவ்விதத் தடையோ, அடைப்போ, நாவினல், பல்லால் அல்லது உதட்டால் ஏற்படுவதில்லை. மிடற்றின் வழியே எழுந்த மூச்சுக் காற்றுத் தடை ஏதுமின்றி இயற்கையாக வெளியே செல்கின்றது. வாய் திறத்தல் தவிர எல்லா வாயுறுப்புக்களும் இயற்கையான நிலையில் இருக்கப் பிறர் கேட்குமாறு வாயால் மூச்சு விட்டால் 'அ' பிறப்பதைக் காணலாம். இந்த நிலையில் வேறு எந்த ஒலியையும் ஒலிக்க இயலாது. ஆதலின், இதுவே மூச்சின் இயற்கை முதல் ஒலி என்று கொண்டனர் தமிழர். இவ்வொலியின் இயற்கையான தன்மையைக் குறிக்கவே 'இயலும்' என்றார் தொல்காப்பியர்.

'அ' என்னும் ஒலியை எழுப்ப வேண்டும் என்னும் எண்ணமேயின்றி, வாயுறுப்பை மேலே காட்டியவாறு அங்காந்த அல்லது திறந்த நிலையில் கொண்டு மூச்சைப் பிறர் கேட்கும் அளவிற்கு வலிவாக வாயின் வழியே விட்டுக் காண்க. அங்கு அகரம் இயற்கையாய் ஒலிப்பதைக் காணலாம். 'அ' என ஒலி எழுப்ப எண்ணமில்லாத போதும் எழும் இந்த இயற்கை ஒலியையே முதல் எழுத்தொலியாய்க் கொண்டனர் தமிழர்.

இவ்வொலியைக் குறித்து (voice) குரல் ஒலி நூல் ஆங்கிலப் புலவர் 'ஐக்கின்' (Aikin) என்பவர் கூறுவதைக் கீழே காண்க.[1] இவர் தரும் விளக்கம் 'அங்காந்து இயலும்'

---

1. It should be understood, therefore, that when the sound ah is mentioned in these pages the following position of the organs has been prescribed :—

(a) The jaws open so that the front teeth are at least one inch apart.

என்ற தொல்காப்பியத்திற்கு உடற்கூறுகள் ஒலிக் கூறுகள் முதலியவற்றை நன்குணர்ந்து விரிவுரை எழுதியது போல அமைந்துள்ளது காண்க. மிடற்றின் வழியே வந்த மூச்சுக் காற்று வாயிடத்தை அடைந்த பிறகே விரிந்து காதில் கேட்கத்தக்க அசைவுகளை அல்லது ஒலி அலைகளைப் பெற்று ஒலிக்கின்றது. கண்டத்தில் அல்லது மிடற்றில் இவ்வொலியை ஒலிப்பது இயலாது; மிடற்றில் ஒலிப்பினும்

(b) The tongue flat upon the floor of the mouth, with its tip and margin touching the inner surfaces of the lower teeth.

(c) The lips are at rest upon the teeth and not retracted.

(d) The soft palate raised enough to obstruct the passage to the nose.

(e) The head and neck erect and the chest expanded.

(f) The larynx drawn down by the sterno-thyroids (as described above) in association with the expanded chest.

Breathing strongly through the prescribed position of 'ah' we shall hear a sound which not only satisfies our ear as characteristic of the vowel 'ah' that we know well in language, but also with a little practice we shall detect a note possessing a distinct pitch.

In the selection of this position of the vowel-sound 'ah' I have been guided not only by the thought of phonological perfection, but also by the experience of a great number of examples, and I believe that it fairly represents a *normal and natural* sound which would be acceptable to anyone.

[Extract from pages 45, 46 and 47 of "The Voice" by W. A. Aikin, M. D.]

அஃது அங்குக் காதில் கேட்கத்தக்கதாவதுமில்லை. ஒலி பெருக்கியைப்போன்ற வாயே மூச்சுக் காற்று அகலமாய் விரியவும் கேட்குமளவுக்கு வேண்டும் ஒலி அசைவுகளைத் (vibrations) தரவும் அமைந்துள்ளது. இக்காலத்தே விஞ்ஞான முறைகளின்படி ஆராய்ந்து கண்ட[1] உண்மைகளுக்கு ஒப்ப அமைந்தது அங்காந்த வாயின்கண் அகரம் இயலும் என்று தொல்காப்பியர் கூறியது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எவ்வாறு இவ்வுண்மைகளைத் தமிழர் கண்டனர்? வியப்பு! வியப்பு! பெருவியப்பு! வியப்பில் ஆழ்கின்றோம் என்று திரு. டாக்டர் சங்கரன் கூறியது புனைந்துரை அன்று; உண்மை! உண்மை!

உயிர் ஒலிகள் மிடற்றிலிருந்து வரும் மூச்சுக் காற்றால் உண்டாவன எனினும் அவ்வொலிகளுக்கு உயிர் எழுத்துக்களின் ஒலி வடிவத்தை மிடறு தருவதன்று. உயிர் ஒலி

1. The resonant note is the result of the oscillations of the air which take place between the walls of the hollow space, and is therefore most distinct when the walls are regular in form, and it has a pitch in proportion to the size of the space and a character in accordance with its shape. The pitch and quality of the resonant note is also affected by the size and the shape of the orifices.

Speaking, therefore, of resonators in general, it is certain that the resonant notes are lowered in pitch both by enlarging their capacity and by diminishing their orifices, and that *their resonant character is altered by varying their shape. It is from this property of varying the character of the resonant notes belonging to the hollow spaces of the resonator that we derive the power of making the vowel-sounds* which form the basis of human language.

[Extract from page 48 of "The Voice" by W. A. Aikin, M. D.]

யின் வடிவத்தைத் தருவது வாயுறுப்புக்களின் நிலைமையே என இக்கால விஞ்ஞான உலகம் நிலைநாட்டுவதையும் அடிக் குறிப்பிற் காண்க.[1]

இனி அகரத்திற்குக் கூறியதே, ஆ என்று அகரத்தை நீட்டி ஒலிக்கும் ஆகார ஒலிக்கும் பொருந்தும். அகரத் தைக் குறில் என்பர்; அதை நீட்டி ஒலிப்பதை—'ஆ' என் பதை—நெடில் என்பர். குறில்களுக்குக் கூறும் பிறப்பே நெடில்களுக்கும் பொருந்தும். ஒலி அளவு வேற்றுமை தவிர, குறிலுக்கும் நெடிலுக்கும் பிறப்பு வேற்றுமை இல்லை. ஆதலின், இங்கு நெட்டெழுத்துக்களை விலக்கிக் குறில்களை ஆய்தலே போதியதாகும். அகரத்துக்கு அடுத்து நாம் காண வேண்டுவது, இகரம். இஃது எப்படி உண்டா கின்றது? இகரத்திற்கு முதல் ஒலி அகரமாகுமா என ஆராய்தல் வேண்டும்.

> "இ ஈ எ ஏ ஐ என இசைக்கும்
> அப்பா லைந்தும் அவற்றோ ரன்ன
> அவைதாம்—
> அண்பல் முதல்நா விளிம்புற லுடைய."

---

1. "The vowel character is that aspect of the vowel which is distinct from the voice quality. It is determined uniquely by the relative positions of the formants as discussed earlier in this paper, irrespective of the inner spectral structure of the formants. We have here a precise criterion for separating a vowel from a voice. The success of the experiments of Bouman and Kucharski in producing artificial vowels with simple tones corresponding to the formants lies in the fact that the relative formant positions alone determine the vowel whatever be the voice."

A cascade Modulation Theory of speech formants by Dr. P. C. Ganesh Sundaram. published in ZEITSCHRIFT FUR PHONETIK Band 10, Heft 1, 1957.

இவை அவற்றோரன்ன: அஃதாவது 'அ', 'ஆ'வைப்போல இ, ஈ முதலியன அங்காத்தலை உடையன. ஆனால், நா மாத்திரம் அங்காத்தலில் பெற்ற இயற்கை நிலையைப் பெறுவதின்று. அடிநாவின் விளிம்பு உயர்கின்றது. விளிம்பு உயர நாவின் நடுவிடம் குழிகின்றது. அடி நா விளிம்பு அண்ணத்தின் பல்லைத் தொடுகின்றது. இ ஒலிக்கின்றது.[1] அகரத்தை ஒலித்த வாயின் இடம் நாவின் செயலால் குறுகுகின்றது. அங்காந்து மூச்சுவிடும்போது எழுந்த அகர ஒலியின் அலைகள் விரிந்து பரவ இடமின்றி நாவினாற் குறுகிய இடத்தின் வழியே செறிந்து நீளுகின்றன. இகரம் ஒலிக்கின்றது. எவ்வளவு நுட்பமாக ஒலி ஆராய்ச்சி சென்றுளது, காண்க!

இவ்வுயிர் எழுத்தின் ஒலிகளைக் கண்டவ்யம், Guttural, மிடற்றில் பிறப்பது தாலவ்யம், Palatal, அண்ணத்தில் பிறப்பது மூர்த்தன்யம், Cerebral, தலையில் பிறப்பது எனக் கூறும் பிறமொழி ஒலிநூல் போலன்றிப் பிறப்பிடம் என ஒன்றையும் குறிப்பிடாது தொல்காப்பியர் இங்கும் கூறிச் செல்லும் முறை விஞ்ஞான முறையின்படி அமைந்துள்ளது. இவ்வெழுத்தொலிகள் நிகழும் காலத்து அவற்றை ஒலிக்கும் உறுப்புக்கள் எவ்வாறு அமைகின்றன என்பவற்றைக் காட்டி, 'அங்காந்து இயலும்', 'அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல் உடைய' என

---

1. அகரத்திற்குக் கூறியது போல இ, 'ஈ' உருவாகும் தன்மையைப் பற்றியும் தெளிவு கண்டிலது ருக்வேத பிராதிசாக்கியம். இ, ஈ என்பன 'தாலவ்யம்' (palatal) அல்லது அண்ணத்தில் உருவாவனவாக அது கூறும். தாலவ்யம், தாடையில் பிறப்பது என்பார் உளர். ருக்வேத பிராதிசாக்கியம் மூதற் படலம் 19-வது சூத்திரத்தைக் காண்க. ஈண்டும் மயங்கிய மரபைக் காணலாம்.

இவர் குறிப்பிடுவதை விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியாளர் வியக்கின்றனர். இதைக் குறித்து Dr. C. R. Sankaran கூறுவதையும் அடிக்குறிப்பிற் காண்க.[1] இத்தகு நுண் ஆராய்ச்சி, நுண்பொருளைப்பற்றிய மிக நுண்ணிய ஆராய்ச்சி, எந்த மொழியிலும் இல்லை. பழங்காலத்தே நுண்ணிய ஆராய்ச்சியாளர் எனக் கருதும் கிரேக்கர்கள் இத்தகு ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டாரிலர். எகிப்தியர், சீனர், முதலிய பழங்கால மக்களுள் எவரும் இத்தகு ஆராய்ச்சி செய்தார் அல்லர்.

இனி உகரம் எவ்வாறு ஒலிக்கின்றது என்பதைக் காண்போம்.

> "உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ என இசைக்கும்
> அப்பா லைந்தும் இதழ்குவிந் தியலும்"

அங்காந்த வாயின் இதழ் குவிக்கின்றன. வாயிடத்தே பரந்து விரிந்து எழுந்த அகர ஒலி, குவிந்து வெளியே வருகின்றது. உகர ஒலி, இயல்பாக ஒலிக்கின்றது. அகரத்தை ஒலித்துக்கொண்டே இதழ்களைக் குவித்துக் காண்க. வேறு எம்முயற்சியும் இன்றி, இதழ்கள் குவிதலால் அகர ஒலி உகரமாக ஒலிப்பதை யாரும் எளிதே காணலாம். முன்பு அங்காந்த அகர ஒலியை நா இகர ஒலியாகச் செய்தது; இங்கு இதழ்கள் உகர ஒலி ஆக்கின. நா வண்ணம் அங்குக் கண்டோம். இதழ் வண்ணம் இங்குக் காண்கின்றோம்.

மேலே கண்டவற்றால் என்ன பெறப்படுகின்றன? 'அங்காந்த அகர ஒலியே இ, உ ஆயிற்று; விரிந்த ஒலி அகரம்; அது ஒருவாறு குறுகி நீளும் ஒலி இகரம்; அதன் குவிந்த ஒலி உகரம்,' என்பன பெறப்படுகின்றன. இவையே தொல்காப்பியர் கருத்து என்பது, இ, ஈ முதலியவற்றின்

---

1. There can be only vowel movements and never vowel positions. Phonemics of old Tamil P. 13.

ஒலிப்பைக் கூறுமுன் 'அவற்றோரன்ன' என்று அ ஆ வின் ஒலிப்போடு இவற்றை இணைத்தாலும் விளங்கும்.

இனி ஆராய வேண்டுவன, எ, ஐ, ஒ, ஔ என்னும் ஒலிகள். இவற்றை மேலே கூறியவற்றோடு தொல்காப்பியர் இணைத்துவிட்டார். இவற்றைத் தனித்தனியே கூறினாரிலர். எ, ஐ, ஒ, ஔ என்பன இகரத்தையும் உகரத்தையும் போன்ற ஒலிகளா? அப்படியானால் அவற்றைத் தனி ஒலிகளாகப் பிரித்தது ஏன்? 'இ'ய்யும் 'உ'வ்வும் எ, ஐ, ஒ, ஔ என்னும் ஒலிகளும் ஒரே ஒலி ஆகா. ஒன்றற்கொன்று வேறுபாடு உண்டு. ஆனால், வேறுபாடு சிறிது. "தம் தம் திரிபே சிறிது என மொழிப"[1] என்று இவற்றிற்கென தனி விதி கூறினர் இலர் தொல்காப்பியர்.

தொல்காப்பியர் இவற்றை மேற்போக்காய்க் கூறிச் சென்றாரேனும், வள்ளுவர் இவற்றை விட்டபாடில்லை; இவற்றையும் அகரத்தின் தலைமைக்கீழாக்கினார். இவற்றுள்ளும் அகரக் கூறு உண்டு என்று எவ்வாறு காணுதல் கூடும், அல்லது காட்டுதல் இயலும்? ஒதுக்கிச் சென்ற எ, ஐ, ஒ, ஔ என்னும் நான்கெழுத்திலும் 'ஐ' 'ஔ' என்ற இரண்டு எழுத்துக்களைப்பற்றித் தொல்காப்பியரே மற்றோரிடத்து விளக்கம் தந்துள்ளார். மொழி மரபில்,

"அகர இகரம் ஐகார மாகும்'[2]

"அகர உகரம் ஔகார மாகும்"[3]

என்று கூறியது காண்க. அகரமும் இகரமும் சேர்ந்து ஐகாரமாகும்; அகரமும் உகரமும் ஔகாரமாகும் என்பன பெறப்படுகின்றன. இவ்வொலிகளிலும் 'அகரம்' தன் தலைமை ஆதிக்கத்தை நிலைபெறச் செய்தது.

1. தொல். எழுத்து 88. 2. தொல். எழுத்து 54
3. தொல். எழுத்து 55.

இனி எகரத்திலும் ஒகரத்திலும் எவ்வாறு அகரம் சேர்ந்திருக்கிறது என்று காட்டுதல் முடியும்? தொல்காப்பியரைப் போலவே நாமும் வழக்குடன் இலக்கியம் ஆயிரு முதலின் எழுத்தும் சொல்லும் நாட வேண்டுவதே வழி. இகரமும் அகரமும் சேர்ந்து வருகிற சொற்கள் சிலவற்றை ஆராய்வோம். இயந்திரம் என்ற சொல்லை ஆராய்வோம். இது இப்போது எந்திரம் என்று பல இடங்களிலும், தொல்காப்பியர் கூறிய நல்லுலகத்திலேயே பேசப்படுகின்றது; எழுதவும் படுகின்றது. இ, அ என்பவை பக்குவிட்டொலிக்காது சேர்ந்தொலிக்கும்போது ஏன் எகரமாகக் காண்கின்றோம்? இய்யும் அவ்வும் எகரமாவதைப் பேச்சிலும் காண்கின்றோம், எழுத்திலும் காண்கின்றோம். இம்மட்டோ! இரண்டு, ரெண்டு, இரட்டி, ரெட்டி எனக் கற்றாரும் கல்லாரும் பேசுவதைக் கேட்கின்றோம். இ, அ, சேர்ந்து வரும் இடங்களில் இகர ஒலி எகரமாகின்றது. இ + அ = எ அகர ஒலியின் அலைகள் குறுகிச் செறிந்து நீளுங்கால் இகரமாவதை முன்பு கண்டோம். இந்த இகரத்தை அடுத்து மீண்டும் அகரம் வருமானால் இஃது அந்த இகர ஒலியோடு ஒட்டி அதனுடன் இயைந்துவிடுகின்றது; எகரமாகின்றது. ஆதலின், எகர ஒலியில் இகர அகரக் கூறுகள் இணைந்திருக்கக் காண்கின்றோம். இதைக் கருதியே போலும் தொல்காப்பியர் எ, ஏ, ஐ என்னும் ஒலிகளோடு இகர ஒலியை இணைத்து "இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ என இசைக்கும் அப்பா லைந்தும்" என இவ்வைந்து ஒலிகளுக்கும் ஒரே நூற்பா இயற்றினர்.

'இனி ஒகர ஒலியில் அகரம் இடம் பெறுமா?' என்பதைக் காண்போம். உயர்வு - ஒயர்வு, உடம்பு - ஒடம்பு, உரம் - ஒரம், குறவன் - கொறவன் என்று பெருவழக்காகப் பேச்சு மொழியில் காண்கின்றோம். மறுமலர்ச்சியாளர்

சிலர், உகரமின்றி, ஒகரத்தோடே எழுதவும் செய்கின்றனர். உவ்வும், அவ்வும் பக்குவிட்டிசைக்கும் முயற்சி இன்றிச் சேர்த்துப் பேசும்போது ஒகர ஒலி பிறக்கக் காணலாம். உ + அ = ஒ அகர ஒலியின் அலைகள் குவிந்து உகரமாகியதை முன்பு கண்டோம். இந்த உகரத்தை அடுத்து அகரம் வரும்போது உவ்வும் அவ்வும் சேர உகரம் அதன் அண்மையில் அமைந்த அகரக் கூறு ஏற்று ஒகரமாய் ஒலிக்கின்றது. தொல்காப்பியரும் ஒ, ஓ, ஔ என்னும் ஒலிகளுக்கெனத் தனியே நூற்பா அமைக்காது இவற்றை உ, ஊ வுடன் சேர்த்து "உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ என இசைக்கும் அப்பாலைந் தும்" என இணைத்துக் கூறியதும் உகர ஒலியே மற்ற நான்கு ஒலிகளுக்கும் அடிப்படையாவது என்பதை உணர்த்தவே போலும்.

எகரத்திலும் ஒகரத்திலும் அகரம் சேர்ந்திருப்பதைக் குறித்து இலக்கணப் பேரறிஞர் சிவஞான முனிவர் தொல்காப்பிய முதற்சூத்திர விருத்தியில் கூறுவதையும் காண்க:

"இனி எகரமாவது அகரக் கூறும் இகரக் கூறும் தம்முள் ஒத்திசைத்து நர மடங்கல் போல (நரசிங்கம் போல மனித வடிவமும் சிங்க வடிவமும் சேர்ந்து ஓர் உரு ஆனாற் போல) நிற்பதொன்று ஆகலானும், ஒகரமாவது உகரக் கூறும் அகரக் கூறும் தம்முள் ஒத்திசைத்து அவ்வாறு நிற்பதொன்று ஆகலானும், அவை அவற்றின் பின்னர் முறையே வைக்கப்பட்டன," என்றார்.

அகர ஒலி அலைகளே மாறி இகரமாயின, உகரமாயின என்பதற்கு வேறு சான்று காட்டுதல் இயலுமா? அகர ஒலி வேறு, இகர, உகர ஒலிகளும் வேறு வேறு ஒலிகள் என்று கருதுதல் எவ்வாறு தவறாகும்? இவற்றை ஓர் எடுத்துக் காட்டாலும் விளக்கலாம். புல்லாங்குழல் என்னும் குழலிசைக் கருவியை யாரும் அறிவர். அதன்

தலைப்பில் மூச்சுக் காற்றைச் செலுத்த ஒரு துளை உண்டு. அதற்குச் சற்றுத் தூரத்தே ஏழு துளைகள் உள. தலைப்பின் துளை வழியே குழல் வல்லான் ஊதுகிறான். ஏனை ஏழு துளைகளும் திறந்தவாறு இருக்கின்றன. குழல் ஒலி கேட்கின்றது. இஃது ஒரு வகை ஒலி. இது குழலின் இயற்கை ஒலி என்னலாம். ஏனைய ஏழு துளைகளின்மீது குழல் ஊதுவான் விரல்கள் நகர்கின்றன. ஒவ்வொரு துளையாக அடைக்கப்படுகின்றது; திறக்கப்படுகின்றது. ஏழு வகைக் குரல்கள் அல்லது ஏழிசைகளைக் கேட்கின்றோம். விரல்கள் இத்துளைகள்மீது புரள்கின்றன; தாவுகின்றன; ஓடுகின்றன. இத்துளைகள் ஒன்றைவிட்டொன்றாகவும் மாறி மாறியும் பாடும் பண்ணிற்கேற்ப முறைப்படி அடைக்கப்படுகின்றன; திறக்கப்படுகின்றன. பற்பல வகை ஓசைகளைப் பற்பல பண்களைக் கேட்கின்றோம்.

ஏழிசைகளும் பற்பல பண்களும் எதினின்றும் எழுந்தன? தலைத்துளை வழியே பெற்ற முதல் இசை இல்லையேல் மற்ற இசைகள் எழ இடமுண்டா? முதல் முதலாகத் தலைத் துளை வழியே எழுந்த இயற்கை இசையினின்றும் எழுந்தவை அவ்வியற்கை இசையோடு கலந்தே நிற்பவை மற்ற இசைகள். தலைத் துளை வழியே ஊதிப் பெற்ற முதல் ஓசை அல்லது இயற்கை ஓசை இல்லையேல், மற்ற ஓசைகள் இல்லை; இசையும் இல்லை; பண்ணுமில்லை. இவைகளைப் போன்றன அகர ஒலியும் அதினின்றும் எழுந்த எழுத்துக்களும். தலைத் துளை வழியே ஊதிப் பெற்ற முதல் ஓசையைப் போன்றது அங்காந்து ஒலித்த அகர ஓசை. தலைத் துளை ஓசையை விரல்களால் அடைக்கவும் திறக்கவும் பெற்ற மற்ற இசைகள் போன்றன மற்ற எழுத்தொலிகள். அங்காந்து ஒலித்துப் பெற்ற முதல் ஒலியாகிய அகர ஒலியை நா, பல், உதடு முதலியன அடைக்கவும்

திறக்கவும் குறுக்கவும் குவிக்கவும் பிறந்தவை, அம்முதல் ஒலியுடன் கலந்தே நிற்பவை ஏனைய எழுத்தொலிகள். முதலில் பெற்ற அகர ஒலி இல்லையேல், ஏனைய எழுத்தொலிகளுமில்லை.

"அக்கரங்கள் இன்றாம் அகர உயிர் இன்றேல்"

என்று சிவஞானபோதம் (சூ. 2, பா. 2) கூறுவது எவ்வளவு பொருத்தமாக அமைகின்றது காண்க!

அ, இ, உ என்னும் மூன்று உயிர் ஒலிகளே முக்கியமானவை; இவற்றின் கலப்பால் அல்லது கூட்டுறவால் ஏனைய உயிர் ஒலிகள் தோன்றுகின்றன என மேலே கண்டோம். இக்கால விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி இதை உறுதி செய்கின்றது. இவ்வுண்மையை ஆராய்ந்து கண்டவர், 'கெமல்லி', (Gemelli) என்னும் எழுத்தொலி ஆராய்ச்சியாளர்.[1] இவ்வாராய்ச்சியின் மேலும் தொல்காப்பியரின் நுண் பாகுபாட்டின் மேலும் சென்றது திருவள்ளுவரின் நுண்அறிவு. அடிப்படையான இம்மூன்று உயிர் ஒலிகளுள்ளும் அகர ஒலியே முதன்மை பெற்றது, இவ்வொலியின் (Modulations) மாறுபாடுகளே இகரமாக, உகரமாக வாயுறுப்புக்களின் மாறுதல்களுக்கு ஏற்ப ஒலிக்கின்றன எனக் கண்டவர் திருவள்ளுவராகும். ஆதலின், மற்ற உயிர் ஒலிகளை விட அகர ஒலியே முதன்மையானது, மற்ற உயிர் ஒலிகளைத் தருவதும் அகர ஒலியே என "அகர முதல எழுத்தெல்லாம்" என்று எழுத்திலக்கண உவமையோடு அவர் குறட்பா தொடங்குகிறது. இனி இவ்வுவமைக்குட் புகுவோமாக.

---

1. A. Gemelli, Nowvelles a la structure des Voyelles Archiv Neerl. de Phon. experim. 4 (1929) 90-III இவ்வரிய குறிப்பை உதவியவர் Dr. C. R. Sankaran.

௬

உவமத் திறன்

"கலையுணர் வெய்தியும் கற்றுணர்ந்தும் என்னும்
கலைத்திறன் ஆய்வில் கடை?"

—ஈரடி இருநூறு

ங. உவமத் திறன்

உவமையிற் காணும் சொற்களை ஆய்தல்

உவமை எழுத்திலக்கண உவமை என உணர்ந்தோம். எழுத்திலக்கணத்தைக் காண எழுத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி ஆதியன கண்டோம். 'மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை'யை மயக்கமின்றி உணர்ந்தோம். இவ்வெழுதது முறையில் அகரம் எவ்வாறு எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் முதலாகின்றது என்றும் கண்டோம். இந்த உண்மைகள் உவமைக்கு எவ்வாறு விளக்கம் தருகின்றன என இனிக் காணுதல் வேண்டும். இந்த உவமையில் உள்ள சொற்களுள் ஒவ்வொன்றின் பொருளையும் ஒவ்வொன்றாகக் காண்போம். கண்டபின் அவற்றின் ஒப்புமையைக்கொண்டு உவமப் பொருளோடு ஒவ்வொன்றையும் ஒப்பிட்டு விளக்கம் காண்போம். இதுவே உவமையைக்கொண்டு பொருளை அறியும் முறை.

'அகர முதல' என்னும் தொடக்கத்திலிருந்து தொடங்குவோம். 'அகர முதல' என்னும் தொடரில் 'முதல' என்னும் சொல் எப்பொருளைத் தருகின்றது எனக் காண்போம்.

'முதல'

'முதல' என்னும் சொல் இப்போது பெரும்பாலும் வழக்கில் இல்லாத சொல். இச்சொல்லிற்குப் பொருள் காண இலக்கணத்தின் உதவி வேண்டும். இலக்கணத்தின் உதவியின்றி இதற்குத் தக்க பொருள் காண்பது இயலாதது. இஃது அஃறிணைப் பன்மைக் குறிப்பு வினைமுற்று என்பர். குறிப்பு வினைமுற்று பத்து வகைக் குறிப்புக்களை உணர்த்து

வல்லது. அவற்றில் ஒன்று உடைமைக் குறிப்பு; 'பண்பின் ஆகிய சினை முதற்கிளவி' தரும் உடைமைக் குறிப்பு என்பர். தொடக்கத்திலேயே நாம் இலக்கணத்துள் புகவேண்டா. 'முதல' என்பது முதலை உடையன என்னும் உடைமைப் பொருளைத் தரும். இதைப் பற்றிய இலக்கணக் குறிப்பைப் பின் இணைப்பிற் காண்க. இச்சொல் உணர்த்தும் உடைமைப் பொருண்மையைப் பற்றிய கருத்துக்களும் பின்னர் விளக்கம் பெறும்.

'முதல' என்பது உடைமையை உணர்த்தும் குறிப்பு வினைமுற்றாகவே முன்பும் பொருள் கூறப்பட்டது. எழுத்துக்கள் அகரமாகிய முதலை உடையன என்று முன்பே சொற்பொருள் கூறியதை நினைவு கூர்க. முதல் என்னும் சொல்லோடு 'அ' என்னும் பன்மைக் குறிப்பு விகுதி சேர்ந்து (முதல்+அ) முதல என ஆயிற்று என்பர். இவற்றுள் 'முதல்' என்பது மட்டும், அ என்னும் விகுதியை நீக்கிய முதல் என்பது மாத்திரம், எப் பொருளைத் தரும்? என்ன என்ன பொருளில் இங்கு ஆளப்பட்டுள்ளது?' எனக் காண்போம்.

முதல்

முதல் என்பதன் பொருளை எல்லாம் கண்ட பின்னரே 'முதலை உடையன' என்பதற்கு எப்பொருள் பொருந்தும் என்பதைக் காணுதல் கூடும். ஆதலின், முதல் முதலாக 'முதல்' என்பதன் பொருளை ஆராய்வோம். முதல் என்பதன் பொருளை வரையறை செய்யாது பொருள் கூறத் தொடங்குதல் அரங்கின்றி வட்டாடியதாக முடியும்.

'முதல்' என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உள. இதைப் பல பொருள் ஒரு சொல் என்பர். திருவள்ளுவரே இச் சொல்லைத் தம் நூலில் பல பொருள்களில் ஆண்டுள்ளார்.

அப்பொருள்களை ஒவ்வொன்றாக ஆராய்ந்து அவற்றில் எந்தெந்தப் பொருள்கள் இங்குப் பொருந்துவன எனக் காண்பது, உண்மைப் பொருள் காண்பதற்குத் தக்க முறையாகும்.

முதல்=செடி கொடியின் வேர் முதல்

முதல் என்பது செடி, கொடி, மரம் முதலியவற்றின் முதலைக் குறிக்கும். முதல் என்பது இங்கு வேர் அல்லது முளை தோன்றும் பகுதி அல்லது அடிப்பகுதியைக் குறிக்கும். "வாடிய வள்ளி முதலரிந் தற்று" என்று திருவள்ளுவரே, இப்பொருளில் இச்சொல்லை ஆண்டுள்ளார். (திருக்குறள், 1304). ஒரு முதல் அல்லது வேரிலிருந்து கொடிகள் தோன்றுகின்றன; செடிகள் தோன்றுகின்றன; மரங்கள் தோன்றுகின்றன. அகரமாகிய முதலிலிருந்து எழுத்துக்கள் தோன்றுகின்றன. கடவுளாகிய முதலிலிருந்து உலகம் தோன்றுகின்றது. "எப்பொருட்கும், வேர் முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனி நின்ற, கார் முகில் போல் வண்ணம்" (2, 8 : 10.) என்றார் நம்மாழ்வார். முதலிலிருந்து முளை தோன்றுகின்றது. முளையிலிருந்து தளிர்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தோன்றுகின்றன; இலைகள் ஆகின்றன; கிளைகள் தோன்றுகின்றன; விரிகின்றன; பரவுகின்றன. இவ்வாறு முதலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்வன செடிகள், கொடிகள், மரங்கள் முதலியன. இவை பற்பல கொடிகள், பற்பல செடிகள், பற்பல மரங்களாக எங்கெங்கும் பெருகுகின்றன. எங்கெங்கும் இவை நிலைத்திணையாக மிளிர்கின்றன.

இத்தன்மையே போல அகரமாகிய முதலிலிருந்து உயிர் எழுத்துக்கள் தோன்றின; உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் தோன்றின; சொற்கள் தோன்றின; சொற்களின் தொடர்

கள் தோன்றின; இவற்றாலான பற்பல நூல்கள் எழுந்தன. எங்கெங்கும் எழுத்துக்கள் பரவின. எழுத்துக்களெல்லாம் ஒரு தனி உலகமாய் மிளிர்கின்றன.

இத்தன்மையே போன்று கடவுளாகிய முதலிலிருந்து ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் (கந்தம்) தோன்றின. இவற்றினின்றும் வான், வளி, தீ, நீர், நிலம் என்பன எழுந்தன. இவற்றினின்றும் உலகிற்காணும் இயங்குவன, இயங்காதன, உயிர் உள்ளன, உயிர் இல்லன எல்லாம் தோன்றின. இவை எல்லாம் சேர்ந்து நாம் வாழும் உலகம் தோற்றம் அளிக்கின்றது.

திருவள்ளுவர் கூறியவாறு முதலை அரிந்துவிட்டால் வள்ளிக்கொடியில்லை. முதல் இல்லையேல் கொடியில்லை, செடியில்லை, மரமில்லை, நிலைத்திணை உலகே இல்லை. அகரமில்லையேல், எழுத்தில்லை, சொற்கள் இல்லை, சொற்றொடரில்லை, எழுத்து உலகமே இல்லை. கடவுளில்லையேல், ஓசையில்லை, ஊறு முதலியன இல்லை; வளி, தீ, நீர், நிலம் ஒன்றுமில்லை; உலகமே இல்லை. இவ்வுண்மைகளெல்லாம் முதல் என்ற சொல்லால் பெறப்படுகின்றன.

திருவள்ளுவர் யாருக்கும் விளங்காத உவமையை இலக்கண உவமையை அமைத்துச் சென்றார் என்று முன்பு குறை கூறினோம். அங்குக் கூறியவற்றை எல்லாம் நினைக. இலக்கண உவமை எல்லோருக்கும் விளங்காதது என்பது திருவள்ளுவருக்கே தெரியும்போலும்! அதற்காகவே எல்லோருக்கும் தெரியும்பொருட்டு முதல் என்ற சொல்லைத் தெரிந்தெடுத்து ஆண்டார் போலும்! "தாமே முழுது உணர்ந்து தண் தமிழால் வெண்குறளை" யாத்தார் என்று திருவள்ளுவரைப் புகழ்ந்தான் புலவன் ஒருவன். முழுது உணர்தல் என்பது முக்காலத்தையும் உணர்தலைக் காட்டும்

போலும்! இவ்வாறு முழுதுணர்ந்த நிலையில் வள்ளுவர், தமிழ் இலக்கணத்தைத் தமிழர் பயிலாத காலமும் உண்டாகும், தம் உவமையை உணர்தற்கு இயலாத நிலைமையும் ஏற்படும் என்றெல்லாம் அறிந்திருந்தார் போலும்! ஆதலின், இலக்கண உவமையாயினும் அது யாருக்கும் விளங்குமாறு 'முதல' என்ற சொல்லை, ஆண்டு அதற்குப் பொருள் காட்டுவதுபோல 'வள்ளி முதல்' என்ற உவமையை மற்றோர் இடத்துக் காட்டியும் சென்றார்; காண்க!

கடவுட்கொள்கையை விளக்க, உலகின் தோற்றத்தை விளக்க எழுத்திலக்கண உவமை. இன்னும் அவ்வுவமையை விளக்க மற்றோர் உவமை மறைத்து வைத்த உவமை, முதல் என்னும் சொல்லால் பெற்ற உவமையைக் காண்க இதை 'உருவகம்' என்பர். கரந்துறை உவமை உருவகமாகும். உவமையும் பொருளும் ஒன்றுபட ஒன்றுள் ஒன்று மறைய ஓர் உருவாக்கிய உவமை உருவகம் எனப்படும்.[1] 'உருவகம்' என்னும் பெயர் வள்ளுவருக்குப் பிற்காலத்தே தோன்றியது.

---

1. உவமையையும் பொருளையும் வேறுபாடு ஒழித்து, ஒப்புமை காட்டும் சொல்லையும் ஒழித்துக் கூறுவதைப் பிற்காலத்தவர் உருவகம் என்பர்.

"உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை ஒழித்து
ஒன்றென மாட்டின் அஃது உருவக மாகும்"
(தண்டி அலங்காரம், 36)

"இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழும்
அடுத்தூன்று, நல்லாள் இலாத குடி" (குறள் 1030)

என்னும் குறளுக்குப் பரிமேலழகர் 'குறிப்புருவகம்' என்று குறிப்பு எழுதியது இங்குக் கருதல் தகும். ஈண்டுக் குறிப்புருவகம் தெரிநிலை வினைமுற்றுடன் அமைந்தது. முதற்குறளில் உருவகம் குறிப்பு வினைமுற்றின்கண் நின்றது காண்க.

திருவள்ளுவர் உவமைக்கு எளிமை சேர்த்த முறையைக் காண்க! பயிர் முதல் உவமையை உழவுத் தொழிலாளர்க்கு ஏற்ற உவமையை, எல்லோர்க்கும் தெரியக்கூடிய உவமையை, எளிய உவமையை முதல் என்னும் சொல்லில் அமைத்துச் சென்ற திறனைக் காண்க! முதலையும் பயிரையும் செடியையும் கொடியையும் அறியாத மக்களும் உளரோ? முதல் என்ற சொல் தரும் ஒளியைக் காண்க; அதன் ஒளி உவமையின் இருட்டறையுள் எல்லாம் சென்று உவமையை ஒளி பெறச் செய்கின்றது; அழகு பெறச் செய்கின்றது; எளிமைபெறச் செய்கின்றது. இது பாட்டுக்குத் தந்த நலனைக் காண்க: பொருள் செறிவைக் காண்க. இதுவே 'கைவல் பாமகன்' பாக்களில் சொற்களை ஆளும் முறை.

இங்கு உரையாசிரியர்களில் ஒருவர் உரையும் பொருத்தமாக அமைகின்றது. திருக்குறள் உரையாசிரியர்களில் 'காலிங்கர்' என்பவர் ஒருவர். அவர் உரையைக் கீழே காண்க!

"அகரமாகிய எழுத்தின்கண் விரிந்தன ஏனையெழுத்துக்களும், அவற்றானாகிய சொற்களும், மற்றைச் சொற்றொடர்புடைய எனைத்துக் கலைகளும். மற்றும் யாவையுமாகியவது மற்றி யாதொருபடி, அப்படியே மூலகாரணனாகிய இறைவன் கண்ணே விரிந்தனவும். அவை, ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, கந்தம் என்கின்ற நுண்பூதமும், மற்று அவற்றின்வழி விரிந்த வான், வளி, தீ, நீர், நிலம் என்கின்ற ஐம்பெரும் பூதமும், அவற்றின்வழி விரிந்த நடப்பன நிற்பனவாகிய இருவகைப் பல்லுயிர்களும், மற்றும் இவ்வுயிர்கள் வாழ்கின்ற உலகங்களனைத்தும் என்றவாறு."

இவர் உரை சற்று முன் கூறிய கருத்துக்களுக்குப் பொருத்தமாக அமைந்திருப்பதைக் காண்க! பரிமேலழகர்

உரையைப் போன்று செறிவும் சுருக்கமும் இவர் உரை பெற்றிலதாயினும், தெளிவும் விளக்கமும், மிக மிகப் பெற்றுள்ளது. 'மற்று' என்ற சொல்லில் மட்டிலா ஆசை கொண்டவர் இவர். இஃது இவர் காலத்துப் பண்பு, அல்லது நடை போலும்! இவர் உரைக்கு உரையும் வேண்டுவது அன்று. மேலே விளக்கியவற்றிலிருந்து உவமையை அறிந்து விட்டதாகக் கொள்ளுதல் இயலாது. திருவள்ளுவர் உவமை மிக ஆழ்ந்து செல்வது. அதன் அடியையே நாம் இப்போது தொட்டுள்ளோம். முதல் என்ற ஒரு சொல்லின் ஒரு பொருளைக் கண்டோம். அஃது, உவமைக்கும் உவமப் பொருளுக்கும் பொருந்தும் வழியையும் கண்டோம். முதல் என்ற சொல்லின் ஏனைய பொருள்களைக் காண்போம்; அவை பொருந்தும் வழியையும் காண்போம்:

முதல் = கைப்பொருள் (மூலதனம்)

முதல் என்பது மூலதனம் அல்லது கைப்பொருள் என்று பொருள்படும். 'முதலிலார்க்கு ஊதிய மில்லை' என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். (குறள், 449) ஆம், முதல் இருந்தால்தானே ஊதியம் உண்டு. ஊதியம என்பது வருவாய் என்று பொருள்படும். வாழ்க்கைக்கு வருவாய் வேண்டும். வருவாய்க்கு முதல் வேண்டும். முதல் இல்லையேல் கொள்முதல் இல்லை, கொள்ளலும் இல்லை, விற்றலு மில்லை, விற்ற முதலும் இல்லை. பொருளை எவ்வாறு பெறுவது? முதலிருந்தால் பெறலாம். பொருளைப் பெறுதற்கு ஆதாரமாக இருப்பது முதல். 'தேட்டாளன் மாட்டு' இம்முதல் சிறு முதலாயினும், பெருமுதலாகப் பெருகுகின்றது; ஒன்று பலவாகக் கோடி கோடியாகப் பெருகக் காண்கின்றோம். உலகையே ஆட்டி வைப்பது இப்பெருகிய பொருள். இதன் ஆட்சிப் பரப்புக்குள் அகப்

படாத மக்களோ இல்லை. வள்ளுவர் காலத்தும் இதன் ஆட்சி குறைந்திலது போலும்! "பொருளிலார்க்கு இவ் வுலக மில்லை," என்றார் திருவள்ளுவர். இதன் ஆற்றலையும் ஆட்சி செலுத்தும் வன்மையையும் நன்கு உணர்ந்தே கூறினார் போலும்! இப்பொருளின் ஆட்டத்தை எல்லாம் இக்கால உலகம் நன்கு உணரும். இதற்கு இன்னும் விளக்கம் வேண்டுவதின்று.

எத்தொழிலுக்கும் முதல் வேண்டும். முதலின்றி ஒரு தொழிலையும் செய்ய இயலாது உழவுத் தொழிலுக்கும் முதல் வேண்டும், வித்து அல்லது விதை முதல் வேண்டும். உணவைத் தருவதும், உடையைத் தருவதும் முதல். செழிப்பைத் தருவதும் செல்வாக்கைத் தருவதும் முதல். மக்கள் வாழ்வின் பொருட்பெருக்கத்திற்கு முதல் வேண்டு வது போல, எழுத்துக்களின் வாழ்விற்கும் பெருக்கத்திற் கும் முதல் வேண்டும். அகரமே அம்முதல். ஒரு சிறு முதல் அது. ஒன்று பலவாக, ஒரு கோடியாகப் பெருகியது. சிறு கைம்முதல், பெரிய பெரிய முதலாகி, உலகையே தன் ஆட்சிக்கு உட்படுத்தி அதை இயக்குவதைப்போல, ஒரு சிறு முதலாகிய அகரத்திலிருந்து, எழுத்துக்கள் முறை முறையாகப் பெருகி, உலகையே ஆட்கொண்டு, இயக்கு கின்றன.

அவ்வண்ணமே கடவுளாகிய முதலிலிருந்து தோன்றி யன, ஓசை, ஒளி, ஊறு என்பன. இவைகளினின்று தோன்றியனவும் பற்பல. தேட்டாளன்மாட்டுப் பொருள் பெருகுவது போல, இவை விண்ணாகி, காற்றாகி, தீயாகி, நீராகி, மண்ணாகி, மலையாகி, இப்பேருலகமாய்க் காட்சி அளித்து நிற்கின்றன. கடவுட்கைம் முதலிலிருந்து மண் ணுலகம் பெருகியது போல, இக் கடவுட்கைம் முதலி

லிருந்தே ஆன்ம உலகமும் ஞான உலகமும் பெருகியதைக் காணலாம். ஆன்ம வாழ்விற்கு, அருள் வாழ்விற்கு, ஞான வாழ்விற்கு, அடிப்படையானது கடவுட்கைம்முதல். "என் வாழ் முதலே."[1] "என் வாழ் முதலாகிய பொருளே" என்றார் மணிமொழியார். ஞான உலகின் பெருமுதலாளி இவர்; கடவுள் முதலைக்கொண்டு பெருகிய செல்வர்; அருட் செல்வர்; ஈடிலா இறைஞானச் செல்வர். பெருகிய பொருளிலிருந்து சேமித்து வைப்பது உண்டு. இதுவே, சேம முதல் ஆவது. "மனக்கினிய வைப்பாக வைத்தேன்"[2] என்றார் அம்மையார். சேமித்து வைப்பது, வைப்பு முதல், பெருங்குடி வணிகர்தம் பெருமகளார் ஞானப்பொருள் ஈட்டுமிடத்தும் வணிகர் முறையை மறந்திலர் போலும்! சேமித்துச் சேமித்து "எய்ப்பில் வைப்பை" எய்தியது காண்க.

முதல்=எண் வரிசை முதல்

இனி, முதல என்பது, எண் வரிசையில் முதலாகிய ஒன்று என்று பொருள்படும். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று எண்ணும் எண் முறையில் முதலாக நிற்பது ஒன்று. இப்பொருளிலும் திருவள்ளுவர் இச்சொல்லை ஆண்டுள்ளார். 'வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று' என்றார். (குறள் 934). முதல் என்ற சொல்லைத் தாம் எண் முறையிலேயே ஆண்டுள்ளதைக் காட்ட 'எண்ணிய' என்ற சொல்லையும் திருவள்ளுவர் சேர்த்தார் போலும்! எண் முதலாகிய ஒன்று இரண்டாகி, மூன்றாகி, பத்தாகி, நூறாய், ஆயிரமாய், கோடியாய் வேண்டியோர் வேண்டியாங்கு வளர்ந்துள்ளது.

---

1. திருவாசகம், நீத்தல் விண்ணப்பம் 23, 39, 40,
   ,, திருப்பள்ளி எழுச்சி. 1.
2. அற்புதத் திருவந்தாதி பாடல், 10.

இவ்வெண்கள் ஒன்று பலவாகப் பெருகினும், இவற்றின் பெருக்கமனைத்தும் ஒரு முறை பற்றியே பெருகுவன; ஒழுங்கு தவறிப் பெருகுவன அல்ல. இரண்டும் இரண்டும் நான்காவதன்றி, ஐந்தாவதில்லை; மூன்றுவதுமில்லை; பிறிதொன்றுவதுமில்லை. எண்முறை ஒழுங்கு, எக்காரணம் பற்றியும், தவறுதலும் இல்லை; பிறழ்தலும் இல்லை. இது, 'மயங்கா மரபு' உடையது.

கணக்கு முறையில் முதல் எண்ணிற்குக் (ஒன்று என்னும் எண்ணிற்குக்) கடவுளை ஒப்பிட்ட புலவர் வேறு எவரும் இருந்ததாய்த் தெரிந்திலது. பிதகோரஸ் என்ற கிரேக்க அறிஞர் கடவுளை ஒரு வட்டத்திற்கு ஒப்பிட்டார். 'அவ் வட்டத்தின் நடுப்புள்ளி எங்குமிருக்கும்; ஆனால், அதன் சுற்றளவு எங்கும் இராது' என்னும் விளக்கம் தந்தார் என்பர். அது வடிவக் கணித உவமை. திருவள்ளுவர் இங்கு உணர்த்துவது எண் கணித உவமை கொண்ட உருவகம்.

எண் முதலைப்போன்ற அகர முதலிலிருந்து எழுத்துக்கள் தோன்றின. இவையெல்லாம் இரண்டாய், மூன்றாய் எண்கள் போலச் சேர்ந்தன. சேர்ந்தவை, மீண்டும் சேர்ந்து, எண் முறை போலவே, ஒன்று பலவாகப் பெருகி உள்ளன. ஒலியின் அளவை அளந்து அளந்து கண்டு, எண் முறை ஒழுங்கின்படி அமைக்கப்பட்டது தமிழ் எழுத்து முறை. எண் முறையைப் போலவே இதுவும் மயங்கா மரபின் எழுத்து முறையானது காண்க. இலக்கணத் திறன் என்னும் பகுதியில் கூறியவற்றையும் கண்டு நினைவு கூர்க.

இவ்வாறே எண் முதல் போன்ற கடவுளாகிய முதலிலிருந்து தோன்றிய உலகு, ஒன்று பலவாகப் பெருகிப்

பெருகி, எண்ணற்றனவைகளாகி, உலகமாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. இப்பெருக்கம் அனைத்தும் எண்முறை பிறழாதன.

'மயங்கா மரபின்' எண் முறையில் 'ஒன்று' என்னும் முதல் இல்லையேல், எண்களே இல்லை. அது போல, மயங்கா மரபின் எழுத்து முறையில் 'அகர'மாகிய முதல் இல்லையேல், எழுத்துக்களே இல்லை. கடவுளாகிய முதல் இல்லையேல், உலகமே இல்லை.

இவ்வாறு இவ்வுலகியல் பெருகிய முறையைக் கருதியே போலும் கல்லாடர், "சமயக்கணக்கர் தம் மதி வழி கூறாது உலகியல் கூறிப் பொருள் இது என்ற வள்ளுவன்"[1] என்றார்! திருவள்ளுவர் வேறு எப்பாட்டால் உலகியல் கூறிப் பொருள் இது என்று உணர்த்துகின்றார்? முதற் குறளன்றி, வேறு எக் குறளும் கல்லாடர் கருத்துக்குப் பொருத்தமாக அமைதலைக் காணோம். மேலே கண்டவாறு, மூன்றுவகையாகப் பொருள் கொள்ளும் உவமையிலேயே உலகியல் அமைந்து கிடக்கின்றது.

உலகின் மூவகைப் பெருக்கம்

கொடி அல்லது செடி என்று முன்னர்க் காட்டியது. இயற்கை முறைப்பெருக்கம், கூர்தல், அல்லது உள்ளது சிறத்தல் (Evolution) என்பர். இயற்கையாகப் பெருகும் இப்பெருக்கத்திற்கும் ஒரு முதல் உண்டு. கைம்முதல் என்று பொருள் கொண்டது செயற்கை முறைப் பெருக்கத்தை உணர்த்துவது. இது மக்களின் முயற்சியால் பெறும் பொருளின் பெருக்கம். இப்பெருக்கத்திற்கும் ஒரு முதல் வேண்டும். அதுவே கைம்முதல். மூன்றாவதாய்க் கண்டது எண்முறைப் பெருக்கம். இதற்கும் ஒரு முதல் வேண்டும்.

1. கல்லாடம் 14, 20 - 23.

அகர முதலுக்கும் இம்மூவகைப் பெருக்கமும் அமைகின்றன. அகர முதலிலிருந்து, இயற்கைப் பெருக்கமாக அமைந்தது, பேச்சுமொழி. அதையே, செயற்கைப் பெருக்கமாய்ச் செய்தது மக்களின் அறிவு. அதை முறைப்படுத்தி, வகைப்படுத்தி எழுத்து முறை கண்டனர். அளவிலாப் பெருக்கமடைந்தது எழுத்து. எண் முறைப்படி ஒவ்வோர் ஒலியின் அளவும் இயல்பும் அளந்து அளந்து கண்டு, எண்முறை ஒழுங்கின்படி கூட்டியும் பெருக்கியும் மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை கண்டனர். இந்த மயங்கா மரபின் எழுத்து முறையில் இயற்கை முறை செயற்கை முறை எண் முறை என்ற மூன்று முறைகளும் மிளிர்கின்றன. ஆதி பகவனாகிய முதலுக்கும் இந்த மூன்று முறைகளும் பொருந்தும். அம்முதலிலிருநது, ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாய் இயற்கையான முறையில் பெருகியது உலகு. ஆண் பெண் சேர்க்கை முதலிய செயற்கையால் பெருகியதும் இம்முதலுக்கு உண்டு. இப்பெருக்கமனைத்தும் எண் முறைப்படி நிகழ்ந்தன; நிகழ்வன. ஆதலின், கடவுள் முதலிலிருந்து இயற்கையாலும், செயற்கையாலும், எண் முறைப்படியும் எழுந்தது உலகு.

உலகத் தோற்றம் இயற்கையால் நிகழ்ந்ததாயினும், செயற்கையால் நிகழ்ந்ததாயினும், எண் முறைப்படி நிகழ்ந்ததாயினும், அதற்கு ஒரு முதல் வேண்டும். ஒரு முதலின்றி அது பெருகுவது அன்று என்பதை வற்புறுத்தவே இம்மூன்று வகையாகிய உலக இயல்புகளை முதல் என்ற சொல்லால் வள்ளுவர் உணர்த்தினார் போலும்! தேற்றேகாரத்தின் பொருளை இப்போது காணலாம். முதலின்றியே உலகு தானே பெருகுவது என்ற இயற்கை வாதிகளின் மறுப்பாக முதற்றே என்னும் சொல், அதன் தேற்றேகாரம், அமைந்ததைக் காண்க. இவற்றை எல்லாம்

கருதியே கல்லாடனார், 'உலகியல் கூறிப் பொருள் இது'[1] என்று வள்ளுவர் உணர்த்தியதாய் எண்ணினார் போலும்!

திருவள்ளுவர் 'உலகியல் கூறிப் பொருள் இது' என்று உணர்த்தினார் என்பது, மேலே கூறியபடி பொருந்துவதாயினும், 'சமயக்கணக்கர் தம் மதி வழி கூறாது' என்று கல்லாடனார் கூறியது பொருத்தமுள்ளதாக அமைதல் இல்லை. மேலே கூறிய மூன்று வகை உவமை விளக்கத்திலும் சமயக் கணக்கர் மதி வழி கூறிய முறையைக் காண்பார் உளர். இயற்கைப் பெருக்க முறையைச் சித்தாந்த முறை என்பர். முதல் செடியானது 'தான் ஆன' சித்தாந்தத்தை உணர்த்தும் என்பர். கைம்முதல் வேறு; அதனால் பெற்ற பொருள் வேறு. ஆதலின், செயற்கை முறையில் துவைதக் கொள்கையைக் காண்பார் உளர். 'எண் முறைப் பிறப்பில்' அத்துவித முறையைக் காண்பாரும் உளர்.

இவையன்றியும், முதல் என்ற சொல்லை வள்ளுவரே காரண காரியப்பொருளில் ஆண்டுள்ளார். காரிய காரண முறைப்படி, அஃதாவது அளவை முறைப்படி, பொருள் இது என உணர்த்துதல் சமயக் கணக்கர் தம் மதி வழி ஆகும். இந்த வழியையும் விட்டார் அல்லர் வள்ளுவர்.

முதல் = காரணம்

இனி முதல் என்பது காரணம் என்றும் பொருள் படும். திருவள்ளுவர் 'நோய் நாடி நோய் முதல் நாடி'

---

1. "சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறாது
உலகியல் கூறிப் பொருளிது வென்ற
வள்ளுவன் தனக்கு வளர்கவிப் புலவர்முன்
முதற்கவி பாடிய முக்கட் பெருமான்
மாதுடன் தோன்றிக் கூடலுள் நிறைந்தோன்."
கல்லாடம். 14.

என்றார். (குறள், 948). 'நோய் முதல்' என்பது நோயின் காரணம் என்று பொருள்படும்; இது காரிய காரணப் பொருள் என்பர். அளவை முறைக்கு இன்றியமையாதது காரண காரியப் பொருள்.

அகரம் அல்லது அகரமாகிய முதல், காரணம்; காரியம் எழுத்துக்கள். அதுபோல, ஆதிபகவன் அல்லது ஆதிபகவனாகிய முதல், காரணம்; காரியம் உலகு. காரணத்தினின்றும் எழுவது காரியம். அவ்வாறே அகரத்தினின்று எழுவன எழுத்துக்கள். ஆதிபகவனாகிய முதலினின்று எழுவது உலகு. காரணம் என்பது எவ்வகைக் காரணம்?

காரணங்களை அளவை நூலார் முதற்காரணம், நிமித்த காரணம், துணைக்காரணம் என மூன்று வகையாகப் பிரிப்பர். குடம் என்ற பொருளுக்கு மண் முதற்காரணம். மண் தானே குடமாவதின்று. அதைக் குடமாக்கக் குயவன் ஒருவன் வேண்டும். குயவன் நிமித்த காரணம். குயவனிருந்தும் மண் இருந்தும், குடமாக்குவதற்கு உருளை முதலிய கருவிகள் வேண்டும். இவைகளைத் துணைக் காரணம் என்பர். இவை போலவே, மூன்று காரணங்கள் அகர முதலிற்கும் அமைகின்றன.

அகரம் எழுத்துக்களுக்கு முதலானபோதிலும், தானே இயங்குவதன்று; எழுத்தாவதன்று. அதற்கும் ஒரு நிமித்த காரணம் வேண்டும். இங்கு எழுத்தை ஒலிக்கும் மக்கள் நிமித்த காரணம். துணைக்காரணம் ஒலிக்கும் வாயுறுப்புக்கள் அல்லது எழுதும் கருவி முதலியன. இவற்றைப் போலவே உலகம் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாகத் தோன்றச் செய்ய, குயவனைப் போன்ற நிமித்த காரணம் வேண்டும். ஆதிபகவனே நிமித்த காரணம் என்பர். இவ்வாறு கடவுளை நிமித்த காரணமாகக் கூறுவது சைவ சித்தாந்தம் இறைவன் உலகிற்கு இம் மூன்று காரணங்களும் (முதல்,

நிமித்தம், துணை) ஆகின்றான் எனக் கட்டும் வைணவம் என்பர். இவற்றை மறுப்பாரும் உளர். வள்ளுவர் இங்கு உவமை காட்டியது அகரமாகிய முதலுக்கும் ஆதி பகவனாகிய முதலுக்குமே யன்றி அகரமாகிய ஒலியை ஒலித்த மனிதனுக்கும் ஆதிபகவனுக்கும் அன்று. ஆகலின், கடவுள் முதற்காரணம் என்பதே வள்ளுவர் கருத்து என்பர். இவ்வாறு உரை காண்பது அத்துவிதக் கருத்துக்குப் பொருந்தும். இக்காரண காரியப் பொருளைக் கருதியே போலும் நச்சினார்க்கினியரும், "அவ்வகரம் தனியே நிற்றலானும், பல மெய்க்கண் நின்று, அவ்வம்மெய்களுக்கு இசைந்த ஓசைகளைப் பயந்தே நிற்றலானும் வேறுபட்டதாகலின் ஒன்றேயாயும், பலவேயாயும் நிற்பதோர் தன்மை உடைத்து என்று கோடும்," என்றார்.

இவற்றுள் புகுந்தால் எல்லை காண்பது அரிது. அவரவர் கருத்துக்கு இசைய, அவரவர் ஆற்றலுக்கேற்ப, அவரவர் கொள்கைகளை நிலை நாட்டலாம். இவ்வாறு நிலை நாட்ட இடம் தந்து நிற்பன, வள்ளுவர் சொற்போக்கும் சொல் அமைப்பும். நாம் இப்பூசலுள் புகவேண்டா. காரணமில்லையேல் காரியமில்லை. அகரம் இல்லையேல், எழுத்துக்கள் இல்லை. கடவுள் இல்லையேல், உலகில்லை. உலகுக்குக் கடவுளாகிய முதல் இல்லை என்றதன் மறுப்பாக முதல் ஒன்று உண்டு என்பதைக் கூறுவதே வள்ளுவர் கருத்து என முன்பே கண்டோம். முதல் என்ற சொல்லை உவமையிலும் பொருளிலும் ஆகிய ஈரிடத்தும் கூறியதும் உவமப் பொருளில் தேற்ற ஏகாரத்தைச் சேர்த்து முதற்றே எனக் கூறியதும் 'ஒரு முதல் உண்டு என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவதே வள்ளுவர் நோக்கம் என்பதைக் காட்டுகின்றன. இத்தேற்றேகாரத்திற்கு உரைத்திறப் பகுதியில் கூறிய பொருள்களை இங்குப் பொருத்திக் காண்க.

அத்துவிதமாய்க் கொள்ளுதல் வேண்டும், அல்லது துவைதமாய்க் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்பது திருவள்ளுவர் கருத்தன்று. முதற் காரணமாய்க் கொள்ளல் வேண்டும். துணைக் காரணமாய்க் கொள்ளல் வேண்டும். அல்லது நிமித்த காரணமாய்க் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதும் வள்ளுவர் கருத்தன்று. முதல் உண்டு என்று கொண்டபின் அம்முதலை எவ்வாறு கொள்ளினும் கொள்க எனக் கருதியே, பொதுவாய்ப் பலருக்கும் பொருந்தும் முறையில், அவர் கூறிச் சென்றார். திருவள்ளுவர் இப் பூசலை விலக்கிச் சென்றதைப் போல நாமும் இப்பூசலுள் புகாது அகன்றுவிடுவோம்.

உவமைப் பொருள்

நாம் இதுகாறும் கண்டது முதல் என்ற உருவகத்தின் பொருள். உருவகம் வேறு, உவமையும் வேறு. நாம் இன்னும் உவமப் பொருளுள் புகுந்தோம் அல்லோம். சற்று முன்பு கண்ட பொருள்களே சாலச்சிறந்த பொருள்களாயினவே! இன்னுமா பொருளைத் தேடல் வேண்டும்? முன்னர்க் கூறிய பொருளே உலகத் தோற்றத்தை எளிய முறையில் விளக்கின; இயற்கை முறைப் பெருக்கத்தை விளக்கின; செயற்கை முறைப் பெருக்கத்தை விளக்கின; எண் முறைப் பெருக்கத்தை விளக்கின; காரண காரிய முறையையும் விளக்கின. இவற்றிற்கு மேலாகவா இன்னும் தெளிவு வேண்டும்? அல்லது இவற்றை விட்டு வேறு பொருளோ காணல் வேண்டும? எதற்காக வேறு பொருள் தேடி அலைவது? இவ்வாறே உரையாசிரியர் சிலர் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களை நுழைக்க இடம்தேடி அலைந்தனர். அவர்கள் வீழ்ந்த படுகுழியில் வீழ்வதாக முடியும் இன்னும் பொருள்காண முயல்வது என்பாருளர். இத்தடைகள்

யாவும் கருதத்தக்கன; பொருந்தாதன எனப் புறக்கணிக் கத்தக்கன அல்ல.

'முதற்று'

முன்னர்க் கூறிய பொருள்களைச் சற்று நினைக. அப் பொருள்கள் எல்லாம் 'முதல்' என்ற ஒரு சொல்லே தந்தவை. முதல் என்ற சொல்லைத் திருவள்ளுவர் உவமையில் மட்டும் ஆண்டாரிலர்; உவமப்பொருளிலும் அதே சொல்லை ஆண்டதைக் கருதுக. 'ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு' என்றார். முதற்றே என்பதிலும் முன்பு கண்ட 'முதல' என்பதிற் போல முதல் என்ற சொல் அமைந்துள்ளது. முதல்+து முதற்று எனவாகும். முதற்று+ஏ முதற்றே எனவாகும். ஆதலின் "ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு" என்பதிலுள்ள 'முதல்' என்னும் சொல்லைக்கொண்டே முன்னர்க் கூறிய எல்லாப் பொருள் களும், உருவகமாகக் கண்ட நால்வகைப் பொருள்களும், கொள்ளலாம். இந்த நான்குவகைப் பொருள்களை மாத் திரம் உணர்த்துவது திருவள்ளுவர் கருத்தானால், 'ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு' என்பதே போதியதாகுமே! 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' என மற்றொரு முதலையும் ஏன் சேர்த்தார்? அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் என்னும் இலக்கணத்தை ஏன் இழுத்தல் வேண்டும்? இஃது இன்றியே நால்வகைப் பொருள்களும் நன்கு விளங்குமே! 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' என்பது பயனற்றதாக வன்றோ முடிகின்றது? திருவள்ளுவரா பயனின்றி எதையும் கூறுவார்? இலக்கணத்தை இங்கு இழுத்து வந்ததன் கார ணத்தைக் காணல் வேண்டும். இலக்கணத்தை இங்குப் பொருத்தியது, வேறுபொருளை, அஃதாவது முதல் என்னும் சொல் உணர்த்திய பொருள் அன்றி வேறு பொருளை,

உணர்த்தவே போலும்! 'முதல் என்னும் உருவகம் தரும் பொருளோடு நின்றுவிடாதீர்கள்; இதற்குமேலும் பொருளுண்டு,' என்று காட்டுதற்கே முதல் என்ற சொல்லை ஈரிடத்திலும் - உவமையிலும் உவமப் பொருளிலும் - பொருத்தி அமைத்துக் குறிப்புணர்த்திச் சென்றார் போலும் திருவள்ளுவர்! ஆதலின், முதல் என்ற சொல் தரும் பொருளோடு வேறு உவமைப் பொருள் உண்டோ என்று உணர முற்படுதல் பொருந்துவதேயாகும். உவமை தரும் பொருள் உண்டெனில் அதையும் காண்போமாக.

'அகரமுதல'

'அகரம், முதல' என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து 'அகரமுதல' எனவாயின. அகர முதல என்ற தொடரில் 'முதல்' என்ற சொல்லுக்கே நாம் பொருள் கண்டோம். 'முதல' என்பதை வள்ளுவர் தனிச்சொல்லாக ஆண்டாரிலர். அதை மற்றொரு சொல் தழுவி நிற்கும் நிலையில் 'அகர முதல' என்று ஆளுகின்றார். 'அகர முதல' என்பதை எவ்வாறு பிரித்துப் பொருள் காண்பது? 'அகர முதல' என்பது பண்புத்தொகை என்பர் இலக்கண நூலார். தொக்கு நிற்பது தொகை என்பர். இரண்டு சொற்கள் சேரும்போது அவை சேரும் தன்மை அல்லது அச் சேர்க்கையின் பண்பு அல்லது குணம் வெளிப்படாமல் தொக்கு நிற்பது அல்லது மறைந்து நிற்பது தொகை. தொகை என்பது இரண்டு சொற்களின் தொகை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தொகு என்பது சேர் என்று பொருள்படும். தொகுத்தது தொகையாகும். ஒன்றை ஒன்று தழுவி நிற்கும், அல்லது ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து நிற்கும் இரண்டு சொற்களின் தொகை 'அகர முதல' என்பர். இவ்வாறு இரண்டு சொற்கள் சேரும்போது மறைந்து

நிற்கும் பண்பு, தொழிற் பண்பாகலாம்; குணப் பண்பாக லாம்; பொதுவும் சிறப்புமாகிய பண்பாகலாம். இங்கு, மறைந்து அல்லது தொக்கு நிற்பது பொதுவும் சிறப்பு மாகிய பண்பு. இதை இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை என்பர். இரண்டு பெயர்கள்—பொதுவும் சிறப்புமாகிய இரண்டு பெயர்கள்—ஒட்டிய அல்லது ஒன்று சேர்ந்த தொகை இருபெயர் ஒட்டுப் பண்புத் தொகை. இங்கு முதல் என்பது ஒரு பொதுப் பெயர்; பொதுத்தன்மை வாய்ந்தது. அதன் சிறப்பு அகரம். ஒன்றை ஒன்று விசேடித்து நிற்பது என்பதும் அது. பொது என்னும் முதலைச் சிறப்பித்து அகரமுதலாயிற்று. இது பின்னரும் விளக்கப்படும். சாரைப் பாம்பு என்பது போன்ற பண்புத் தொகை அகர முதல என்னும் தொகை என்பர்.

பண்புத்தொகை விளக்கம்

பண்புத் தொகையை விரித்து, தொக்கு நிற்பதை விரித்து, நாம் பொருள் காணல்வேண்டும். பண்புத் தொகையை விரித்துப் பொருள் கொள்ளுங்கால் ஆகிய என்ற சொல்லை அல்லது, ஆகிய என்பது போன்ற ஒரு சொல்லைச் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளுதல் மரபு. இங்கு 'அகரமுதல்' என்பதற்கு எவ்வாறு எவ்வாறு பொருள் கண்டார்கள் எனக் காண்போம்.

பரிமேலழகர், 'அகரமாகிய முதல்' என்று பொருள் கண்டார்.[1] மயிலை நாதர் 'அகரமான முதல்' என்றார்.

---

1. மணக்குடவர் "அகரமாகிய எழுத்தைத் தமக்கு முதலாக உடையன என்று பொருள் கண்டார். மணக்குடவர் இரண் டிடத்தில் 'ஆகிய' 'ஆக' என வேறு வகையாக விரித்துப் பொருள் கொள்ளினும், ஆக்கச சொற்களே அவை ஆதலின், இலக்கண வேறுபாடன்றிப் பெரியதொரு பொருள் வேறுபாடில்லை என்பர்.

சங்கரநமச்சிவாயர் 'அகரமாகிய முதல்' என்று பொருள் கொண்டார். எவ்வாறு பண்பு விரித்துப் பொருள் கொள்ளினும், அவர்கள் கூறியன யாவும் பண்புத்தொகையின் விரிவே. இவ்விரிவை எவ்வாறு கொள்ளினும் ஒப்புமை, அல்லது உவமையின் விளக்கம் காண்பதற்கு அவை இடை நிற்பன அல்ல! "அகரமுதல" என்பது இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்தது என்று கண்டோம். இந்த இரண்டு சொற்களுள் எது உவமை? இந்த இரண்டு சொற்களும் சேர்ந்தே உவமையா? அகரமுதல என்பதைப் பிரிப்போம். அகரம் என்பது ஒன்று, முதல என்பதிலுள்ள முதல் என்பது மற்றொன்று. இவை இரண்டும் சேர்ந்து 'அகரமாகிய முதல், என ஆயின. இது போலவே 'ஆதிபகவன் முதற்று' என்பதும் பிரிக்கத் தக்கது. 'ஆதிபகவன்' என்பது ஒன்று, 'முதற்று' என்பதில் உள்ள முதல் என்பது மற்றொன்று. இவை இரண்டும் சேர்ந்து 'ஆதிபகவனாகிய முதல்,' என ஆயின. இங்குத் திருவள்ளுவர் உவமை காட்டியது அகரத்திற்கும் ஆதிபகவனுக்குமா, அல்லது முதலுக்கும் முதலுக்குமா? அல்லது அகரமாகிய முதலுக்கும் ஆதிபகவனாகிய முதலுக்கும் உவமையா?

'உலகு ஆதிபகவனாகிய முதலை உடையது,' என்பது வள்ளுவர் கருத்து என்பதை முன்பே கண்டோம். அகரம், உலகத்திற்குள்ளடங்கியதா, அதற்கு அப்பாற்பட்டதா? உலகத்திற்குள் அடங்கியதே அகரம், உள்ளடங்கியதானால், உலகிற்கு ஒரு முதலும் அகரத்திற்கு மற்றொரு முதலும் இருத்தல் இயலாது. இரண்டிற்கும் ஒரு முதல்தானே இருத்தல்கூடும்? உலகிற்கு எது முதலோ, அதுவே அகரத்

மணக்குடவர் உரையின்படி பொருள் கொள்வது இலக்கணத்திற்குப் பொருந்துவதா என்பது பின் இணைப்பில் விளக்கப் பட்டுள்ளது காண்க.

திற்கும் முதல். இரண்டிற்கும் ஒரே முதல் என்றால், எவ்வாறு ஒப்புமை காட்டுதல் முடியும்? இரண்டு பொருள் இருந்தாலன்றோ ஒன்றோடொன்றை ஒப்புமை காட்டலாம், உவமை காட்டலாம்? ஆதலின், இங்குத் திருவள்ளுவர் கூறிய உவமை முதலுக்கும் முதலுக்கும் உவமை அன்று. முதலுக்கும் முதலுக்கும் ஒப்புமை இல்லை என்றால், முதல் போக, எஞ்சிய அகரத்திற்கும் ஆதிபகவனுக்கும் உவமை எனக் கொள்ளுதல் தகுமா? அவ்வாறு கொள்ளலும் தக்க தன்று. அகரத்தை வள்ளுவர் தனியாகக் கூறினரிலர். முதலைத் தழுவி நின்ற நிலையிலேதான் அகரத்தை வைத்துள்ளார். 'அகர முதல' என்று முதலோடு இணைத்தேதான் அகரத்தைக் கூறியுள்ளார்; பிரித்துக் கூறினரிலர். ஆதலின் அவற்றுள் ஒன்றைப் பிரித்து விலக்கி, மற்றொன்றிற்கு மட்டும் உவமை காணல் வேண்டும் என்பது திருவள்ளுவர் கருத்தன்று. அகரமாகிய முதலுக்கும், ஆதிபகவனாகிய முதலுக்குமே இங்கு உவமை என்று துணியலாம்.

அகரமாகிய முதலும் ஆதிபகவனாகிய முதலும் ஒன்று அல்ல; அகரமாகிய முதல் வேறு; ஆதிபகவனாகிய முதல் வேறு. ஆனால், இவற்றுள் ஒப்புமை உண்டு. இந்த ஒப்புமையையே திருவள்ளுவர் உவமை காட்டுகின்றார். இவற்றிற்குள்ள ஒற்றுமையைக் காண்போம்.

அகரமாகிய முதல் ஒன்று; ஆதிபகவனாகிய முதல் மற்றொன்று. முதல் என்பது இரண்டிற்கும் பொது. இப்பொது விலிருந்து அவை இரண்டும் பிரிந்தன. இப்பொது முதல் ஒரு நிலையில் அகரமாகியது; மற்றொன்றில் ஆதிபகவனாகியது. பொது முதல் எவ்வாறு அகரமாகியது? அகரத்திற்கும் ஒரு முதல் உண்டு. அகரத்திற்கு முதல் மூச்சுக்காற்று என முன்னே கண்டோம். வெளிப்படையாக மூச்சுக்காற்றால்

பிறந்தது அகரம். மூச்சுக் காற்றிற்கும் ஒரு முதல் உண்டு. அது பொது முதல். அந்தப் பொது முதல் மூச்சுக் காற்றாகியது. மூச்சுக் காற்று உடலுள் புகுந்து வெளியே போகும் போது அகரமாயிற்று. எழுத்தின் தோற்றத்தின்கண் கூறியவற்றை நினைவு கூர்க! மூச்சுக் காற்றிற்கும் அகரத்திற்கும் என்ன வேற்றுமை? மூச்சுக் காற்றும் அதன் முதலும் உருவமற்றவை. உருவம் அற்றவை எனினும், அருவமானவை எனினும் ஒக்கும். அவை கண்ணால் காணத் தக்கவை அல்ல; இயற்கை நிலையில் காதால் கேட்கத்தக்கவை அல்ல. அவை உருவம் பெற்றன. முதல் என்னும் உருவமற்ற பொதுத் தன்மையில் சிறப்பு என்னும் உருவம் தோன்றிற்று; காதால் கேட்கப்படும் உருவம் தோன்றிற்று. இப்படிச் சிறப்புத்தன்மை பெற்ற அகரம் என்பது பொதுவாகிய முதலுடன் சேர்ந்து, 'அகர முதல' என்பதாயிற்று. அகரமாகிய முதலின் தன்மையை நன்கு உணர, பண்புத் தொகைக்குக் கூறிய எடுத்துக்காட்டைச் சற்றுப் பிரித்துக் காண்போம்:

'சாரைப் பாம்பு' என்பது எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இங்குப் பாம்பு பொது. பாம்பு என்னும் பொதுப் பொருளிலிருந்து சாரைப் பாம்பு, நாகப் பாம்பு, விரியன் பாம்பு முதலியன பிரிந்தன. பாம்பின் சிறப்புச் சாரையாகிய பாம்பு நாகமாகிய பாம்பு முதலியன. இவற்றைப்போல, முதல் என்பதிலிருந்து பிரிந்தவை இரண்டு. ஒன்று, அகரமாகிய முதல்; மற்றொன்று, ஆதிபகவனாகிய முதல். இந்த இரண்டிற்குமே இங்கு உவமை.

உவமை பண்புவமை

அகரத்தின் முதல் உருவமற்றது என்பதைக் கண்டோம். உருவமற்ற முதல் உருவம் பெற்றது என்பதும் கண்

டோம். அஃது ஒலி வடிவம் பெற்றது; காதால் கேட்கும் வடிவம் பெற்றது. அருவத்தில் உருவம் தோன்றிற்று. 'இஃது' எனச் சுட்டிக் கூறுமாறு 'அகாம்' என்னும் பெயர் வடிவம் பெற்றது; நாமரூபம் பெற்றது; அகரமாகிய முதலாயிற்று இதைப்போலவே ஆதிபகவனுகிய முதலும் நாமரூபம் பெற்ற முதலாயிற்று. முதல் என்பது அருவமானது. அதில் (ரூபாரூபம்) அருவத்தில் உருவம் தோன்றிற்று; பெயர் வடிவம பெற்றது; நாமரூபம் பெற்றது; ஆதிபகவனுகிய முதலாயிற்று. அருவத்திலிருந்து உருவம் பெற்ற அகரமாகிய முதலுக்கும் அருவத்திலிருந்து உருவம் பெற்ற ஆதிபகவனுகிய முதலுக்கும் இங்கு உவமை. இது பண்பு உவமை இதைச் சிறப்பு நிலைக்களனுகப் பிறந்த பண்பு உவமை என்பர் இலக்கணம் வல்லுநர். உவமையைப் பண்புத் தொகையாக அமைத்து உவமப்பொருளையும பண்புத் தொகையாகவே அமைத்து இங்குப் பண்பு உவமைப் பொருளே கொள்க எனக் குறிப்புணர்த்திச் சென்ருர் போலும் திருவள்ளுவர்!

'ஒலிக்கு வடிவம் உண்டோ?' என்பது பழைய ஆராய்ச்சி. இக்கால விஞ்ஞான உலகு, ஒலிக்கு வடிவம் உண்டு என்பதை நன்கு உணரும். ஆதலின், இஃது இங்கு ஆராய வேண்டுவதுமன்று. ஆயினும், இதைக் குறித்து நச்சினர்க்கினியர் கூறுவதையுங் காண்க:

"இவ்வெழுத்தெனப்பட்ட ஓசை அருவமென்பர் அறியாதார். அதனை உருவமென்றே கோடும், அது செறிப்பச் சேறலானும், செறிப்ப வருதலானும், இடை எறியப் படுதலானும், செவிக்கட்சென்று உறுதலானும், இன்பதுன்பத்தை ஆக்குதலானும், உருவும் உருவும் கூடிப் பிறத்தலானும், தலையும் மிடறும் நெஞ்சுமென்னும் மூன்றிடத்தும்

நிலைபெற்றுப் பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உறப் பிறக்கும் என்றமையானும். அருவேயாயின், இவ்விடத்திற் கூறியன இன்மை உணர்க; அல்லதூஉம் வன்மை; மென்மை, இடைமை என்று ஓதினமையானும் உணர்க. 'உடம்பொடு புணர்த்தல்' என்னும் இலக்கணத்தால் இவ்வோசை உருவாதல் நிலைபெற்றதென்று உணர்க."

எழுத்திலக்கணத்திற்கே ரூபாவதாரம் என்ற பெயர் தமிழ்நாட்டில் வழங்கியது இங்குக் கருதத்தக்கது. ரூபாவதாரம் என்பது வடமொழி இலக்கணம் கூறும் நூல். இந்நூல் தர்மகீர்த்தி என்ற பௌத்தர் ஒருவரால் எழுதப்பட்டது என்பர். இதுவே பண்டைக்காலத்தே தென்னாட்டில் எங்கும் பயிலப்பட்டது; போதிக்கப்பட்டது. இந்தப் பெயர் இதற்கு வடநாட்டில் இல்லை. குலோத்துங்கச் சோழன் ரூபாவதாரம் என்னும் இலக்கணத்தைக் கற்பிக்கவும் வேதம் ஓதும் முறையைக் கற்பிக்கவும் திருவரங்கமுடையான் பட்டன் அம்பலத்தாடுவான் பட்டன் முதலிய 500 தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பனர்களை வேங்கி நாட்டில் குடியேற்றியதாக வேங்கி நாட்டு வடமொழிச் செப்பேடு ஒன்று கூறுகின்றது[1] அப்பைய தீக்ஷிதர் மாணவர் பட்டோஜி தீக்ஷிதர் 'சித்தாந்த கௌமுதி' என்ற வடமொழி இலக்கண நூலை எழுதிய பிறகு, ரூபாவதாரம் வழக்கு ஒழிந்தது என்பர். சித்தாந்த கௌமுதியே எங்கும் போதிக்கப்படுவதும் பயிலப்படுவது

1. Sanskrit Inscriptions published in Praseena Leka mala in Kavyamala series. Published by Nirnaya Sagara Press, Bombay. இவை தவத்திரு சங்கராசாரியார் சுவாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள் என்னும் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பக்கம், 186. புதியவெளியீடு காமகோடி கிரந்தாவளி 29. நமது வேதங்களும் சாத்திரங்களும் என்னும் நூலில் பக்கங்கள் 30, 31 இல் காண்க.

மாயிற்று. ரூபாவதாரம் என்னும் நூல் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் (Madras Presidency College) ஆசிரியரா யிருந்த அரங்காசாரியார் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.[1] ரூபம் என்பது வடிவம். அவதாரம் என்பது இறங்குதல். ரூபாவதாரம் என்பதற்கு 'வடிவமாகியவாறு' என்று பொருள் கொள்ளலாம். எழுத்துக்கள் இறங்கிய தற்கும் கடவுள் இறங்கியதற்கும், அஃதாவது எழுத்தின் ரூபாவதாரத்திற்கும் கடவுள் ரூபாவதாரத்திற்கும் திருவள்ளுவர் ஒப்புமை காட்டுகிறார்; காண்க.

" கட்புல னில்லாக் கடவுளைக் காட்டும்
சட்டகம் போலச் செவிப்புல ஒலியை
உட்கொளற் கிடுமுரு பாம்வடி வெழுத்தே"

என்பதும் இங்குக் காணத்தக்கது.

பெயர்ப் பெருக்கத்தில் ஒப்புமை

இவ்வாறு பெயர் வடிவம் (ரூபாவதாரம்) பெற்ற 'அ' என்னும் ஒலிக்கு அகரம் என்பது தமிழ்ப் பெயர். இதை 'அகாரகா' என்பர் வடமொழியில். பொனீசியன் கீப்ரு மொழிகளில் இதற்கு ஆலெப் (Aleph) என்று பெயர். அராபி மொழியில் இதை 'அலிப்' என்பர். கிரேக்க மொழியில் இதை 'ஆல்பா' என்பர். சீனமொழியில் இதற்கு வேறு பெயர் உண்டு. வேறு வேறு மொழியில் இதற்கு வேறு வேறு பெயர் உண்டு. உலகத்தில் பேசப் படும் மொழிகள் இதுவரையில் கணக்கிடப்பட்ட வரையில் மூவாயிரம் மொழிகள் என்பர். இந்த அகர ஒலிக்கும் அம்மொழிகளில் பற்பல பெயர்கள் உள என்று கொள்ள லாம். இதைப்போலவே, ஆதிபகவனுகிய முதலுக்கும் பல்

1. இந் நூல் சென்னைப் பல்கலைக் கழக நூல் நிலையத்தில் உள்ளது.

வேறு பெயர்கள் சேர்ந்துள்ளன. ஆதிபகவன் என்பது திருவள்ளுவர் இட்ட பெயர். உடைமைப் பொருட் பிரிவிற் கூறியவற்றை நினைவு கூர்க. கடவுளுக்குப் பெயரிடுதல் அவரவர் கருத்திற்கிசைந்தது என்னலாம். இவ்வாறு பெயரிடுவதில் தம் உரிமையை நிலைநாட்டி அம்மையார் கூறுவதைக் காண்க.

"வானத்தான் என்பாரும் என்கமற் றும்பர்கோன்
தானத்தான் என்பாரும் தாமென்க—ஞானத்தால்
முன்னஞ்சத் தாலிருண்ட மொய்ஒளிசேர் கண்டத்தான்
என்நெஞ்சத் தான்என்பேன் யான்"[1]

என்றார் அவர். "தமர் உகந்தது எப்பேர் மற்றப்பேர்" என்றார் பொய்கையார். 'ஈசா' என்பர் சிலர்; 'இறைவன்' என்பர் சிலர்; 'அல்லா' என்பர் சிலர்; 'அப்பன்' என்பர் சிலர்; 'அன்னை' என்பர் சிலர்; 'ஐயன்' என்பர் சிலர்; "ஓர் உருவம் ஒரு நாமம் இல்லார்க்கு ஆயிரம் நாமம்" சேர்ந்த வாறு காண்க. அகரமாகிய முதலுக்கும் ஆதிபகவனாகிய முதலுக்கும் இங்குக் காணும் ஒப்புமையை உணர்க. பெயர் வடிவம் பெற்றதில் மட்டும் ஒப்புமை அன்று. அப்பெயர்ப் பெருக்கத்திலும் ஒப்புமையைக் காண்க.

மெய் பெறு உவமை

பெயர் வடிவம் ஒன்றே எல்லா மக்களுக்கும் போதிய அறிவை அல்லது உணர்வைத் தருவதன்று. பெயரால் சுட்டும் பொருளைக் கண்ணால் கண்டிருந்தால் அந்தப் பெயரைக் கூறிய உடனே அது சுட்டும் பொருள் யாதென்பதை அறிவர். அந்தப் பொருளைக் கண்டிராவிடில், அப்பெயர் உணர்த்திய பொருள் யாது எனத் தேடுவர்; குழப்பமும்

1. காரைக்கால் அம்மையார், அற்புதத் திருவந்தாதி, பாட்டு 6.

எய்துவர். இது மக்கள் இயல்பு. ஒலி வடிவில் நின்ற பேச்சு மொழிக்குக் கண்ணாற்காணும் வடிவம் சேர்ந்த வழியைக் கண்டோம். அஃது இங்கு உவமப்பொருளை உணரப் பயன் படுவதைக் காண்க. அகரமாகிய எழுத்து, கண்ணாற்காணும் வரி வடிவம் பெற்றது போல, ஒலி வடிவம் அல்லது பெயர் வடிவம் பெற்ற ஆதிபகவனுக்கும் கண்ணாற் காணும் வடிவம் சேர்ந்தது.

உலக மொழிகளில் அகரம் பெற்ற வரி வடிவம் ஒன்றா, இரண்டா? பற்பல. சில ஓவிய வடிவம் தாங்கின; சில வட்ட வடிவம் தாங்கின; சில நேர்க்கோடுகளை கொண்டன; சில முற்று வளைவுகளைக் கொண்டன; சில நேர்க்கோடுகளும் வளைவுகளும் கொண்டன. இவை எலாம் சேர்ந்த வடிவையும் பெற்றன சில. இவற்றைப்போலவே, ஆதிபகவனாகிய முதலுக்கும் பற்பல வடிவங்கள் சேர்ந்தன. ஆதிபகவனை ஒரு குறியிடைக் கொள்வார் சிலர்; நடுதறியாக் கொண்டார் சிலர்; மனித வடிவமாகவே கொள்வார் சிலர்; கற்பனை வடிவு கண்டனர் சிலர்; கடவுள் வடிவிற்குப் பற்பல முகங்கள் பற்பல கைகள் எழுந்தன.

> "தாவில் கொள்கைத் தந்தொழில் முடிமார்
> மனனேர்பு எழுதரு வாள்நிற முகனே"[1]

என்றார் நக்கீரர். "தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே" என்றார் பொய்கையார். அவரவர் மனநிலைக்கு ஏற்ப, கருத்து நிலைக்கு ஏற்ப, அறிவு நிலைக்கு ஏற்ப எழுந்தன இவ்வடிவம் எல்லாம். காலத்தால், இடத்தால் வேறுபடுவன எழுத்தின் வடிவம். அவ்வாறே வேறுபடுவது கடவுள் வடிவு. அகரத்திற்கு மெய் சேர்ந்தது போல ஆதி பகவனுக்கும் மெய் சேர்ந்தது. சூலியன் கக்ஸிலி

1. திருமுருகாற்றுப்படை, 89, 90.

என்னும் மேல்நாட்டுஅறிஞர் கூறுவதையும் அடிக்குறிப்பிற் காண்க.[1]

> " அருவமாய் நின்றானை ஆரறிவார் தானே
> உருவமாய்த் தோன்றிலனேல் உற்று ?"

என்ற மெய்ம்மொழியும் இங்குக் கருதத்தக்கது. அருவமாய் நின்ற அகரத்தை யாரறிவார் தக்க உருவமாய்த் தோன்றிலதேல் உற்று?

உருவெய்து உவமை

உரு ஒன்பது நிறம். இது வடிவத்தோடு இயைந்து காணப்படும். கண்ணாற்காணும் வடிவம் எல்லாம் ஏதாவது ஒரு நிறத்துடனேயே தோற்றம் அளிப்பன. நீளம், அகலம், உயரம் முதலிய பண்புகள் ஒரு பொருளுக்கு இன்றியமையாதன போல, நிறமும் இன்றியமையாததென்பர். 'கண்ணாற் காணும் பொருளில் நிறமில்லாதது ஏதேனும் உண்டோ' எனக் கருதிக் காண்க. நிறம் அற்ற எப்பொருளையும் காண்பது அரிது. எழுத்தின் வரி வடிவத்திற்கும் நிறம் உண்டு. இதை இக்காலத்தே விளக்க வேண்டா. பற்பல நிறங்கள் கொண்டமைகளால் இக்காலத்தில் வரி வடிவங்கள் தீட்டப்படுகின்றன. வள்ளுவர் காலத்திலோ, இவை ஓலையில் எழுதப்பட்டன. ஓலையில் எழுதிய எழுத்துக்கள் ஓலையின் நிறமே பெறுவன. எழுத்தாணியால் ஓலையில் பதித்த வரி வடிவங்களைச் செவ்வனே காணுமாறு கரியைத் தீற்றிக் கரு நிறமாக்கலும், பச்சை இலைகளைத் தீற்றிப் பசுமை ஏற்பித்தலும் பண்டைக்கால முறைகள். ஈண்டு உவமையை விளக்கு

1. "Theistic belief depends on man's projection of his own ideas and feelings into nature. It is the personification of the non personal phenomenon and this personification is God's major premise" Uniqueness of Man by Julian Huxley.

வது பொருள் நலம் கருதியன்று. உரு ஏற்பதால் உவமைப் பொருள் சிறப்பதன்று; அதற்கு இவ்வுரு விளக்கம் தருவது மன்று. ஆயினும், உவமை இலக்கணமுறையில் தொல் காப்பியர் கூறியவாறு[1] உவமைக்குரிய நான்கு இயல்புகளும் திருவள்ளுவர் உவமையில் பொருந்தி நிற்பதைக் காட்டு தற்கே இங்கு உவமை விரித்துக் கூறப்படுகின்றது. எழுத்தின் வரி வடிவம் நிறம் பெற்றதுபோல ஆதிபகவ னின் வடிவமும் நிறம் பெறக் காண்கின்றோம். வரி வடிவ எழுத்துக்கள் உரு கெழு எழுத்துக்கள் ஆனமை போல ஆதிபகவனும் 'உரு கெழு கடவுள்' ஆயதை எங்கும் காணலாம். வடிவம் எப்பொருளால் செய்யப்படுகின்றதோ, அப்பொருளின் நிறத்தையே அது ஏற்பதாகும். இது வன்றியும், நீறு பூசியும் சந்தனம் சாத்தியும் பொன்னுடை யுடுத்தும் உருப்பெறுவனவும் உள. இவ்வுவமை, உவமை இலக்கணத்திற்குப் பொருந்த எவ்வாறு சென்று சென்று இயைகின்றது எனக் காண்க.

வினை உவமை

பொருள்நலம் பயவா உருத்தரு உவமையோடு நின்றிலது வள்ளுவர் உவமை. இது தொழிலுக்கும் எட்டு கின்றது; வினை உவமையும் ஆகின்றது. "அக்கரங்கள் இன்றாம் அகர உயிர் இன்றேல்" என்பதையும் முன்பு கண்டோம். புல்லாங்குழலின் தலைத் துளை வழியே ஊதிப் பெற்ற இசையே மற்ற இசைகளைப் பயந்து நிற்பது; மற்ற இசைகளோடு கலந்து நிற்பது எனக் கண்டோம். அவ்வாறே நிற்பது அகரம் எனவும் உணர்ந்தோம். இனி இவை

---

1. "வினைபயன் மெய்உரு என்ற நான்கே
வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம்"
—தொல். உவமவியல் 1.

பொருளை விளக்குவதை இங்குக் காணலாம். உயிர் என்னும் பெயரைக் குறித்து நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தருவது, வினை உவமையை விளக்குவதாக அமைகின்றது. 'அவ் வகரம் தனியே நிற்றலானும் பல மெய்க்கண் நின்று அவ்வம் மெய்களுக்கு இயைந்த ஓசைகளைப் பயந்தே நிற்றலானும் வேறுபட்டதாகலின் ஒன்றேயாயும், பலவேயாயும் நிற்ப தோர் தன்மையுடைத்து என்று கோடும். இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்குந் தன்மையும் பல்லுயிர்க்குந் தானேயாய் அவற்றின் அளவாய் நிற்கும் தன்மையும் போல,' என்பது அவர் தரும் விளக்கம்.[1] இதை மற்றோரிடத்தும் அவர் விளக்குகின்றார். 'இறைவன் இயங்குதிணைக்கண்ணும் நிலைத்திணைக்கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற்போல, அகரமும் உயிர்க் கண்ணும் மெய்க்கண்ணும் கலந்து அவற்றின் தன்மை யாயே நிற்கும் என்பது சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்தது[2] என்றார். "அகரம் உயிர் என்று அறையலு மாமே." "அகர முதலாய் அனைத்துமாய் நிற்கும்"[3] என்றார் திருமூலர். தத்துவப் பேராசிரியர் அருள்நந்தி சிவாசாரி யார் கூறுவதும் இங்கு நோக்கத்தகும். "அக்கரங்கள் தோறும் சென்றிடு அகரம்போல, நின்றனன் சிவனும் சேர்ந்தே"[4] என்றார். செல்லுதலும் சென்று நிற்றலும், பயத்தலும் பயந்து நிற்றலும், கலத்தலும் கலந்து நிற்றலும் வினை அல்லால் வேறு எவை? வினை உவமை என்பதைப் பண்டைப் பேராசிரியர்களே விளக்கிச் சென்றனர். இதற்கு இன்னும் விளக்கம் தேவையில்லை. அகரம் வினை ஏற்றில

1. தொல். எழுத்து 3 உரை.
2. தொல். எழுத்து 46.
3. திருமந்திரம் 975, 1753
4. சிவஞான சித்தி. சுபக். 92.

தேல், எழுத்தேது? சொல் ஏது? நூல்தான் ஏது? ஆதி பகவன் தொழிற்படுதல் இல்லையேல், நீரேது? நிலமேது? இவ்வுலகுதான் ஏது?

பயனுவமை

வினையோடு நின்றிலது வள்ளுவர் உவமை. பயனையும் தந்து பயன் உவமையாகவும் விளங்கல் காண்க. "வினை பயப்பது பயன்" என்பர். அகரம் வினை ஏற்றதால் பெற்ற பயன் யாது? ஆதிபகவன் வினை ஏற்றதால் பெற்ற பயன் யாது? இவற்றுள் என்ன ஒப்புமை காணப்படுகின்றது?

அருவத்திலிருந்து உருவம் பெற்றது அகரம் என்பதை முன்பு கண்டோம். ஒலி வடிவம் மட்டும் அன்றி, வரி வடிவமும் பெற்றதென்பதும் கண்டோம். அகர ஒலி சென்று சென்று, கலந்து கலந்து மற்ற எழுத்தொலிகளை எல்லாம் தந்தது. பேச்சு மொழிகளைப் பயந்தது அதன் பயன். அகரம் வரி வடிவம் ஏற்றதைப் போன்று மற்றைய எழுத்தொலிகளும் வரி வடிவம் ஏற்றன. எழுத்தின் தோற்றத்தின்கண் கூறிய எழுத்தின் பயனை எல்லாம் எண்ணுக. எழுத்துக்கள் என்று வடிவம் ஏற்றனவோ, அன்றே தொடங்கியது மக்களின் உயர்வு. மக்களின் வாழ்வு உயர்ந்தது; அறிவு உயர்ந்தது. என்று அவை வடிவம் தாங்கினவோ அன்று முதலே எழுத்துக்கள் மக்களுக்குப் பயன் தரலாயின. என்று ஆதிபகவனுக்கு வடிவம் சேர்ந்ததோ, அன்றே மக்களுக்கு அது பயன் அளிப்பதாயிற்று. உருவமற்ற நிலையில் கடவுளை யார்தாம் நினைத்தல் முடியும்? நினைக்கவோ அல்லது சொல்லவோ முடியாத நிலை, உருவமற்ற நிலை; மன வாக்குக்கெட்டாத நிலை என்பர். இது யாருக்குப் பயன் தரும்? "அருவமாய் நின்றானை ஆரறிவார் தானே உருவமாய்த் தோன்றிலனேல் உற்று?" உருவம் பெற்ற

தன் பயன் அறிதல். நாமரூபம் பெற்றதால்தான் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்று மனத்தால் நினைத்தல் நேர்ந்தது, அறிதல் நேர்ந்தது. அவரைப் பெயரிட்டு அழைத்தல் இயன்றது. அவரிடத்தே முறையிடுதல் நேர்ந்தது. அவரைத் தொழுதல் நேர்ந்தது. அவரைக் கூவி அழைத்து அழைத்துக் குறையிரந்து நின்றார் பெற்ற பயன்களோ பற்பல. தொழுது தொழுது தொண்டர்கள் பெற்ற பயன்களோ எண்ணற்றன.

எழுத்தறி புலவன் ஒரு நூலைத் திறந்து படிக்கின்றான். வாய்விட்டுப் படித்தலின்றி அவன் கண்கள் எழுத்தின்மேல் செல்கின்றன. அவன் மனம் ஒருமைப்படுகிறது. அவன் பக்கத்தே நிகழ்வது ஒன்றும் அவன் காதிற்படுவதில்லை. படிக்கும் பொருளன்றி வேறு எதையும் அவன் நினைப்பது மின்று. படித்த கருத்தே உருவாய்த் திகழ்கிறான். எழுத்துக்களின் வடிவங்கள் மறைகின்றன. அழுகிறான்; பெருமிதம் கொள்கின்றான்; அல்லது நகைக்கின்றான்; தன்னையே மறக்கின்றான். இந்த ஒருமைப்பாட்டைத் தந்தவை எவை? எழுத்துக்கள், வடிவம் பெற்ற எழுத்துக்கள். வடிவம் தந்த வாய்ப்பு இது.

இதைப்போலவே தொண்டன் ஒருவன் தான் வழிபடு கடவுள் வடிவின் முன் வழிபாடு இயற்றுகின்றான்; அவ் வடிவில் இறைவனைக் கருதுகின்றான்; இறைவன் வடிவின் திருமுன் தொழுகின்றான். 'மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்த்து' இறைவன் 'விரையார் கழற்குக் கைதான் தலை வைத்து' நிற்கின்றான். அவன் உள்ளம் வெதும்புகிறது; உருகி உருகி நைகின்றது. கரைகின்றான். கண்ணீர் ததும்புகிறது; பெருகுகிறது; பெருகி வடிகின்றது. மெல்ல மெல்ல அவன் செயல்கள் எல்லாம் நெகிழ்கின்றன, தளர்

கின்றன, ஒவ்வொன்றாய் நழுவுகின்றன. ஐம்புலன்களின் செயல்கள் யாவும் ஓய்கின்றன. வடிவம் மறைகின்றது; மனத்தின் செயலும் தளர்கின்றது, ஓய்கின்றது. தன்னையே மறக்கின்றான்; இறைவனுடன் ஒன்றுபடுகின்றான். வடிவம் தந்த வாழ்விது.

ஈண்டு இவ்விருவர் மனநிலைகளையும் உன்னுக. எழுத்தறி புலவன் தன்னை மறந்த நிலையும் வழிபடு தொண்டன் தன்னை மறந்த நிலையும் ஒப்புமாறு காண்க. இவ்விருவர்தம் மனமும் ஒருமைப்பாடு எய்திய நிலையும் ஒப்புவதும் காண்க. இவ்வுவமையாலன்றி வேறு எவ்வாறு இம்மனப் பண்பாட்டிற்கு ஒப்புமை காட்டுதல் இயலும்?

மக்கள்தம் அறிவின் கண்ணைத் திறந்தது எழுத்து, எழுத்து ஏற்ற வடிவம்; ஞானக்கண்ணைத் திறந்தது கடவுள் ஏற்ற வடிவம். மனத்தைத் தெருட்டி, அறிவை வளர்த்து, பண்பாட்டைத் தந்தது எழுத்து. உளத்தை உருக்கி, அன்பைப் பெருக்கிப் பண்பாட்டை வளர்த்தது கடவுள் வடிவு. மனத்தை ஒருமைப்படுத்தியது எழுத்து. ஒன்றுமாறு உய்த்தது கடவுள் வடிவு. உலகை உயர்த்தியது எழுத்து. உலகை, உயர்த்தி உயர்த்தி, உய்ய வைத்தது கடவுள் வடிவு. 'எழுத்துக்கள் இல்லையேல் மக்கள் எந்நிலையில் இருந்திருப்பர்? அவர்தம் பண்பாடு எந்த நிலையில் இருந்திருக்கும்?' என்பவற்றை முன்பு கருதினோம். கடவுள் வடிவம் இல்லையேல், அவ்வடிவ வழிபாடு இல்லையேல், மக்கள் எந்த நிலையில் இருந்திருப்பார்கள்? அவர்தம் பண்பாடு எங்குநின்றிருக்கும்? கருதுக.

"ஒருதிரு முருகன் வந்து தோன்றினன் உலகம் உய்ய."

என்று பாடினார் கச்சியப்பர். ஒரு திரு அகரம் வந்து தோன்றிற்று உயர்வு நல்க. இவற்றைப் போன்றது வள்ளுவர் உவமை

தரும் விளக்கம். இருபாற்பட்ட ரூபாவதாரத்தின் பயனை எல்லாம் உன்னுக! பயன் உவமைதனையும் ஓர்க! ஓர்க!

'நன்று நன்று இவ்விளக்கம்! இஃது எங்கெங்கோ இழுத்துச் சென்று, கடைசியாக வழிபாட்டிலா முடிந்தது?' என்று அயர்வார் சிலர். வழிபாட்டில் திளைத்தவர் தமிழர். வழிபாட்டிற்கு வழி காட்டியது தமிழ்நாடு என்பதை வரலாற்று ஆராய்ச்சி நிலை நாட்டுகின்றது. வழிபாட்டு நெறி (பத்தி நெறி) தென்னாட்டிலிருந்தே வடநாடு போந்தது என்பர் இந்திய நாட்டின் தலைவர் டாக்டர் இராஜேந்திர பிரசாத் அவர்களும், உத்தரப் பிரதேசம் என்னும் வடபிரிவு ஆட்சித் தலைவராகிய (Governor) முனிசி அவர்களும். இராமபத்தியை முதல் முதல் காசியில் தொடங்கிவைத்தவர் இராமானுஜர். அவருக்குப்பின் அதை வளர்த்தவர் அவர் மாணாக்கராகிய இராமானந்தர். வடமதுரையில் (Mathura) கிருஷ்ணபத்தியைத் தொடங்கியவர் வல்லபாசாரியார் என்னும் தென்னாட்டவரே. இப்பக்தி இயக்கம் வங்காள நாட்டில் மிக, மிகப் பரவி அந்நாட்டு மக்கள் வாழ்வையே வளம்பெறச் செய்தது.

வழிபாட்டில் திளைத்துத் திளைத்து 'வீடும்வேண்டா விறலினர்' தமிழர். 'வீடும்வேண்டா விறலினர்' காட்டிய வழியும் வழிபாட்டு வழியே. வழிபாட்டு வழியன்றித் திருவள்ளுவர் காட்டிய வழிதான் யாது? முதற்குறளைப் பின்பற்றும் ஒன்பது குறளையும் காண்க. இந்த ஒன்பது குறளிலும் ஆழ்ந்து கிடப்பது வழிபாடன்றி வேறு எது? வழிபாடன்றி வேறு எது இங்கு வற்புறுத்தப் பெறுகின்றது? மனத்தால் வழிபாடு, சொல்லால் வழிபாடு, மெய்யாலும் வழிபாடு; இவ்வழிபாடுகளே ஒன்பது குறள்களிலும் கூறப்படுவன.

இம்மட்டோ! முதற்குறளுக்கு அடுத்துவரும் குறளைக் கருதுக. வள்ளுவர் இங்குக் கேட்பது ஒரு கேள்வி. 'கற்ற

தனு லாய பயன் என்கொல்?' என்றார். எதைக் கற்றதால்? கற்க வேண்டிய கல்வி எல்லாம் கற்றதனால் ஆய பயனு? கல்விக்கென்று வேறு இடம் அளித்து அதைப் பொருட் பாலில் ஒதுக்கியபோது இங்கு அதற்கு இடம் ஏது? வள் ளுவர் அறத்துப்பாலில் கூறிய அறத்தின் வழி ஒழுகக் கல்வி வேண்டுவதன்று என்பது அவர் கருத்துப் போலும்! ஆதலின், கல்வியை அறத்துப் பாலினின்றும் விலக்கிப் பொருட்பாலில் சேர்த்தார். 'கல்வி என்னும் தொல் கடல் பிழைத்தும்' என்றார் மணிமொழியார். தம்மைப் பற்றிக் கொள்ளும் என்று அதினின்றும் தப்பிப் பிழைக்கக் கருதிய கல்வியையா திருவள்ளுவர் இங்குக் குறிப்பிடுகிறார்? அல் லால், ஆகம நூல்களைக் கற்றதன் பயனையா இங்குத் திருவள்ளுவர் குறிக்கின்றார்? இதுவும் மணிமொழியார் விலக்கிய கல்வியாயிற்றே! தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாக வேண்டுவார் மணிமொழியார். ஆனல், திரு வள்ளுவரோ, 'உலகம் கடவுளாகிய முதலை உடையது' என்ற தோர் எண்ணம் உண்டாக விரும்புவார் போலும்!

உலகம் கடவுளாகிய முதலை உடையது. முதலோ காண முடியாத முதல். கற்கத்தான் கூடிய முதல். ஒரு முதல் உண்டு என்று கற்கவேண்டிய சான்றுகள் காட்டினர். முதல் என்று காட்டி அதன் உண்மையை யாரும் அறியுமாறு உணர்த்தினர். வடிவம் ஏற்ற பண்பெலாம் காட்டினர். உவமையால் அதன் இயல்பெலாம் காட்டினர். ஒருமைப் பாடு எய்த வழிபாடே சிறந்த வழி என்றெல்லாம் உவமை யால் காட்டினர். அதன் பயனெலாம் உணர்த்தினர். இவற்றை எல்லாம் கற்றோம். இவற்றைக் கற்றதனாலாய பயன் என்ன?' என்று இப்போது கேட்கின்றார். இவற்றைக் கற்ற தன் பயன் உலகம் ஒருமுதலை உடையதே என்று எதிர்வழக் கிடுவதா? அன்று. கற்ற அறிவால் கண்டவன் போலப் பாவித்

துக் கூத்தாடுவதா? அன்று. அத்துவிதம் துவைதம் என்று அமர் விளைப்பதா? அன்று அன்று. 'வள்ளுவர் கூறியது சிவனையே, சினனையே; திருமாலையே; எம் கடவுளையே, எம் கடவுளையே,' என எங்கும் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடுவதா? அதுவும் அன்று. 'வழிபாடே உயர்ந்தது, உயர்ந்தது' என்று சொல்லால் முழக்குவதா? அதுவும் அன்று. வேறு யாது? திருவள்ளுவரே இதற்கு விடையும் பகர்வார். 'நற்றாள் தொழாஅர் எனின்' என்பது விடை. நற்றாள் தொழுக. நல்வாழ்வு பெறுக. நன்றே தொழுக. அதுவும் இன்றே தொழுக. தொழார் எனின், திருவள்ளுவர் கூறியவற்றால் என்ன பயன்! அவர் கூறியவற்றைக் கற்றதனாலாய பயன்தான் என்கொல்! ஈண்டுக் கொல் என்பது வெறும் அசையாகாது, வியப்பும் இரக்கக் குறிப்பும் இசைத்து நிற்கின்றது. இப்பகுதியே குறிப்புப் பொருள் எச்சமாகவும் அமைந்துள்ளது. திருவள்ளுவர் ஏன் இவ்வாறு கேட்கின்றார்?

திருவள்ளுவர் முழுதுணர்ந்தவர் என்பதை முன்பே கண்டோம். அவர் முற்றுணர்வின் பயனைத் தமிழ் நாடு வழிபாட்டை மறக்கும் நாளும் உண்டாகும். வழிபாடு வழக்கொழிந்து அகலும் என்று கண்டார் போலும்! அவர் காலமும் இவ்வாறு நொந்து கூற இடந்தந்த நிலையில் இருந்தது என்பதும் கருதத்தக்கது.

பின் வரும் ஒன்பது குறள்களுக்கும் தோற்றுவாய் செய்தது போல அமைந்துள்ளன முதற்குறளும், அதிற் பொதிந்த கருத்துக்களும். வள்ளுவரும் வழிபாட்டோடு நின்றாரா? நின்றிலர். அவர் உவமையும் இப்பொருளோடு நின்றிலது. தொல்காப்பியர் காட்டிய உவமை இயல்புகள் இவற்றோடு முடிவு பெறும். ஆனால், வள்ளுவர் காட்டிய உவமையோ, இவற்றின் மேலும் செல்கின்றது.

அருவத்தில் ஒப்புமை

அகரமாகிய முதலுக்கு அருவநிலை உண்டென்பதை மேலே கண்டோம். அதன் அருவ நிலைகள் நான்கு என்பர். அவை சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி எனப் பெறுவன. இவை எலாம் கருதிக் காணும் நிலைகள் அல்லது உய்த்துணரும் நிலைகள். இவ்வண்ணமே ஆதிபகவனாகிய முதலுக்கும் நான்கு அருவநிலை காட்டுவார் உளர். அவை யாவன: சிவம், சத்தி, நாதம, விந்து என்பர். இவை சைவ சித்தாந்திகள் கண்ட பிரிவுகள். ஏனைய சமயத்தோரும் அவரவர் கொண்ட கடவுளுக்கும் அருவநிலை உண்டு என்றே உடன்படுவர். இவை யாவையும் அகரமாகிய முதலின் அருவ நிலைகளைப் போலவே உய்த்துணரும் நிலைகள்.

இந்த நிலைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது முதல் என்பது. இதை வெவ்வேறு சமயத்தார் வெவ்வேறாகப் பெயரிட்டு வழங்குவர். அதைப் பாழ் அல்லது சூன்யம் எனும் ஒரு சமயம். வெளி, பெருவெளி, மோனவெளி எனும் ஒரு சமயம். பாபிரமம் எனும் ஒரு சமயம். பாமாணு எனும் மற்றொரு சமயம். புருஷன் அல்லது விராட் புருஷன் எனும் வேறு ஒரு சமயம். பிரகிருதி அல்லது மூலப் பிரகிருதி எனும் மற்றொரு சமயம். இவை யாவற்றையும் உள்ளடக்கி இவற்றிற்கெல்லாம் பொருந்த அமைந்துள்ளது 'முதல்' என்பது. இப்பெயர் பாவலன் இட்ட பெயர்; விஞ்ஞான முறையில் விளக்கம் தரும் பெயர். இம்முதல் அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவரவர் பொருளாய்க் காட்சி அளிக்கின்றது காண்க! வள்ளுவர் இதற்குப் பெயரிட்ட பொதுமையைக் காண்க.

காலஒப்புமை

அகர முதலைக் காண எத்தனை எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் மக்கள் உழைத்திருப்பார்கள்! இதைப்போலவே மக்கள்

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் உழைத்துக் கண்டது கடவுள் முதல். எழுத்தின் தோற்றத்தின்கண் கூறியவற்றை இங்கு நினைக! ஒலி ஓர் உருவத்தை ஏற்றுப் பொருளுணர்த்திய பின்பு எத்தனை எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் சென்றிருக்கும் பேச்சு மொழியாக அஃது அமைய? பேச்சு மொழியிலிருந்து எழுத்து மொழி காண, மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை கண்டு அகர முதலைக் காண, எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் சென்றனவோ! யாரே அறிவர்! இவ் வண்ணமே, மக்கள் தோன்றி எத்தனை எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் சென்றனவோ கடவுள் உண்டெனும் கருத்துத் தோன்ற! இக்கருத்து முளைத்தும் எத்தனை எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் சென்றனவோ இக்கருத்தை அளவை முறைப்படி நிலைநாட்ட. மயங்கா மரபின் தோற்ற முறை காண! சிந்தையும் செல்லாச் சேண் நெடுங்காலங்கள் இவை!

'வள்ளுவர் உவமை எவ்வாறு எவ்வாறு சென்று இயைகின்றது! இயைந்து இயைந்து எவ்வாறு எவ்வாறு பொருளுக்கு விளக்கம் தருகின்றது!' என்பவெல்லாம் நினைக! நினைக! 'நினைக்கும் காலை மருட்கை உடைத்தே!'

உவமை தரும் பொருள் இன்னும் முடிந்திலது. உவமை விளக்கத்தை இங்குச் சற்று நிறுத்தி, 'ஆதிபகவன்' என்ற சொல்லை அல்லது சொற்றொடரை ஆராய்வோம். பற்பல சொற்போர்களை விளைவித்தது, விளைவிப்பது இச் சொல். இச்சொல் எங்கெல்லாம் ஆளப்பட்டுள்ளது, என்னென்ன பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது என்று காண் போம்.

ஆதிபகவன்

ஆதி பகவன் என்பது இரண்டு சொற்கள் (ஆதி+ பகவன்) சேர்ந்த ஒரு சொற்றொடர். இவ்விரண்டு சொற்

களும் வடசொற்கள் என்பர் சிலர். இவை இரண்டும் தமிழ்ச் சொற்களே என்பர் சிலர். இவற்றுள் ஒன்று தமிழ், ஒன்று வடசொல்; தென் சொல்லும் வடசொல்லும் சேர்ந்து அமைந்த கடவுள் பொதுப்பெயர் என்பர் சிலர். ஆதி என்னும் சொல்லும் பகவன் என்னும் சொல்லும் சேர்ந்து ஒருசொல் நீர்மைத்தாய் அருவத்திலிருந்து உருவம் தோன்றியதை உணர்த்துவது என்பார் சிலர்.

ஆதி என்பதற்குப் பல பொருள் உள. ஆதி. (1) 'பழைமையும் (2) அரனும் (3) மாலும் (4) முதலும் (5) நேரோட்டமும்'[1] என்னும் பிங்கலந்தை. ஆதி என்பது சத்தியையும் குறிக்கும். 'ஆதி பைரவி', 'ஆதி முதல்வியே'[2] என்பன திருமூலர் வாக்கு.

பகவன் என்பதும் பல பொருள் ஒரு சொல்.[3] "பட்டாரகன், மால், பங்கயன், பரமன், இரவி, அருகன், புத்தனும் பகவன்" என்னும் பிங்கலந்தை. 'செறிவன், சினேந்திரன் சித்தன் பகவன்'[4] என்றார் இளங்கோவடிகள். பகவன், கேவல ஞானி' என்பார் அடியார்க்கு நல்லார். 'பகவனே ஈசன் மாயோன் பங்கயன் சினனே புத்தன்' என்றார் மண்டலபுருடர். 'ஆதிபகவனை அருகனை, மாதுயர் நீங்க வழுத்துவம் பலவே' என்னும் திருக்கலம்பகம். 'ஆதி பகவன், அசோகவசலன், சோதி முதல்வன், சினவரன், தியம்பகன்' என்னும் திருப்பாமாலை. பின்னைய இரு நூலினும் ஆதிபகவன் என்பது இடப தேவரைக் குறிக் கும். இடபதேவர் முதல் தீர்த்தங்கரர், அல்லது அருகர்

1. நேரோட்டம் என்பது நேராக ஓடும் ஓட்டம். குதிரை ஓடும் ஓட்டங்களில் ஒன்று நேரோட்டம். ஞாயிற்றின் செலவை நேரோட்டம் என்பர்.

2. திருமந்திரம், வயிரவி மந்திரம், 1-24-25.

3. சித்தன், ஞானகுரு. 4. சிலம்பு 10. 177.

என்பதைக் காட்டும். திருமாலைக் குறிக்க "அந்தமில் ஆதியம் பகவன்" என்றார் நம்மாழ்வார். இக்காலத்திலும் பகவன் என்ற சொல், சித்திகள் பெற்ற துறவியை அல்லது மெய்யுணர்வு கைவரப் பெற்ற சான்றோரையும் கடவுளையும் உணர்த்தும் சொல்லாக வழக்கிலிருப்பது காணலாம். கிருஷ்ணபகவான் என்பர். பகவான் இராமகிருஷ்ணர் என்று இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸரைக் குறிப்பிடுவர்.

இவ்வழக்குகள் எல்லாம் வள்ளுவர் காலத்திற்குப் பிந்திய காலத்து வழக்குகள். பகவன் என்ற சொல்லும், ஆதிபகவன் என்ற சொல்லும் கடவுளைக் குறிப்பனவாகவும் சித்திகள் பெற்ற ஞானியைக் குறிப்பனவாகவும், ஆளப் பட்டு வருகின்றன. வள்ளுவர் காலத்தே இச்சொற்கள் எவ்வாறு ஆளப்பட்டன என்பதற்குச் சான்றுகள் இல. நாமரூபம் பெற்ற கடவுளைக் குறிக்கும் பொதுப் பெயராகத் திருவள்ளுவர் இதை அமைத்திருக்கலாம். அல்லது அவர் காலத்தே அவ்வாறு உணர்த்த இச்சொல், வழக்கிலும் இருந்திருக்கலாம். உரையாசிரியர்களில் இதைப் பற்றித் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தவர் திரு. வி. க. ஆவர். அவர் திருவள்ளுவரைப் போன்ற பொதுமை உள்ளம் படைத் தவர்; ஏசுநாதர், முகமது நபி முதலிய பிற மதக் குருமார் களைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பாமாலை புனைந்த பாவலர். தாம் சிவநெறி பற்றி ஒழுகினும், "அருகன் அருகே" என்று அருகன் பெருமையை அஞ்சாது கூறிய ஆற்றல்சால் அறிஞர் திரு. வி. க. ஆதிபகவன் என்ற பெயரைக் குறித்து இம்மேதகு ஆசிரியரின் ஆராய்ச்சியை அவர் இயற்றிய திருக்குறள் விரிவுரையில் காண்க! இதைப் பற்றிய அவர் முடிவு நாம் இங்கு மேற்கொள்ளத்தக்கது. அவர் கண்ட முடிவைக் கீழே காண்க :

"ஆசிரியர் காலத்தில் கடவுளுக்குரிய பெயர்களில் ஆதிபகவன் என்பது மன்பதையில் பெரிதும் ஆட்சி பெற்றிருக்கும். அதனால், ஆசிரியர் பொதுமை பற்றி அதை ஆண்டிருக்கலாம். இஃது ஆசிரியரது பொது நோக்கைப் புலப்படுத்துவது.

"ஆசிரியர் செவ்விய தீந்தமிழ் அரசு வீற்றிருந்த காலத்தில் வதிந்தவர். அவர் காலத்தில் பிராகிருதமும் பாலியும் வடமொழியும் அறிஞரிடை வாழ்வு பெற்றிருந்தன. அந்நாளில், சமயக்கணக்கர், இறைவனுக்கு வழங்கப்பட்ட பல பெயர்களுள் ஆதிபகவன் என்பதையே பெரிதும் ஆண்டிருப்பர். அவ்வாட்சி ஆசிரியர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திருக்கலாம்.

"ஒரு நாட்டில் ஒரு விதப் புதுமை புகும்போது அது நாட்டவர் நெஞ்சைக் கவர்வது இயல்பு. இவ்வியல்பு தமிழ் மக்களிடைச் சிறந்து விளங்குவதைச் சரித்திர உலகம் நன்கு அறியும். காலப்போக்கில் ஆக்கம்பெறும் பிறமொழிச் சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும், கருத்துக்களையும் பொருந்திய முறையில் எடுத்தாள்வது தவறாகாது.

"தனக்கோர் ஆதியின்றி எல்லா உலகும் தோன்றி நின்று ஒடுங்குவதற்குத் தானே ஆதியாய் நிற்றலால், இறைவன் ஆதிபகவன் எனப்படுகிறான்.

"பகவன் என்னும் பெயர் பல பொருளுடையதாயினும், அது சிறப்பாகக் கடவுளுக்கே வழங்கப்படுகிறது. அப்பெயர் சமயத்தவர் எல்லாராலும் பொதுமையில் வழங்கப்பெற்று ஆட்சியில் வந்திருக்கிறது.

"இது, 'பகவனே ஈசன் மாயோன் பங்கயன் சினனே புத்தன்' என வரூஉம் மண்டலபுருடர் வாய்மையால் விளங்குகிறது. பகவன் என்னும் பெயர் கடவுளுக்கும்

வேறு பிறர்க்கும், பிறவற்றிற்கும் வழங்கப்படுதலின் ஈண்டு அது கடவுளின் மேலது என்பார் ஆதிபகவன் என்றார்'' என்பது திரு. வி. க. அவர்களின் ஆராய்ச்சி முடிவு.

இப்பெயருக்கு இதைவிடச் சிறந்த விளக்கம், பொதுமை உணர்வு பெற்ற விளக்கம், காண்பது அரிது. இங்குக் கூறிய உண்மையை மற்றொரு வழியாலும் துணிய இடமுண்டு. ஆதிபகவன் என்ற பெயரை ஒதுக்கித் திருவள்ளுவர் கூறிய உவமையின் இயல்புகள் எல்லாம் யார் யாருக்குப் பொருந்தும் என்று காண்பதும், உண்மையைக் காணும் வழியாகும். அவ்வாறு காணின் திருவள்ளுவர் கூறிய உவமையால் விளங்கும் இயல்புகள் எல்லாம்—ஒன்று இரண்டு இயல்புகள அல்ல—எல்லா இயல்புகளும், முழுமுதற் கடவுளுக்கே பொருந்துவன ; தெய்வநிலையெய்திய சான்றோர் யாருக்கும் பொருந்துவன ஆகா.

'எழுத்தெல்லாம்'

இனி நாம் ஆராய வேண்டுவது 'எழுத்தெல்லாம்' என்ற சொற்றொடர். 'எழுத்து அகர முதல' என்றாலே எழுத்துக்கள் அகரமாகிய முதலை உடையன என்று பொருள்படும். 'முதல' என்று பன்மையாற் கூறியதால், இதற்குப் பன்மை எழுவாய், 'எழுத்துக்கள்' என்றே அமையும். எழுத்துக்கள் என்றால் எல்லா எழுத்துக்களையும் உணர்த்தும். அவ்வாறிருந்தும், ஏன் எல்லாம் என்ற ஒரு சொல்லையும் மிகையாகச் சேர்த்துத் திருவள்ளுவர் 'எழுத்தெல்லாம்' என்றார்?

காலிங்கர் எழுத்து எல்லாம் என்பது ''எழுத்தாலான சொற்கள் சொற்றொடர்கள், மற்றைச் சொற்றொடர்புடைய கலைகள்'' எனப் பொருள்படும் எனக் கொண்டார். அவர் கருத்தின்படி 'எழுத்தெல்லாம்' என்பது, சொற்களான

எழுத்துக்கள், நூல்களான எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் குறிக்கும். இவ்வாறு பொருள் கொள்வது பொருத்த மானதே. பரிமேலழகர், "தமிழ் எழுத்திற்கேயன்றி வட எழுத்திற்கும் முதல் ஆதல் பற்றி 'எழுத்தெல்லாம்' என்றார்" என்று விளக்கினர். திரு. வி. க. "எல்லாம் என்பது பெய்யப்பட்டிருத்தல் வெறுஞ்செய்யுளோசை நிரப்பலுக்கு மட்டுமன்று. எழுத்தெனக் கூறின் தாம் தமிழில் நூல் யாக்கப் போந்தமையான் மக்கள் எழுத்து என்பதைத் தமிழ் எழுத்தென்று கொள்ளுதற்கு இடமுண் டாகுமென்று கருதி அதைத் தகையவும் உலகிலுள்ள மொழிகளின் எழுத்துக்களை எல்லாம் குறிக்க வேண்டியும் ஆசிரியர் 'எழுத்தெல்லாம்' என்று விளக்கமாகக் கூறினர்," என்று விளக்கம் கண்டார்.

தமிழ் எழுத்துக்களோடு மற்ற உலகமொழி எழுத்துக் களையும் குறிக்கவே வள்ளுவர் இவ்வாறு கூறினர் என்று கொள்ளல் தக்கதேயாகும். வாயைத் திறவாது எந்த உலக மொழியும் பேச இயலாது, வாயைத் திறந்து மூச்சு விடும்போதே இயற்கையாக எழும் மூச்சின் ஒலி அகரமான தால், அகரம் உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் முதலாவது என்பது பெறப்படும். இஃது எழுத்தொலி உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாதலின், வள்ளுவர் தாம் உலக மொழிகளை எல்லாம் அறியாதிருந்தும் இவ்வாறு துணிந்து கூறினர் போலும்! தமிழ் மொழியைக் குறித்த மட்டில் 'எல்லாம்' என்பது எவ்வாறு பொருந்துகின்றது எனக் காலிங்கர் உரை காட்டுவதை முன்பு 'முதல்' என்பதன் பொருள் ஆராய்ச்சியில் கண்டோம். இஃது இன்னும் பொருந்துமாற்றையும், கீழே காணலாம்.

'எழுத்தெல்லாம்' என்பது உவமைப் பகுதியில் காணப்படும் சொற்றொடர். இதற்கேற்ற உவமைப்

பொருள் உலகம் என்பது. எழுத்தெல்லாம் என்பது உலகம் என்பதோடு ஒப்புமை காட்டப்படுகிறதா எனக் காண்போம். எழுத்துக்கள் தனியாகவும் எல்லாமாகவும் உலகம் என்பதோடு ஒப்புமை காணுமாறு சொற்களை அமைத்துள்ளார் வள்ளுவர். எழுத்துக்களுக்கும் உலகத்திற்கும் ஒப்புமை எவ்வாறு காண்கின்றார் என்பதை ஆராய்வோம்.

உலகம் என்பது இரு வகையாகப் பொருள்படும். உயிர் உள்ளன, உயிர் இல்லாதன என்னும் இரண்டு தொகுதியைக் கொண்டது உலகம் என்று கொள்வது ஒரு பொருள். இஃது அஃறிணைப் பொருள். "நீரின்றமையாதுலகு" என்று வள்ளுவரே இச்சொல்லை இப்பொருளில் ஆண்டுள்ளார். உலகம் என்பது உலக மக்களைக் குறிப்பது இரண்டாவது பொருள். இஃது உயர்திணைப்பொருள். இப்பொருளிலும் திருவள்ளுவர் இச்சொல்லை ஆண்டுள்ளார். "உலகம் பழித்தது ஒழித்து விடின்", "இன்மையா வையாதுலகு" (குறள் 841) முதலிய ஆட்சிகளைக் காண்க. இந்த இரு வகைப் பொருள்களுமே இங்குப் பொருந்தக் காணலாம்.

எழுத்துக்களுக்கும் உலகிற்கும் உவமை

உயிரும், உயிரில்லா மெய்யும் சேர்ந்த தொகுதியே "எழுத்தெல்லாம்." இவ்வாறே உயிர் உள்ளனவும் உயிர் இல்லனவும் சேர்ந்த தொகுதியே உலகம் எனப்படும். எழுத்துக்களில் இயங்குவன உள; இயங்காதன உள. இவற்றைப் போலவே உலகத்திலும் இயங்குவன-இயங்கு திணை-என்பன உள. இயங்காதன-நிலைத்திணை-என்பன உள. எழுத்துக்களில் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என மூன்று இனங்கள் உள. இவ்வாறே உலகிலும்

வன்பொருள் (Solids) மென்பொருள் அல்லது நுண் பொருள் (Gasses) வன்மைக்கும் மென்மைக்கும் இடைப் பட்ட பொருள் (Liquids) என்று மூன்று இனங்கள் உள. எழுத்துக்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும் சேர்க்கை அல்லது புணர்ச்சி உண்டு. அவ்வாறே உலகப் பொருள்கள் ஒன்றோ டொன்று சேரும் புணர்ச்சியும் உண்டு. எழுத்துக்களின் சேர்க்கையால் எழுத்துக்கள் கெடுதலும், திரிதலும், மற் றொன்று தோன்றுதலும் உண்டு. இவ்வாறே உலகப் பொருள்களின் சேர்க்கையால் திரிதலும், கெடுதலும், திரிந்து மற்றொன்றாதலும், வேறொன்று தோன்றுதலும் உண்டு. இப்புணர்ச்சி வகையால் பற்பல சொற்கள் தோன்றின; எழுத்துலகமே தோன்றியது. இத்தகு புணர்ச்சியால் பற்பல உலகப் பொருள்கள் தோன்றின; இவ் வுலகமே உருவானது. அச் சொற்கள் அஃறிணை உயர்திணை எனப் பிரிக்கத்தக்கன. உலகப் பொருள்களும் அவ்வாறே பிரிக்கத்தக்கன. உயர்திணைச் சொற்களுக்கு, ஆண் பால், பெண் பால் என்ற பிரிவுகள் உள. அஃறிணைச் சொற் களுக்கு, ஒன்றன்பால் பலவின்பால் என்னும் பிரிவுகள் உள. இவற்றைப் போலவே உயர்திணை உலகப் பொருள் களுள் ஆண் உண்டு; பெண் உண்டு. அஃறிணைப் பொருள்கள் ஒன்றும் பலவும் ஆவன. "அவன், அவள், அது" என்பதே உலகு. இச்சொற்கள் பெயர் ஏற்பன. இவ்வாறே உலகப் பொருள்களும் பெயர் ஏற்பன. பெயர்ச் சொற்கள் வேற்றுமை ஏற்பன. அவ்வாறே உலகப் பொருள்களும் வேற்றுமை ஏற்பன. வேற்றுமை கொள் வதில் தலை சிறந்தவன் மனிதன். பெயர் ஏற்ற சொற்கள் வினையை ஏற்பன. பெயர் பெற்ற மனிதனும் வினை மேற் கொள்வான். வினை ஏற்ற சொற்கள் பயனைத் தருவன; பயனில பெறுவன. வினை ஏற்ற மனிதனால் பயன் நிலை

ஆதலும் உண்டு; பயன் இலேயாதலும் உண்டு. வினை எஞ்சிய சொற்களும் உள. அவை மற்றொரு வினை கொண்டு முடிவன. தாமே வினை முடித்தலின்றி, வினை எஞ்சிய மாந்தரும் உளர். அவர் வினை எஞ்சு கிளவியைப்போல, வேறொருவர் வினையைத் தழுவிப் பிறர் பின் சென்று வாழ்பவர். சொற்கள் வினை வயப்படுவன. மக்களும் வினை வயப்படுவார்கள். வினை முற்றிய சொற்கள் உள. வினை முற்றிய மாந்தரும் உளர். காலத்தால், இடத்தால் கட்டுண்டு கிடப்பன இச்சொற்கள். உலகப் பொருள்களும் உலகமும், காலத்தாலும் இடத்தாலும் கட்டுண்டே கிடப்பன. இவ்வாறு "எழுத்தெல்லாம்" ஒரு தனி உலகமாய் வாழ்கின்றன; மிளிர்கின்றன; காட்சியளிக்கின்றன. இவ்வெழுத்துலகு மக்களோடு ஒப்புமை கண்டு மக்கள் உலகோடு போட்டியிடுவது போலும்!

மயங்கா மரபின் எழுத்து முறையை முன்பு கண்டோம். மயங்கா மரபின் இலக்கண முறையை இப்போது காண்கின்றோம். உலகப் படைப்பை, அல்லது தோற்றத்தை ஊன்றி ஊன்றி ஆராய்ந்து, அதைப்போலவே தமிழ் மொழியை அமைத்த பண்டைத் தமிழர்தம் அறிவைக் காண்க! அவர்தம் இலக்கணத்தின் நுட்பத்தைக் காண்க! பண்டைத் தமிழர்களுக்கு அவர்தம் இலக்கணமே மறையாக (வேதமாக) அமைந்தது போலும்! தத்துவ நூலாகவும் அமைந்தது போலும்! இந்த இலக்கண அமைப்பில் பதிந்து கிடக்கும் உண்மைகளை எடுத்து உலகத் தோற்றத்திற்கும், பெருக்கத்திற்கும், தத்துவக் கருத்துக்களுக்கும், கடவுளாகிய முதலுக்கும் வள்ளுவர் உவமை காட்டிய திறனைக் காண்க! இலக்கண அமைப்பிற்கே ஒரு பேருரை வகுப்பது அவர் உவமை. இவற்றை எல்லாம் திருவள்ளுவர் எவ்வாறு ஊன்றி ஊன்றி அறிந்திருத்தல் வேண்டும்! அவர் இலக்கண

அறிவின் பரப்பைக் காண்க! அவர் அறிவின் திறத்தைக் காண்க! "எழுத்தெல்லாம்" என்ற அவர் சொல் ஆட்சியின் நுட்பத்தைக் கருதிக் கருதிக் காண்க! அதன் பொருத் தத்தை உன்னுக! அவர் கருத்தையும் ஓர்க!

தமிழர் தம கடவுளுக்கு அமைத்த கோயிலில் இத்தகு தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ்மொழிக் காப்பியத்திற்கும் (இலக் கணத்திற்கும்) ஓர் இடம் அளித்தனர். இவற்றிற்கு இவ்வாறு அளித்த இடம் இப்போது 'வியாகரண மண்டபம்' என்று பெயர் பெறும். வடவர் சிறந்தோங்கிய வடநாட்டில் அவர்தம் வியாகரணத்திற்குக் கோயிலில் இடம் தந்தாரிலர். கோயிலில் மொழியின் காப்புக்கு இடமளிப்பது தமிழர் பண்பாடு.[1] ஆதிபகவனாகிய முதலுக்கு வழிபாடு; அதை ஒப்பவே அகரமாகிய முதலுக்கும் வழிபாடு. இது தமிழ் நாட்டு வழிபாட்டு முறை. ஆகலின், இவ்வழிபாட்டு முறை தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களில் மட்டும் இடம் பெறுவ தாயிற்று. இப் பண்பாட்டைப் பின்பற்றியே சங்கமிருந்த பங்கமில் புலவர்களுக்கும் இறைவன் கோயிலில் இடம் அளிக்கப்பெற்றது போலும்! வடமொழியைத் தமருகத்தி னின்று அளித்த கூத்தப்பெருமானுக்கே வடநாட்டுக்

1. கோவில்களில் வியாகரண மண்டபங்கள் இருந்தன. அங்கு இலக்கண விரிவுரை நடத்தவும், இலக்கணம் கற்பிக்கவும் நிலம் விடப்பட்டது என உத்திரமேரூர் வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் கல்லெழுத்து கூறுகிறது. 18 of 1898 S. I I. III 161. ஆதித்த கரிகாலன் காலத்தின் கல்வெட்டு (Ad957 - 970.)

திருவொற்றியூர் கோயில் வியாகரண தான, வியாக்கியான மண்டபத்தில் வியாகரணம் கற்பாருக்கும கற்பிப்பாருக்கும் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் நிபந்தம் விடப்பட்டது. ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் இம் மண்டபத்தைப் பழுது பார்த்து அளித்தான். (201 of 1912 and 110 of 1912,- தென் னிந்திய கோயில் சாசனங்கள் எண் 518 ; 510)

கோயில்கள் இடம் தாராத போது, இலக்கணத்திற்கா அவை இடம் தரும்?

எஞ்சிய உடைமைப் பொருள்

வள்ளுவர் உவமையின் ஆய்வுக்கு எஞ்சி நிற்பது ஒரே சொல், 'முதல' என்பது. இச்சொல்லை முன்பும் ஆராய்ந்தோம். முன்பு இச்சொல்லைப் பிரித்து 'அ' என்னும் பலவற்றின் படர்க்கையை உணர்த்தும் குறிப்பு வினைமுற்றின் விகுதியை விலக்கிவிட்டு, முதல் என்பதற்கு மாத்திரம் பொருள் கண்டோம. இபபோது விலக்கிவிட்டதையும் சேர்த்து, 'முதல' என்பதற்கு முழுப் பொருளையும் காண்போம். 'முதல' என்பது உவமையில் காணப்படுவது. 'முதற்று' என்பது உவமப் பொருளில் காணப்படுவது. முதல, பன்மை: முதற்று, ஒருமை. 'முதல' என்பதற்கு முதலை உடையன எனப் பொருள் கண்டோம். 'முதற்று' என்பதற்கு முதலை உடையது என்று பொருள் கண்டோம். இவ்விரண்டிடத்தும் குறிப்புவினைமுற்று உடைமைப் பொருளையே விளக்குகின்றது. ஆனால், இவற்றுள் சிறிது வேற்றுமையுமுண்டு.

எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரமாகிய முதலை உடையன என்றால், அவ்வெழுத்துக்கள் எங்குச் சென்று அவ்வுடைமையைத் தேடி வந்தன? எழுத்துக்கள் தோன்றும் முன்பே அகரம் முதலாகத் தோன்றிற்று; இயற்கையாகத் தோன்றி முதலாக அமைந்திருந்தது. ஆதலின், எழுத்துக்கள் அகரமாகிய முதலை உடையவாயின. இவ்வாறு இயற்கையாய் அமைந்த முதலையே மாந்தர் கண்டு முதலாக அமைத்தனர்.

இனி உலகுக்குக் கூறிய உடைமைப் பொருளைக் கருதுவோம்: முற்பகுதியில் உலகுக்குக் கூறிய பொருள்

எல்லாம் உலகை உயர்திணையாகக் கொண்டு கூறப்பட்டன. உயர்திணையாகப் பொருள் கொள்ளும் போது ஆறும் வேற்றுமை உடைமைப் பொருளைக் குறிப்பு வினைமுற்று உணர்த்தும் என்பர்.[1] உயர்திணைக்கு ஏற்ப உடைமைக் கிழமைப் பொருள் முன்பு கொள்ளப்பட்டது. உலகு அஃறிணையாகவும் பொருள்படும் என்று சற்று முன்பு கண்டோம். உலகு தான் பெற்ற அரும்பெறல் உடைமையை எங்கேயாவது சென்று தேடி வந்ததா? அல்லது வித்திட்டு முளைக்கச் செய்ததா? அன்று அன்று. அதற்கு இயற்கையாய் அமைந்து கிடந்த இயற்கை உடைமை அது. தனக்கு முதலாக அமைந்து கிடந்த முதற்கிழமை அல்லது இயற்கைக் கிழமை என்றுகூட அதைக் கூறலாம். எழுத்துக்களின் உடைமையைப் போலவே உலகின் உடைமையும் இயற்கை உடைமை. இவ்வாறு இயற்கையாய் அஃறிணை உலகிற்கு அமைந்து கிடந்த உடைமையை உயர்திணை உலகு உழைத்து உழைத்துத் தனக்கு எது முதல் எது முதல் எனத் தேடிக் கண்டு கொண்டது. "தேடிக் கண்டு கொண்டேன்!" என ஆர்த்தது: கண்டதைத் தன் உடைமையாக (உடைமைக் கிழமையாகக்) கொண்டது. உடைமைக் கிழமைக்கு உடன் பிறந்தன உரிமையும் உரிமைப் போராட்டமும். முற்பகுதியில் கண்ட உடைமைப் போர், உரிமைப் போர் எல்லாம் எழுந்தன; எழுகின்றன; இன்னும் எழும்.

இவ்வாறு போரிட நின்றதுதான் எது? முதலா? அன்று அன்று. அம்முதல் மனவாக்குக்கு எட்டாதது; வாயாற் சொல்லுதற்கரியது; மனத்தால் நினைத்தற்கரியது; ஊர் அற்றது; பேர் அற்றது; குணமற்றது; குறியற்றது; யாரும் உடைமையாய்ப் பெறுதற்கு அரியது. உலகம்

1. "அதுச சொல் வேற்றுமை யுடைமை யானும்" என்னும் தொல் சொல். (215) சூத்திரம் காண்க.

கொண்ட உடைமை இம் முதலன்று. அன்றெனில், வேறு எம்முதல்? ஆதிபகவனாகிய முதல், நாம ரூபமும் பெற்ற முதல், வடிவமும் பெற்ற முதல். அதுவே மலர்மிசை, மனமிசை ஏக வல்லது; மனத்தால் நினைக்க இயல்வது; பொருள்சேர் புகழ் ஏற்றது; எண்குணம் உற்றது. அதுவே உலகத்துடைமை.

உலகு என்பதற்கு அஃறிணைப் பொருளும் உயர் திணைப் பொருளும் அமையுமாறு திருவள்ளுவர் கூறிய திறத்தைக் காண்க! நுட்பத்தைக் காண்க! இஃது உவமைக்குத் தந்த ஏற்றத்தைக் காண்க! உடைமைப் பொருளின் பொருத்தத்தைக் காண்க! பொருள் நுட்பத்தைக் காண்க! காண்க!

இப்பொருளெல்லாம் தந்தது முதல என்பதில் உள்ள 'அ' என்னும் ஓர் எழுத்து. 'முதற்று' என்பதில் உள்ள 'து' என்னும் ஓர் எழுத்து (முதல் + து = முதற்று). தமிழ் மொழி அமைப்பின் செறிவைக் காண்க! ஆற்றலைக் காண்க! இவை தரும் பொருள் நுட்பத்தை எல்லாம் ஊன்றி ஊன்றி அறிந்து இலக்கணம் வகுத்த நுண் அறிவையும்[1] காண்க! மயங்கா மரபின் எழுத்து முறையை நினைக! மயங்கா மரபின் இலக்கண முறையையும் கருதுக! என்ன புண்ணியம் செய்தனம் இத்தகு மொழியைப் பெற! இத்தகு இலக்கணத்தைப் பெற!

உவம உருபு விரித்தல

இவ்வாறே, 'இதற்கு இது உவமை; அதற்கு இது உவமை; இது உவமை விளக்கும் பொருள்' என்று கூறிக்

1. இத்தகு நுட்பம் வாய்ந்த குறிப்பு வினைமுற்றைக் குறித்த விதிகளை, நன்னூலார் தம் இலக்கணத்திலிருந்தே விலக்கியது மிகமிக வருந்தத்தக்கது!

கொண்டே சென்றால், இவற்றை எல்லாம் தொகுத்து, உவமை உருபு விரித்து, வினை முடிவு காண்பது எவ்வாறு? உவமையைப் பிரித்தால், அது, எழுத்தெல்லாம் (1), அகரமாகிய முதலை (2), உடையன (3) என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரியும். இவ்வாறே உவமப் பொருளையும் பிரித்தால் உலகு (1), ஆதிபகவனாகிய முதலை (2), உடையது (3) என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரியும். உவமையில் காணும் மூன்று பிரிவுகளுக்கும் உவமப் பொருளின் மூன்று பிரிவுகளும் நிரல் நிறையே ஒப்புமை காட்டப்படுகின்றன. எனவே, முன்பெல்லாம் விளக்கம் கண்டோம். இவ்வாறு முப்பாற்பட்ட உவமைக்கு உவம உருபு விரித்து வினை முடிவு காணுங்கால், எழுதமெல்லாம் போன்ற உலகு, அகரமாகிய முதலைப் போன்ற ஆதிபகவனாகிய முதலை, எழுத்தெல்லாம் உடையன போல உடையது என உவமை விரியும். இது முற்றுவமை என்னத்தகும்; அல்லது நிரல்நிறை உவமை எனினும் பொருந்தும். உவமையில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் நிரல் நிறையே. உவமப் பொருளில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லுக்கு உவமையாக அமைந்திருப்பதெல்லாம மேலே விளககப்பட்டன. திருவள்ளுவர் அன்றி வேறு யாரே இத்தகு உவமையை— 'திறத்தியல்' பலவும் திகழும் உவமையை—அமைக்க வல்லவராவர்? உவம உருபை ஏதாவது ஒரு சொலலோடு சேர்த்துக் கூறின், அந்த ஒரு சொல் உணர்த்தும் பொருளுக்கே உவமை காண்பார்கள் என்று கருதியே, உவம உருபைச் சேர்த்து வள்ளுவர் செய்யுள் செய்திலர் போலும்!

"உவமையும் பொருளும ஒத்தல் வேண்டும்," என்னும் தொல்காப்பியம். உவமையும் பொருளும் ஒத்துத் திகழும் உவமை, இம் முதற்குறள் உவமையைவிட வேறு

யாதேனும் ஒன்று இலக்கிய உலகிலேயே காணல் இயலுமா? காணுதல் அரிதினும் அரிது! உவமை எங்கெங்கெல்லாம் சென்றது! எவ்வாறு எவ்வாறு உவமப் பொருளோடு சென்று சென்று இயைந்தது! எவ்வாறு உவமப்பொருளை விளக்கியது! எவ்வாறு, எவ்வாறு அப் பொருளுக்கு உற்றதை—அப்பொருளில் பொதிந்து உள்ளவற்றை—உணர்த்திற்று! உவமையின் திறத்தியல்தான் என்னே! என்னே! இவற்றை எல்லாம் கருதிக் கருதிக் களிப் பெய்துக! இத்தகு ஆற்றல்சால் உவமையை, அரும்பெறல் உவமையைத் தந்த புலவர் பெருமான் அறிவைப் போற்றுக! புலமையைப் புகழ்க!

வேறுபட வந்த முடிவு

நம் மகிழ்வுக்கு ஓர் இடையூறு ஏற்படுகின்றது. இடை அறுதலில்லா இன்பம் இனிப்பை மட்டும் தருவதன்று; புளிப்பையும் தரும். இடையறுது இன்பம் துய்த்தார்க்கு இன்பத்தின் இயல்பும் அருமையும புலப்படுதல் இல்லை. 'துன்பமுற்றவர்க்கலால் இன்பமில்லை,' ஆதலின், இடையூறும் வேண்டற்பாலதே. உவமையும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும் என்று மேலே கண்டோம். இவ்வாறு உவமையும பொருளும் ஒத்துள்ளனவா என்று சற்று ஆழ்ந்து நோக்குவோம். உவமையில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் உவமைப் பொருளில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் ஒப்புமை கண்டது உண்மையே. ஆனால், உவமை பன்மையாக முடிகின்றது; உவமப்பொருள ஒருமையாக முடிகின்றது. எல்லா வகையிலும் ஒப்புமை காட்டிய வள்ளுவர் பெருமான் ஏன் இவற்றை முடிவில் வேறுபடக் கூறினர்? இவை இரண்டையும், பன்மையாகவோ ஒருமையாகவோ ஒத்த முடிவு காட்டும் நினைவில்லையா? ஒத்த முடிவு

காட்டுவது யாப்புக்குப் பொருந்தாதாகுமா? 'அகர முதல வெழுத்தெல்லாம்' என்பதை 'அகர முதல தெழுத் தெல்லாம்' என்று ஓர் எழுத்தை மாற்றி அமைத்தால் உவமையும் பொருளும் மிக எளிதே ஒருமையாக முடி கின்றன. எழுத்தெல்லாம் என்பது தொகுதி ஒருமையாகி, முதலது என்னும் ஒருமை வினைகொண்டு முடிகின்றது. முதலது, முதற்று என முற்றிலும் ஒப்புமை ஏற்படு கின்றது. இவ்வாறன்றி உவமையைப் பன்மையாகக் கூறியவாறு உவமப் பொருளையும் பன்மையாக அமைத் தலும் இயலாததன்று. எங்கெங்கெல்லாம் ஒப்புமையே காட்டி வந்த புலவர் இந்த ஓர் இடத்தில்—முடிவில் மட்டும்—என் ஒப்புமையைக் கைவிட்டார்? ஒருமை பன்மை வேற்றுமை தெரியாத புலவரும் அல்லர் வள்ளுவர்.

உவமையையும் பொருளையும் வேறுபாடின்றி ஒத்த முடிவு காட்டுவது எளிதே ஆவதாயினும், அதை விட்டு விட்டு ஏன் வேறுபடக் கூறினர்? இவ்வாறு வேறுபடக் கூறியதுதான் பேராசிரியர் கூறிய வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றமாகுமா? உவமை இதுவோ அதுவோ என்று துணியுமாறு கூறுததால் வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம் என்றார் பேராசிரியர். இதுவோ அதுவோ என்பது ஐயம். ஐயப்பட வருவதும் வேறு; வேறுபட வருவதும வேறு. ஒன்றை ஒருமையாக்கி மற்றொன்றைப் பன்மையாக்கியது வேறுபடக் கூறியதாகவே கொள்ளப்படும். ஐயபபடக் கூறுதல் குற்றம்; உவமைக்குக் குற்றம்; நூலுக்கும் குற்றம். வேறுபடக் கூறுதல் அழகு; உவமைக்கு அழகு; பாட்டுக்கு அழகு. இதையே பிற்காலத்தவர் வேற்றுமையணி என்றனர் போலும்! இது புலவர் பெருமக்கள் ஆராயத்தக்கது.

வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம்

வேறுபட வந்த உவமையாகவே வள்ளுவர் உவமை, கடைசியாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. இவ்வாறு வேறுபட வந்த உவமையும் நினைவின்றிக் கூறியதாகக் கொள்ள இடமின்று; வாளா கூறியதாகக் கொள்ளவும் இடமின்று. ஏதோ ஓர் ஆழ்ந்த கருத்தோடுதான் வள்ளுவர் இவ்வாறு வேறுபடக் கூறியிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு வேறுபடக் கூறியதில் ஏதோ ஓர் ஆழ்ந்த கருத்திருத்தல் வேண்டுமென்று கண்டவர் உரையாசிரியர்களுள் ஒருவரே. அவர் திரு. வி. க. அவர் இவ்வேறுபாட்டைக் குறித்துக் கூறுவதைக் கீழே காண்க:

“உலகு என்பதும் உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் குறிப்பதே. பன்மைத் தொகுதியை ஒருமையாகக் கூறல் மரபு. காரிய உலகைப் பன்மையாகக் கூறின் காரணத்தை யும் பன்மையாகக் கொள்ளுதற்கு இடமுண்டாதல் பற்றி யும், அநேகேச்சுரவாதம் உலகில் இருத்தல் பற்றியும், காரணமாகிய கடவுளின் ஒருமையை வலியுறுத்தற் பொருட்டுக் காரியத்தையும் ஒருமையாக உணர்த்தினர். உயிரும் உயிரல் பொருளும் சேர்ந்த ஒன்றைப் பன்மை யாகக் கூறுவது பொருத்தமாகாது,” என்பது அவர் விளக்கம். உவமப்பொருளைப் பன்மையாகக் கூறுவது பொருத்தமாகாது என்பது உண்மையே. உவமையை ஒருமையாகக் கூறல் ஏன் கூடாது? திரு. வி. க. கூறி யாங்குப் பன்மைத் தொகுதியை ஒருமையாகக் கூறல் மரபாயிற்றே! மேலே காட்டியவாறு எழுத்தெல்லாம் என்ற பன்மைத் தொகுதியை ஒருமையாகக் கூறல் தகுமே! அவ் வாறும் ஏன் வள்ளுவர் கூறினரிலர்? இதற்கு ஏதோ ஓர் ஆழ்ந்த கருத்திருத்தல் வேண்டும். அதை நாமும் ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து காணல் வேண்டும்.

வேறுபட வந்த முடிவின் குறிப்பு

வள்ளுவர் வேறுபடக் கூறியவை எவை? எழுத்துக்களின் முடிவையும் உலகத்தின் முடிவையும் வேறுபடக் கூறினர். எழுத்துக்களும் உலகும் ஒக்கவே தோன்றின; ஒத்தே வளர்ந்தன; ஒத்தே பெருகின. ஆனால், முடிவில் வேறுபடுகின்றன. எழுத்துப் பன்மையாய் முடிகின்றது. உலகு ஒருமையாய் முடிகின்றது. எழுத்துக்கள் எண்ணற்றனவாய்ப் பெருகிப் பெருகி எண்ணற்றனவாய் முடிகின்றன. பன்மையே அவற்றின் முடிவு. இப்பன்மை முடிவே பயனளிப்பது. இதை யாரும் அறிவர்.

எழுத்துக்கள் ஒருமையாக (ஒன்றாக) முடிந்தால் அவற்றால் பயனேது? பெருகிய எழுத்துக்களெல்லாம் தோன்றிய முறையே மீண்டும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக ஒடுங்கி ஒரே எழுத்தாக நிற்பவானால் பெறும் பயன் யாது? அவை ஒன்றுள் ஒன்றாக ஒடுங்குவன அல்ல. மேன்மேலும் அவை பெருகிக்கொண்டே யிருப்பன. ஒவ்வொரு மொழியிலும் எத்தனை எத்தனை சொற்கள் ஆண்டுதோறும் சேர்க்கப் படுகின்றன? அவை எல்லாம் எழுத்தின் தொகையைப் பெருக்குவன. எழுத்துக்கள் பன்மையாய்—பற்பலவாய்—முடிவதே மொழியின் பண்பாடு; பயனளிக்கும் பண்பாடு.

உலகு எழுத்துக்களைப்போலத்தானே பெருகிறது? அதுதானே வள்ளுவர் உணர்த்தியதும்? உலகு எவ்வாறு ஒருமையாய் முடிகின்றது என்பதை ஆராய்தல் வேண்டும். இம்முடிவு அரிய பெரிய கருத்தை உணர்த்துவது. சிறந்த தத்துவக் கருத்தையும் விஞ்ஞானக் கருத்தையும் கொண்டது இது. உலகப் பிறப்புக்களில் உயர்ந்த பிறப்பு மனிதப் பிறப்பு. அரிது அரிது மனிதராய்ப் பிறத்தல். மனிதரைவிடச் சிறந்த பிறவி யில்லை. "அகல்ஞாலத்

தகத்துள் தோன்றி'', ''புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாய்ப் பல் விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாய்'' எண்ணற்ற பிறவிகளாய்ப் பிறந்து பிறந்து எண்ணற்ற ஆண்டுகள் சென்றபின் கிடைத்தது மனிதப் பிறவி. மனிதப் பிறவி வரையில் வளர்ந்து வளர்ந்து வந்தது உடல். மனிதப் பிறவிக்குப் பிறகு உடல் வளர்ச்சி யில்லை; உருவ வளர்ச்சி யில்லை. எங்கெங்குக் காணினும் மனிதர் எல்லோரும் ஒரே வகை உறுப்பினர். மனிதர் நிறத்தால் மாறுபடலாம்; பருமையால் மாறுபடலாம்; உயரத்தால் மாறுபடலாம்; இவை எல்லாம் சூழ்நிலையால் பெறும் மாற்றங்கள். எங்கெங்குக் காணினும், மனித வடிவம் எல்லாம் ஒன்றே. இதற்குமேல் இயற்கை வேறு வடிவம் ஏற்றதில்லை. ஆதலின், மனிதப் பிறவியே இறுதிப் பிறவி. மனிதப் பிறவி வரையில் வளர்ந்து வந்த உடல் வளர்ச்சி, மனிதப் பிறவியை அடைந்த பிறகு வேறு வகையாய் மாறுகின்றது. உடல் வளர்ச்சி நிற்க, உயிர் வளர்ச்சி அல்லது ஆன்ம வளர்ச்சி தொடங்குகிறது. படிப்படியாக ஊன் சுருங்கச் சுருங்க உள்ளொளி பெருகுகின்றது. ஊனின் கூர்தல் அல்லது உள்ளது சிறத்தல் (Evolution of the flesh) முடிகின்றது; உயிரின் கூர்தல் அல்லது உள்ளது சிறத்தல் (Evolution of the spirit) தொடங்குகின்றது. எத்தனையோ முறை மனிதனாய்ப் பிறந்து பிறந்து இந்த ஆன்ம வளர்ச்சி முதிர்கின்றது. இவைகளே இன்றைய விஞ்ஞான உலகு கண்ட உண்மைகள். பழந்தமிழர்கள் கண்ட உண்மைகளும் இவைகளே.

ஊனினைச் சுருக்கி, உள்ளொளி பெருக்க மணிமொழியார் வேண்டுவதைக் காணலாம். உள்ளொளி பெருகப் பெருக, உயிர் ஒருமுகப்படுகின்றது; ஒருமை எய்துகின்றது. இதுவே ஒருமை. வள்ளுவர் காட்டிய முடிவின்

ஒருமை இது. உலகம் எய்தும் முடிவும் இதுவே. அவன், அவள், அது எனும் உலகு மூவினைமையின் தோன்றி, இருந்து, முடிவதை வள்ளுவர் காட்டும் திறனைக் காண்க! அவனே தானே ஆகும் ஒருமையையும் காட்டிய நுண்மையைக் காண்க! ஒருமையில் முடிவதே உலகத்தின் உயரிய பண்பாடு.

பற்பல சமயங்கள் கூறும் உண்மைகளும் இவைகளே. இவற்றை அவை வேறு வகையாகக் கூறுவன. இவை ஒடுக்க முறை என்பன சில. உலகத் தத்துவங்கள் எல்லாம் தோன்றிய முறையில் மீண்டும் ஒடுங்குவன. ஒன்றில் ஒன்றாய் ஒடுங்கி ஒடுங்கித் தோற்றம் தந்த முதலோடு ஒன்றுபடுவன என்பர். இவற்றை விரிக்கிற் பெருகும். இவற்றைக் கூறும் நூல்களும் அளவற்றன.

வியக்கத்தக்கது இச்சிறு குறள்! இக்குறள் தரும் பொருள்கள் வியக்கத்தக்கன; சிறுசிறு சொற்கள்; அவை தரும் பொருள்களோ, மிக மிகப் பெரியன. அப்பொருளின் பெருக்கமும் 'ஆாளவின்று.' இப்பொருள்கள் வெள்ளமாய்ப் பெருகின. ஆனால், இப்பொருளெல்லாம், சமயக் கருத்துக்கள், தத்துவக் கருத்துக்களாகவே முடிகின்றன. திருவள்ளுவர் எழுதியது அற நூலா, அல்லது சமயக் கணக்கர் தம் சாத்திரம் ஆகுமா? அல்லால், வள்ளுவரே தத்துவ நூலாசிரியரும் ஆவரோ? தத்துவக் கருத்துக்களையும் சமயக் கருத்துக்களையும் அறநூலில் கூறுவது எதற்கு? இக்கருத்துக்கள் எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொருந்தும் பொதுத் தன்மையே வாய்த்தனவாயினும், இவை அற நூலில் எவ்வாறு இடம் பெறுவன? இவற்றிற்கும், அற நூலுக்கும் என்ன தொடர்பு?

இங்குக் கூறிய கருத்துக்கள் அல்லது உண்மைகளே அறநூலுக்கு வேண்டற்பாலன; அறத்திற்கும் அற நூலுக்

கும் புறம்பாவன அல்ல. இவைகளே திருவள்ளுவர் அறத்திற்கு அடிப்படையாய் அமைவன. இங்குக் கூறிய தத்துவ உண்மைகள் மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுதல் வேண்டும். இல்லையாயின், இவையெல்லாம் திண்ணை வேதாந்தமாக முடியும்; அல்லது ஏட்டுச் சுரைக்காயாக முடியும். இவற்றால் மக்கள் பெறும் பயனே இல. இவற்றிற்குப் பொருந்த மக்கள் வாழ்வு அமைவதே இயற்கைப் பெருவாழ்வு; வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்வு. கடவுளாகிய முதலே உலகிற்கு உடைமையாய்க் கூறிய நுட்பத்தை இங்கு நினைக! உழைத்தும் தேடியும் ஈட்டிப் புதைத்து வைப்பது உடைமை ஆவதில்லை. அவ்வாறு புதைத்து வைப்பது அல்லது பூட்டியே வைப்பது மக்கள் உடைமையன்று, மண்ணின் உடைமை, பெட்டியின் உடைமை, பூட்டியே வைக்கும் இடத்தின் உடைமை ஆகும். மக்கள் உடைமை என்பது உரிமை கொண்டாடமட்டுமன்று; அன்றாட வாழ்வுக்குப் பயன்படுவதே உடைமை. இஃது எவ்வாறு அன்றாட வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுதல் வேண்டும்? மேலே கூறிய தத்துவக் கருத்துக்கள் எவ்வாறு மக்கள் வாழ்வில் பொருந்துதல் வேண்டும். இத் தத்துவக் கருத்துக்களை அடிப்படையாய்க் கொண்டு எவ்வாறு மக்கள் வாழ்வு அமையவேண்டும், எனக் காட்டுவது வள்ளுவர் அறம்.

பொய்க்கதைகளின்றியும் புராணக்கதைகளின்றியும் அரிய தத்துவ உண்மைகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டு, அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அறம் வகுத்ததே வள்ளுவர் சிறப்பியல்பு. இதுவே திருவள்ளுவர் இயற்றிய அரிய பெரிய பணி. மக்கள் வாழ்க்கையில் மேற்கொள்ளத்தக்க ஒழுக்கத்தை வரையறுப்பதே அறம் என முன்பே கண்டோம், இங்குக் கூறிய தத்துவ உண்மைகளுக்குப் பொருந்த. அவற்றையே அடிப்படையாய்க் கொண்டு, வாழ்வாங்கு

வாழ ஒழுக்கத்தை அறுதியிட்டுக் கூறுவதே வள்ளுவர் அறத்தின் சிறப்பு. இதுவே அறத்திற்கும் தத்துவக் கருத்துக்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு

ஒருமை காண்பதே வள்ளுவர் அறம்

திருக்குறளுக்குள்ளே சற்றுப் புகுவோம். "பிறப் பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்" (குறள், 972) என்றார் திரு வள்ளுவர். பிறப்பொவ்வாதெனக் கூறிய அறிவோனும் உளன். ஒருவர் பிறப்பொக்கும் என்று கூற, ஒவ்வா தென்று மற்றொருவர் மறுதலையாய்க் கூறின், உலகம் எதை ஏற்கும்? திருவள்ளுவர் கூறியதற்குச் சான்று யாண்டுளது? இதற்குச் சான்று பகர்வது முதற்குறள். முதற்குறள் கூறுவது யாது? மக்கள் யாவரும் ஒரே முதலிலிருந்து தோன்றியவர்கள். அவர்கள் பெருக்கமும் ஒரே முறைப்படி மயங்கா மரபின் அமைந்தது. முடிவும் ஒரே வகை முடிவு. தோற்றத்தில் ஒருமை, பெருக்கத்தில் ஒருமை, முடிவில் ஒருமை. இங்கு வேற்றுமை யேது? வேற்றுமை புகத்தான் இடமேது? "வேற்றுமை காண்பது தவறுடைத்து. மக்கள் யாவரும் ஒரே குலம்; ஒரே இனம். பிறப்பால் வேற்றுமை இல்லை இல்லை இல்லையே," என்று சான்று பகர்வது காண்க!

மற்றும் ஒரு குறளைக் காண்போம். தான் பாடுபட்டுத் தேடிய பொருளைப் பிறருக்கு உதவ வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவது வள்ளுவர் கூறிய ஈகை என்னும் அறம். "அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல்; அஃதொருவன் பெற்றான் பொருள்வைப் புழி," (குறள் 226) என்பது குறள். 'தேடிய உணவுப் பொருளைப் பிறர் வயிற்றில் வைத்துவிடு; இதுவே பொருள் சேர்த்து வைக்க நல்ல இடம்,' என்னும் இக் குறள். சேமித்து வைக்க நல்ல இடம் கண்டார் வள்ளுவர்! உலக மக்களைக் கேலி செய்கின்றார்போலும் வள்ளுவர்!

அறிவிலா மக்கள் பாங்கிகளிலும், பிற இடங்களிலும் சேம வைப்பு அறைகளைத் தேடி அலைகின்றனர். 'அந்தோ! இவை சேமவைப்பாவனவோ!' என்று மனம் நொந்தார் போலும்! "பிறன் வயிற்றில் வைப்பதா சேமவைப்பு? இஃது எப்படிச் சேமவைப்பாகும்! வள்ளுவர் மூளையே குழப்பம் எய்தியது போலும்! நல்ல சேமவைப்பைக் கண்டார்" என நகையாடுவார் இன்று உளார். இவர் நகையாடுவது தவறு என்று எவ்வாறு காட்டுவது? காரண மின்றி ஏதோ ஒன்றை அறம் என்று கூறிவிட்டால், அது அறமாகுமா? அதை மக்கள் எவ்வாறு பின் பற்றுவர்? இதற்கு விடை பகர்வது முதற்குறள் அன்றி வேறு எது உளது? 'அற்றான், அழிபசி உற்றான், நின்னினும் வேறல்லன். நீயே அவனானால், அவனுக்குச் செய்தது உனக்கே சேரும் என்பது திண்ணம. நீயே அவனுமாறு முதற்குறளில் காண்க,' என்று விடை பகர்வது இக்குறள். ஒருமை ஒருமை, ஒருமையைக் காண்பதே விஞ்ஞான முறை. திருக்குறள் கூறுவதும் இதுவே. முதற்குறள் வள்ளுவர் அறத்திற்கே அடிப்படையாமாறு காண்க

இன்னும் ஒரு குறளையும் காண்போம்: "தீயவை தீய பயத்தலான் தீயவை தீயினும் அஞ்சப் படும்." (குறள், 202) 'நான் தீ வைத்தேன். பிறன் வேகின்றான். பிறன் பொருள் வேகின்றது. நான் வெந்திலேன். என் பொருள் வெந் திலது. என் அருகிலும் தீ எட்டுதல் காண்கிலேன். 'தீயி னும் அஞ்சப்படும்' என்று வள்ளுவர் எவ்வாறு கூறுவார்? என்னை எவ்வாறு தீச்சுடும்? எனக்கு எவ்வாறு தீய பயக் கும்?' என்று கேட்பார் உளர். இதற்கு விடை பகர்வது முதற்குறள். 'தீயவே நேரும் நேரும்!' என்று காட்டுவது முதற்குறள். தீ வைத்தவனைத் தீச்சுடுதல் இல்லை. தீயை ஏற்றவனையே தீச்சுடும் என்பது உண்மை. ஆனால், தீமைத்

தீயோ, வைத்தவனையும் சுடும். தீயினும் கொடியது இத்தீ. எண்முறை பிறழாதன இத்தீயின் செயல்கள். ஒரே முதலிலிருந்து தோன்றியவர்களே தீயை வைத்தவனும் தீயை ஏற்றவனும். இவர்கள் இரு கிளைகள். ஒரு கிளையை எரித்த தீ, மற்றொரு கிளையையும் தாவும்; எரித்தே தீரும். "சுண்டு தங்கிளையோடும் எரித்திடும்" என்று விடை பகரும் முதற் குறள். மக்களின் ஒழுக்க முறைக்கு, மக்களின் அற வாழ்விற்கு, வள்ளுவர் அறத்திற்குத் தத்துவக் கருத்துக்கள் எவ்வாறு அடிப்படையாய் அமைந்துள்ளன என்பதைக் காண்க. முதற்குறள் தரும் விளக்கத்தைக் காண்க.

இவ்வாறே வள்ளுவர் கூறிய அறமெலாம் முதற்குறளோடும் பாயிரத்திற்காணும் ஏனைய குறள்களோடும் பொருந்துவன. அவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படையாவது முதற்குறள். ஒருமையே உலக அமைப்பில் காணப்படுவது. ஒருமையே இயற்கைச் சட்டம். பன்மையில் ஒருமை காண்பதே பண்பாட்டு உயர்வு. இவ்வொருமை காண்பதே ஒழுக்கத்தின் உயர்வுமாகும். இவற்றையே வற்புறுத்துவன, ஒருமைப்பாடு எய்தும் வாழ்வுக்கு வழி காட்டுவன, ஆயிரத்து மூந்நூற்று முப்பதருங்குறளும்.

இதுவே பழந்தமிழர்களின் பண்பாடு; அப்பண்பாட்டின் அடிப்படை. "யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்" எனக் கண்டது எது? கூறியது எது? இவ்வொருமைப்பாடு, முல்லைக்குத் தேர் அளித்தது எது? மயிலுக்குப் போர்வை அளித்தது எது? ஒருமை, ஒருமை! ஒருமைப்பாடன்றி வேறு எது? மக்களுக்குள்ளே மாத்திரம் காணும் ஒருமையன்று இது. ஊர்வன, நடப்பன, பறப்பன, வளர்வன, படர்வன, உயிர் உள்ளன எல்லாவற்றோடும் காணும் ஒருமைப்பாடு இது. வள்ளுவர் அறம் உணர்த்தும் ஒருமைப்

பாடும் உயிர் உள்ளன யாவற்றையுமே தழுவித் திகழ்வது. "அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ பிறிதின்நோய் தந்நோய் போல் போற்றாக் கடை?" "ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை" முதலிய அறவுரைகளை உன்னுக!

உலகை ஒருமையாகக் காண்பதே உயர்நலம் தருவது. உலகைப் பன்மையாகக் காணக் காணப் பற்பல தீமையே மிகுவன. கொலையும் குறும்பும் கொடுமையும் போரும மிவை யும் புலமே இப்பன்மைக்காட்சி. வேற்றுமை உணர்வும், ஒற்றுமையின்மையும், உயர்வும், தாழ்வும், சூழ்ச்சியும், சுரண் டலும், வஞ்சமும், சூதும், வறுமையும், பிணியும் வளரச் செய்வது, உலகைப் பன்மையாகக் காண்பது. இப்பன்மை உணர்வை அகற்றி, உலகத்தோடு ஒன்றாகப் பழகுதல், அல் லது ஒருமைப்பாடே உயரிய பண்பாடு. உலக மக்கள் எல் லோருக்கும் பயன்படுவது இவ்வொருமைப்பாடு. உகை மக் கள் எல்லோரும், அரசரும் குடிகளும்,வறிஞரும் செல்வரும், முதலாளிகளும் தொழிலாளிகளும், பாட்டாளிகளும் தேட் டாளிகளும், கற்றோரும் கல்லாரும், இளைஞரும்முதியோரும், ஆடவரும் மகளிரும் பிணக்கின்றி வாழ - அமைதியோடு வாழ-துன்பமின்றி வாழ - துயரின்றி வாழ வள்ளுவர் கண்ட நெறி, இவ்வொருமை நெறி. இதுவே இப்புத்துலகு இன்று காண அவாவும் நெறி.

இம்முதற்குறள் திருக்குறளுக்கு எவ்வளவு இன்றி யமையாததாகின்றது! இம்முதற்குறள் இல்லாத திருக் குறள்,தலையற்ற உடலாகமுடியும். அகரம் எழுத்துக்களுக்கு எவ்வளவு முக்கியமோ, கடவுள் கொள்கை உலகத்திற்கு எவ் வளவு முக்கியமோ, அவ்வளவு முக்கியம் திருக்குறளுக்கு இம்முதற்குறள் ஆமாறு காண்க. ஆதலின், வள்ளுவர் இக் குறளை முதலாக அமைத்தார்; பாயிரத்தில் அமைத்தார்.

பாயிரத்திலும் முதலாக அமைத்தார்; 'பாயிரம் என்பது யாது? இவ்வளவு முக்கியமான குறளை நூலுள் பெய்யாது நூலுக்குப் புறத்தே பாயிரத்தில் ஏன் பெய்தார்?' என்று காணல் வேண்டும்.

பாயிரம்

பாயிரம் என்பது பழைய தமிழ் இலக்கியத்துள் காணும் பழைய அமைப்பு. பழைய காலத்திருந்தே இவ்வமைப்புத் தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்படுவது என்னலாம். இப்பாயிரம் நூலுக்கு மிகமிக இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டது. எந்நூல் உரைக்கினும்பாயிரம் உரைத்தே உரைத்தல்வேண்டுமென்பதே மரபாயிற்று. "பாயிரமில்லது பனுவல் அன்றே,"[1] என்றுகூடக் கொண்டனர். இதன் இன்றியமையாமையைப் பற்பல உவமைகளால் விளக்குவர் பண்டை உரையாசிரியர். இவ்வுவமைகளுள் சிலவற்றையேனும் இங்குக் காண்போம். 'இப்பாயிரந்தான், தலையமைந்த யானைக்கு வினையமைந்த பாகன் போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும், நூலுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்று,' என்று கூறுவர். தலைமை பெற்ற யானை திருக்குறள். யானைக்கு ஒரு பாகன் இல்லையேல், அது கண்ட இடமெல்லாம் செல்லும். அது நன்மை தருவதை ஒழித்துத் தீமை செய்யினும் செய்யும். இப்பாகனைப்போல முதற்குறள் திருக்குறளை நடத்திச் செல்கின்றது. பாகனில்லையேல் அவன் காட்டும் ஒருமை வழியில் திருக்குறள் செல்லாதுபல வழியிலும் சென்று உண்மைப்பொருளை ஒழித்துப் பொருளல் பொருளை உணர்த்தவும் செய்யும். பாயிரத்தை வரையறை செய்துகொள்ளாத உரைகள் இவ்வாறு பிழைபடுதலைக் காணலாம்.

---

1. "ஆயிர முகத்தால் அகன்றதாயினும் பாயிர மில்லது பனுவல் அன்றே"

அளப்பரியது ஆகாயம். திருக்குறள் அளப்பரிய ஆகாயம் போன்றது. ஆகாயத்தை மக்கள் நன்கு உணரவேண்டுமானால், ஞாயிறாவது வேண்டும்; திங்களாவது வேண்டும். ஞாயிறும் திங்களுமே ஆகாயத்தின் ஊடெல்லாம் சென்று ஒளி செய்கின்றன. இவ்வொளியைக் கொண்டே ஆகாயத்தை மக்கள் உணர்தல் இயலும். இவ்வாகாயத்தைக் காணும் மக்களுக்கும் ஒளி தருவன ஞாயிறும் திங்களும். இவ்வண்ணமே இம்முதற்குறளும் திருக்குறளைக் காண்பதற்கு ஒளி தருகிறது. திருக்குறளின் ஊடெல்லாம் சென்று எங்கெங்கும் ஒளி பெறச் செய்கின்றது. இம்முதற்குறள் இல்லையேல், எங்கும் இருள் - உண்மைக் கருத்தைக்காண இயலாத இருள் - நள்ளிருள்-பிறர்பொருள் வவ்வும் கள்வருக்கேற்ற இருள் பரவும். பாயிரமாகிய முதற்குறள் தரும் விளக்கமில்லையேல், நூலுள்ளே காணும் பல கருத்துக்களுக்கு அமைவு காணுதல் இயலாது என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. அவற்றை மீண்டும் நினைவு கூர்க. முதற்குறள் தரும் ஒளி இல்லையேல், திருவள்ளுவர் கூறிய பல கருத்துக்கள் விளக்கமுறுதல் இல. பாயிரம் என்பது இம்முதற்குறள் மட்டுமன்று; நாற்பது குறள்கள் பாயிரமாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் ஒன்றும் பலவும் தனித்தும் சேர்ந்தும் திருக்குறளுக்கு விளக்கம் தருவன; திருக்குறளுக்கு எவ்வாறு உரைகாணல்வேண்டும் என வழி காட்டுவன. ‘பாயிரம் என்பது எவ்வாறு நூல் முழுவதையும் விளக்குகின்றது? எவ்வாறு நூலுக்கே முழுமை சேர்கின்றது,’ என்பதை இந்நூலின் இறுவாயில் காணலாம்.

பாயிரம் என்னும் பாகுபாடே தமிழர்தம் இலக்கியப் பண்பாட்டை உணர்த்துவது; அவர்தம் இலக்கிய அறிவின் நுட்பத்தைக் காட்டுவது. இத்தகைய பாகுபாடு பழைய வடமொழி நூல்களுள் காணப்படுவதில்லை என்பர். இப்

பாயிரம் என்பது இக்காலத்தே சிறந்த ஆசிரியர்கள் எழுதும் முன்னுரை (Introduction) போன்றது. இதைக் குறித்து ஆங்கிலப் பேராசிரியர் பெர்னார்ட்ஷா, "நூலின் பாயிரம் அறிஞர்களுக்கு; நூல் மற்றவர்களுக்கு," என்று கூறியது பழந்தமிழ்க் கொள்கைக்குப் பொருந்த அமைந் துள்ளது காண்க. பாயிரம் பருப்பொருள், பொதுமை வாய்ந்தது, நூலுக்கே முழுமை சேர்ப்பது. பாயிரம் என்பது பொருளடக்கமன்று. பிற்காலத்தே இதைப் பிழைபட உணர்ந்தனர். பாயிரம் பொருளை விளக்குவது; பொருளை அறிய வழிகாட்டுவது. இது நூலுள் கூறியவற்றிற் கெல்லாம் பொருந்துவது. பாயிரத்தை அறிந்தவர்களுக்கே நூல் நன்கு விளங்கும். 'கொழூச்சென்றவழித் துன்னூசி இனிது செல்லுமாறு பாயிரம் கற்றவர்க்கே நூல் எளிதாக, இனிதாக விளங்கும்,' என்பர்.

இவற்றின் பொருத்தத்தை எல்லாம் உணர்த்தப் பாயி ரத்திற்குக் காட்டிய பற்பல உவமைகளை ஆராய ஒரு தனி நூலே வேண்டற்பாலது. இங்குக் கூறியவைகளே பொதுப் பாயிரத்தின் பண்பை உணர்த்துதற்குப் போதியன. இனி மேலே செல்வோமாக.

பா நலன்

பொருள் நலன் துய்த்தும், பொருள் நலன் போற்றி யும் காலத்தைப் போக்கினோம். பா நலன் இல்லாப் பாட்டுப் பாட்டாவதின்று. இப்பாட்டிற்கு வள்ளுவர் பா நலன் சேர்த்த முறை ஒரு புதுமுறை. மேலே கண்ட பொருள் நலன் எல்லாம் அரிய பெரிய தத்துவக் கருத்துக்களாய் முடிந்தன. இயற்கையாக இவை எளிதில் விளங்குவன அல்ல. இவற்றைக் கற்க எத்தனையோ மக்கள் தம் வாழ்நாள் எல் லாம் கழிப்பர். எவ்வாறு கற்பினும், எத்துணைக்காலம் கற்பினும் இவற்றை உணராது தவிக்கும் மக்களோ பலர்.

இக்கருத்துக்கள் யாவும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு முதிர்ந்து முதிர்ந்து அழுத்தம் பெற்ற கூழாங்கற்கள் போன்றவை. இவற்றை ஆக்கிப்படைக்க அனசூயையே தேவை. இவற்றை விளக்க இலக்கணத்தை வள்ளுவர் இழுத்து வந்த விந்தையைக் காண்க! தத்துவக் கருத்துக்களைப் போலவே இலக்கணக் கருத்துக்களும் எளிதில் விளங்குவன அல்ல. இக் கருத்துக்களும் கறித்தற்கரிய கற்களே ஆவன. வள்ளுவர் ஒரு கல்லைக் கொண்டு மற்றொரு கல்லை உடைப்பார்போலும்! 'வயிரத்தைப் பிளக்க வயிரமே வேண்டும்,' என்னும் வழி எல்லாம் அறிந்தவர் போலும்!

தத்துவக் கருத்துக்களோ, இலக்கணக் கருத்துக்களோ, பாட்டிற்குப் பொருந்தாதன என்பர் மேல் நாட்டுப் புலவர் பலர். இவற்றைப் பாக்களில் ஆளுதல் எளிதன்று. பாடுதல் வல்ல பாமகன் அல்லார் பல்லெல்லாம் தகர்ப்பன இவை. பாட்டிற்கொவ்வா இரண்டையுமே பிணைத்துப் பா நலம் கமழச் செய்ததே வள்ளுவர் சிறப்பு.

முதல் என்ற கற்பனையை நினைக. கற்பனை என்பது கற்போர் விருந்து என்பர். முதல் எனும் கற்பனை அளிக்கும் விருந்தைக் கணக்கிடுவோம். இது பலரும் உண்கெனப் பாவலன் இட்ட பயிர் முதல் விருந்து. குழவியும் அருந்தக் குழைந்த விருந்து; பாலரும் அருந்தும் பால் உணவு விருந்து; வணிகர்கள் சுவைக்கும் வளந்தரு விருந்து; செட்டுகள் மிகுந்த செல்வர் விருந்து; கணக்கர் சுவைக்கும் கணக்கின் விருந்து; இம்மியும் பிறழாது ஏற்கும் எண்முறை விருந்து; கனத்த விருந்து; காரண காரிய விருந்து; அறு வகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவரவர் பொருளாய் அமைந்த விருந்து; அரும்பெறல் விருந்து; அறிவின் விருந்து; பழமை விருந்து; புதுமை விருந்து; பல்சுவை விருந்து; சிறு சொல்

தரும் பெரும்பொருள் விருந்து. இச்சிறுசொல்லே பெரு விருந்தயரும் பேரில் ஆமாறு காண்க! கற்பனைக் களஞ்சிய மாகிய காட்சியும் பெறுக!

உவமையே பாட்டிற்கு உயரிய பா நலம் அளிப்பது. மயர்வற மதி நலம் அளிப்பதும் அதுவே. உப்புத் தருவது உணவிற்குச் சுவை. உவமை தருவது பாட்டிற்குச் சுவை. உவமை என்பதே பாவலன் பாவன்மைக்கும் புலமைக்கும் அளவுகோல் என்பதை முன்பே கண்டோம். இந்த அளவு கோல் கொண்டு வள்ளுவர் பா வன்மையை அளப்போம்; புலமையை அளப்போம். வள்ளுவர் வன்மையை அளக்க உவமை என்னும் அளவுகோல் போதியதன்று. நாம் அளக் கும் முன்பே உவமையை எல்லாம் வள்ளுவரே அளந்து விட்டார். உவமைகள் யாவும் அவருக்கு அடிமையாயின; அவரிடம் பணி கேட்டு நிற்கின்றன. உவமை அவரிடம் பட்ட பாட்டைப் பகர்தலும் வேண்டுமோ! உவமை அவர் திருமுன் கை கட்டி வாய் புதைத்து நிற்கின்றது. உவமை என்னும் அளவுகோலே அவர் கையில் அகப்பட்டுக்கொண் டது. நாம் அளப்பதற்கு அளவுகோல் அற்றோம் ஆனோம். "வினை பயன் மெய் யுரு வென்ற நான்கே வகை பெற வந்த உவமத் தோற்றம்," என்பது தொல்காப்பியம். 'நான்கே' என்னும் தேற்றேகாரத்தை நோக்குக! இவை தவிர வேறு உவமமையே இல்லை. உவமை என்னும் மற்றவை எல்லாம் இவற்றின் தொகையும், வகையும், விரியுமாகும். இந்த உவ மைகளை வள்ளுவர் பணிசெய்யப் பணித்த பான்மை எல்லாம் முன்பே கண்டோம். வினை உவமமாய் வினை ஏற்று நடந்தது. பயன் உவமமாய்ப் பயனைத் தந்து நின்றது. மெய்பெறு உவமமாய்க் கோலம் புனைந்தது; உருவும் ஏற்றது. வள்ளு வர்க்கஞ்சி வேண்டா இடத்தும் அது வேடம் புனைந்தது. அருள் பெற்ற புலவர் அப்பைய தீக்ஷிதர் உவமையைப்

பற்றி முன்பு கூறியவற்றை நினைக! அருள்பெறு புலவன் சொற்கள் அவலமாய்ப் போதல் இல. அருள்பெறு புலவன் சொல்லைக் காக்க அம்புலியும் அன்று தோன்றியது உணர்க. வள்ளுவர் பெருமான் இவ்வுவமையைப் பயில்வித்து, தலைக் கோல் தந்து, தனி அரங்கேற்றினர் போலும்! இது களி நடம் புரிதல் காண்க! ஓர் உவமையா நடம் புரிவது? அதன் கூட்டமெல்லாம் களி நடம் புரிதல் காண்க! 'யாப்பறி புலவர் இதயம் பூப்ப' நடிப்பதைக் காண்க. என்னென்ன சீர், என்னென்ன பாணி, என்னென்ன தூக்கு! இவற்றிற்கேற்ப எத்தனை எத்தனைக் கோலம், எவ்வகை எவ்வகை நடை. வள்ளுவர் உவமையின் "வண்ணமலர் மெல்லடி வழிச்சதியில் நிற்ப"[1]க் காண்க. "வாயுரைசெய் சொற்பொருள் மலர்க்கர முரைப்ப"[2]க் காண்க. எத்தனை எத்தனை மெய்ப்பாடு! என்னே நடம்! என்னே நடம்! கண்கொள்ளாக் காட்சி! காணாதனவெல்லாம் காட்டவும் செய்தது; கேளாதனவெல்லாம் கேட்கவும் செய்தது இவ்வுவமை, இவ்வுவமை நடம்.

உவமை தந்த ஒப்புமை நலத்தைக் காண்போம். அஃது அறிவின் விளக்காய் அமைவதைக் காண்போம்: மயர்வற மதிநலம் தருவதைக் காண்போம். தொடக்கத்தே உணர்த்திய உவமையின் இயல்புகளை இங்கு நினைவு கூர்க. "அருவமாய் நின்றானை யாரறிவார் உருவமாய்த் தோன்றிலனேல் உற்று?" என்ற உண்மையை மீண்டும் உன்னுக! இஃது ஆழ்ந்ததொரு தத்துவக் கருத்து; சிறந்ததொரு கருத்து. இந்த உண்மையை எளிதாக விளக்க வல்லது வள்ளுவர் உவமையன்றி வேறு எந்த உவமை உளது? உவமையாலன்றி வேறு எவ்வகையால் இதை எளிதாக விளக்குதல் கூடும்? கருதுக! உருவம் ஏற்ற நலத்தை, வினையை, அவ்வினை தரும் பயனை

1, 2. பிரபுலிங்க லீலை, மாயை பூசை கதி, பாட்டு, 52, 53,

எவ்வளவு, எவ்வளவு எளிதாக உணர்த்தியது வள்ளுவர் உவமை என்பவெல்லாம் நினைக! ஒரும் சமயங்கள் உச்சியிற் பழுத்த, உவமை அருங்கனி, உயரத் தோன்று வதைக் காண்க! அணிகள்[1] எவையும் அணுகா உயரத்தே பூத்துக், காய்த்து, முதிர்ந்து, பழுத்து, உண்ணத் தெவிட்டா உட்சுவை செறிந்து, காண இனித்து இனிதுக் கவின் பெறத் தூங்குவதைக் காண்க! காண்க! இதன் அழகைப் பருகுக; நலனெலாம் நுகர்க!

உவமையும் பொருளும் உருக்கி விட்டென்ன ஒன்று பட இயைந்து உருவகமாய் உவமையாய் ஒளி விடுவதைக் காண்க! உவமையை அப்பாற்படுத்திப் பொருளைக் கருதிக் காண்க. உவமையின்றிப் பொருளைக் காணோம். பொரு ளின்றி உவமையால் பயனுமில்லை. இத்தகு உவமையை அமைப்பது வள்ளுவரன்றி வேறு யாரால் இயன்றது? தத்துவக் கருத்துக்களை எல்லாம் ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து கற்று, இலக்கணக் கருத்துக்களை ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து கற்று, இவற்றை எல்லாம் எவ்வளவு எவ்வளவு ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து கருதிக் கருதி, இந்த உவமையை அமைத்திருத்தல் வேண்டும் என்பதை மனக்கண்ணால் சற்றுக் காண்க! உவமையின் ஆக்கம் காட்டுவது அதை ஆக்கியோன் அறிவு நிலை—அவன் உணர்வு நிலை—அவன் மனநிலை. அறிவெனும் உலையில் உருக்கி உருக்கிப் பாட்டெனும் அச்சில் வார்த்து, உவமை என்னும் ஒளிபெறச் செய்த உவமத் திறனை உன்னுக! கலையின தகலமும் காட்சிக்கு இனிமையும் கண்டு கண்டு மகிழ்க!

முரண் என்பதும் ஒரு பா நலன். ஒன்றை மற் றொன்றினின்றும் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துக் காட்டு

1. அணிகள் என்பதை அணியிலக்கணத்திற்கும் பொருத்துக.

தற்குப் பாட்டில் மிகவும் பயன்படுவது முரண். இதன் பண்பெலாம் நெடுநல்வாடைப் பா நலன் என்னும் நூலில் காண்க. ஒரு பொருளின் உண்மைச் சுவையைச் சுவைக்க முரண் மிக மிக,வேண்டற்பாலது. வெயிலின்றி நிழலின் அருமை தெரிதல் அரிது. துன்பமின்றி இன்பம் இனித்தலு மின்று. ஒப்புமை ஒப்புமை என்று ஓயாது கண்ட இடத்து ஒரு வேற்றுமையே அதன் நலமெலாம் உயர்த்திக் காட்டுதல் வல்லது. ஒப்புமை ஒபபுமை என்ற உவமத் தோற்றத்துள் வேற்றுமை என்னும் வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம் புகுந்ததை நினைக! இம் முரண்பாடு பாட்டிற்குத் தந்த ஏற்றத்தைக் கருதுக! எழிலைக் காண்க!

பண்டைப் புலவர்களும் வள்ளுவர் பா நலனைப் பருகிப் பருகியும் பாராட்டளித்தும் பாக்கள் வரைந்தனர். "தினை யளவு போதாச் சிறுபுல்நீர் சாலப் பனைஅளவு காட்டும் படித்தால்" என்று பா நலன் துய்த்தார் பரணர். புல் நுனியின் மேலே தூங்கும் பனிநீரே. அதன் நுண் துளியின் உள்ளே அதன் அருகே அமைந்த பெரிய பனையின் உருவம் அப்படியே தோன்றும். இது இயற்கைக் காட்சி. இங்குக் காணத்தக்கது பெரியதோர் அளவு மட்டு மன்று; பனையின் உருவம் மட்டுமன்று; அஃது ஆடி அசைவதையும் காணலாம். பெரிய அளவை அல்லது உருவத்தை மட்டும் சுருக்கிக் காட்டுவது பாட்டன்று. அவ்வாறு காட்டுவது நிழற்படம். பனையின் உருவம், அதன் இயக்கமெல்லாம் காட்டுவது பாட்டு. தினையளவு போதாச் சிறுபுல்நீர் பாடும் பாட்டு இது. இதைப் போன்றது சிறு குறள். அதன் விரி என்றார் பரணர். ஒரு பாவலன் பாட்டுப் பாட்டெனக் கருதப்படுதற்குப் பனையளவாவது காட்டல் வேண்டும். இல்லையாயின், பாட் டெனக் கருதப்படுதல் பொருந்தாதாகும். இவ்வாறு பனை

யளவு காட்டுதல்தானா வள்ளுவர் பாட்டுக்குப் பெருமை? பரணர் பாட்டை "உலகளவு காட்டல் உடைத்தால்" என்று திருத்திக்கொண்டால், அது முதற்குறளுக்குப் பொருந்தும் போலும்! பனையளவுதானா முதற்குறள் காட்டிற்று? உலகின் தோற்றத்தைக் காட்டிற்று; உலகப் பெருக்கத்தைக் காட்டிற்று; வளர்ச்சியைக் காட்டிற்று; முடிவையும் காட்டிற்று. மண்ணுலகு ஒன்றையா காட்டிற்று? விண்ணுலகைக் காட்டிற்று; அதற்கப்பாலும் காட்டிற்று. சிந்தைக்கு எட்டா, சொற்களுக்கெட்டா, சேண் நெடு உலகையும் சுட்டியதை நினைக!

முடிவுரை

என்னே உவமைத் திறன்! என்னே பா நலன்! உயர்வற உயர்ந்தது வள்ளுவர் உவமை. ஒன்றே முக்கால் அடியில், எட்டே சொல்லில், எத்தனை எத்தனை ஒப்புமை! எத்தனை எத்தனை உவமை! எத்தனை எத்தனை அவை தரும் பொருள்கள்! உவமைக் கடலாய் உருவெடுத்துள்ளது இச்சிறு குறள். அம்மம்ம! எவ்வளவு எவ்வளவு ஆழம்! எவ்வளவு எவ்வளவு நுட்பம்! ஓர் எழுத்தில் பற்பல பொருள்கள். ஒரு சொல்லில் பற்பல பொருள்கள். எழுவாய் எடுப்பில் பற்பல பொருள்கள். பயனிலை முடிவில் பற்பல பொருள்கள். உவமை அமைப்பில் ஒப்பற்ற பொருள்கள். வியப்பு! வியப்பு! பெரு வியப்பு!

வள்ளுவர் பெருமான் உவமைத் திறனை வியப்பதா? அவர் பாட்டின் திறனை வியப்பதா? அவர் சிறு சிறு சொற்களை வியப்பதா? அவற்றின் ஆழத்தை வியப்பதா? அமைப்பை வியப்பதா, அழுத்தத்தை வியப்பதா, ஆற்றலை வியப்பதா, நுட்பத்தை வியப்பதா? அவர் உணர்த்திய உடைமைப் பொருளை வியப்பதா, உவமைப் பொருளை

வியப்பதா? ஒன்றாய்க் காண்கென ஒருமையாய் முடித்த முடிவை வியப்பதா? யாதென வியப்போம்! "வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந்தன்று!"

தேடித் தேடிச் சொற்களைப் பிடித்துக் கட்டியிழுத்துக் கட்டுள் (யாப்பு) அடைத்துத் திணித்தும் திணித்தும் சிதைத்தும் வதைத்தும் பூசி மெழுகிப் புதுச் சுவை சேர்த்துச் செப்பனிட்டமைத்த சீர்கொள் பாட்டோ வள்ளுவர் பாட்டு? அல்லால், சொற்களும் சீர்களும் தாமே வந்து குவிந்து குவிந்து செறிந்து செறிந்து நலமெலாம் கனிந்து நலந்தரு பாக்களாய் அமைந்தனவாமோ? 'மறந்தேயும் வள்ளுவன் என்பான் ஓர் பேதை' என்றான் ஒரு புலவன். பாடியவன் வள்ளுவன் என்பவன் ஒரு பேதையே; பெரும் பேதையே. வள்ளுவனா, இத்தகு பாக்களைப் பாடுதல் முடியும்? மனிதனா, இப்பாக்களைப் பாடியவன்? அல்லன், அல்லன். இப்பாக்கள் தெய்வம் பாடியவை; தமிழ்த் தெய்வம் பாடியவை; தெய்வப் புலமை பாடியவை.

இதோ, ஒரு கருவமைந்த—மக்கள் வளமும் பொருள் வளமும் அமைந்த—மாநகர்[1] எழுந்துள்ளது காண்க! திருக்

1. "கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயில் மாடம் போலவும்" என்பது பாயிரத்தின் தன்மையை விளக்கப் பழைய உரையாசிரியர் கூறும் உவமைகளில் ஒன்று. "மாநகர்" என்பது பேரில் அல்லது கோட்டை எனப்படும். கோட்டைக்குள்ளே அரசன் மட்டுமன்றி மக்களும் வதிந்தனர். மக்கள் வதியும் பற்பல தெருக்களும் இருந்தன. கோட்டைக்குள்ளேயே நகரும் அமைந்திருந்தது என்பர். "கருவமைந்த" என்பது அந்நகர்க்குக் கருவாயமைந்த மக்களும் பொருள்களும் எனப் பொருள்படும். இந்த உவமையை இங்குப் பொருத்திக் காட்டி முதற்குறள் எப்படி நூலுக்குப் பாயிரமாகின்றது என விளக்கப்படுகின்றது.

இந்த உவமையை நன்னூலார் "மாநகர்க்குக் கோபுரம்" என மாற்றித் தம் நூலில் அமைத்துக்கொண்டார். வாயில் என்ற

குறள் என்னும் திருவமைந்த மாநகர் இது. எல்லாப் பொருள்களும் இதன்பால் உள. இதன்பால் இல்லாத எப் பொருளுமில்லை. பூதலத்தியாவையுய இவண. இம்மா நகரைச் சுற்றிய மதில்கள் வானளாவிய மதில்கள். "நூல் வரைத் தொடர்ந்து பயத்தொடு பழகி நுணங்கிய உணர்வு" போல வளர்ந்து வளர்ந்து அமைந்தது இதன் மதில். இதன் மதிலே இவ்வாறு அமைந்ததென்னின், இதனுட் புகுவது எவ்வாறு? உள்ளே புகுதற்கு வாயில் வேண்டும். வாயிலின்றி இந்நகருள்ளே எவ்வாறு புகுதல் கூடும்? வாயிலைத் தேடுவோம். கருவமைந்த மாநகர்க்கு உரு வமைந்த வாயில் மாடத்தை இதோ காண்க. பாயிரம் என்னும் பண்பு கொள் வாயில் மாடம், முதற் குறள் என்னும் முதல் வாயில் மாடம், உருவமைந்த மாடம், உளங்கவர் வனப்பெலாம் உட்கொள் மாடம், 'மரபு நிலை திரியா மாட்சிய'தாகிய மாடம்.

எழுநிலை மாடமா இது? அன்று. அமெரிக்கர் ஆக்கும் அளப்பரு மாடமா? விண்ணினைத் தடவும் வியத்தகு மாடமா? அன்று, அன்று. இவற்றின் மேலும் செல்கின்றது இது. "என்றும் அமைதி" (Ever Rest) என்னும் இமயத்துச்சியின் வளர்ந்துள்ளது இது. ஏணிப்படி நெறி இட்டுள்ளது இங்கு. செங்குத்தான படிகள் அல்ல; எளிய சாய்வையே ஏற்ற படிகள். இளைஞர் ஏறலாம்; முதியோர் ஏறலாம். ஆடவர் செல்லலாம்; மகளிர் செல்லலாம். வல்லோர் செல்லலாம்; மாட்டார் செல்லலாம்.

சொல்லும் அதன் பொருண்மையுமே இவவுவமையில் முக்கிய மானவை. இவற்றை இழந்தது நன்னூலார் மாற்றி அமைத்த பாயிரத்திலக்கணம். இதைப் பின்பற்றியே வாயில் என்பதன் பொருண்மையை இழந்து பாயிரத்தைப் பிழைபட உணர்ந்தனர் பிற்காலத்தவர்.

எல்லோரும் இளைப்பின்றி ஏறலாம். இதன் உச்சியை எய்துக! எய்தி நின்று காண்க! இவ்வாயில் மாடம் (பாயிரம்) தரும் வாய்ப்பிது. நாலு பக்கமும் சுற்றிக் காண்க! அதோ, 'பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்,'[1] காண்க! 'அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி'[1]யும் காண்க! இதோ, 'காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபை'[1]க் காண்க! 'காமம் நீத்த பாலை'[1]யும் காண்க! உயர இருந்தே இவற்றை எல்லாம் ஒருசேரக் காண்க. இவற்றின் ஊடெலாம் காண்பது யாது? உற்று நோக்குக.

யாண்டும் யாண்டும் ஒருமை ஒருமை! எல்லாம் ஒரே முதலில் தோன்றுகின்றன. ஒரேவகைப் பெருக்கம் கொள்கின்றன. எல்லாம் ஒருமுகப்பட்டு ஒரே முதலை நாடிச் செல்கின்றன. வேற்றுமை எதையும் காணோம். இன வேற்றுமையைக் காணோம். மத வேற்றுமையைக் காணோம். சைவம், வைணவம் ஒன்றையும் காணோம். அத்துவிதம், துவைதம் எல்லாம் மறைந்தன. சமணம் பௌத்தம் ஆதியன தோன்றில. எங்கும் எங்கும் அமைதி! இயம்பொணு அமைதி! இறப்பிற் காணும் அமைதியன்று. துடிதுடிக்கும் வாழ்வில் காணும் அமைதி! அமைதி! ஆன்ற அமைதி! அமைதி வாழ்வு!

இதுவே திறவுகோல். இந்தத் திறவுகோல் கொண்டு வாயிலைத் திறக்கலாம். வாயில்வழியே மாநகர்க்குள்ளே தடையின்றிச் செல்லலாம். மாநகர்க்குள்ளே சென்று, அதன் வளமெலாம் காணலாம். காணவல்லார்க்கு ஒரு விழுமிய பரிசில், அம்மாநகர் அளிக்கும் பரிசில், காத்திருக்கின்றது. நோபெல் பரிசினும் பெரிய பரிசில், பெறலரும் பரிசில் இப்பரிசில். இம் மாநகர் ஒரு நீயாகத் தோன்ற

1. தொல். பொருள். புறத்திணை இயல் - 21.

விழுமிய பெறலரும் பரிசில் நல்கும். மனைவியோடு ஒரு நீயாக, மக்களோடு ஒரு நீயாக, உற்றார் உறவினரோடு ஒரு நீயாக, ஊராரோடு நாட்டாரோடு ஒரு நீயாக, உலகத்தோடு ஒரு நீயாக, உயிர் உள்ளன யாவற்றோடும் ஒரு நீயாக, இறைவனோடு ஒரு நீயாக, "இருள்நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத்து ஒரு நீயாகத் தோன்ற விழுமிய பெறலரும்பரிசில் நல்கும்."[1] பெறுமின்! பெறுமின்! பெறுவதைப் போற்றுமின்!

புவியதில் யாரும் போற்றிடுமாறு பொதுமறை தந்த புலவரைப் போற்றுமின்! கவிரசம் சொட்டக் கற்பனை உற்ற கலைவளம் தந்த கவிஞரைப் போற்றுமின்! வழியருள் வள்ளல் வள்ளுவர் என்னும் வளந்தரும் தெய்வப் பெருமானைப் போற்றுமின்! போற்றுமின்! பணிமின்! புகழ்மின்! வாழ்த்துமின்!

வாழ்க நம்குறள்![2] வள்ளுவர் தம்அறம்
சூழ்க வையகம் சூழ்துயர் நீங்கவே!
ஆழ்க தீயவை! அன்பறன் ஓங்குக!
வாழ்க செந்தமிழ்! வையகம் வாழ்கவே!

---

1. திருமுருகாற்றுப்படை, 293, 294.

2. நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை என்பவற்றிற் போல் 'ந' உயர்வுப் பொருளைக் காட்டும் இடைச் சொல்லாகக் கொள்க.

௨

இணைப்பு

௪. இணைப்பு

'அகரமுதல' என்பதன் இலக்கணக் குறிப்பு

"அகரமுதல எழுத்தெல்லாம்" என்பது முதற்குறளின் முதற் சொற்றொடர். இதில் 'அகரமுதல' என்பதற்கு எவ்வாறு பொருள் கூறுவது? இதிற்காணும் 'முதல' என்னும் சொல் இப்போது பெரும்பாலும் வழக்கில் இல்லை. இதை வழக்கிறந்த சொல் என்றே சொல்லலாம். 'அகர முதல' என்பதற்குப் பலர் பலவாறு பொருள் கூறுகின்றனர். பழைய உரையாசிரியர் உரைகளிலும் வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. 'அகர முதல' என்பதற்கு 'அகரமாகிய எழுத்தை முதலாக உடைய' என்றார் மணக்குடவர். அஃதாவது, இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகப் பொருள் கண்டார். அகரம் என்பதை விரித்து, 'அகரமாகிய எழுத்தை' என்ற விளக்கமும் கொண்டது அவர் உரை. அவரோடு உடன்பட்டாரிலர் பரிமேலழகர். இவர் 'அகரமாகிய முதலை உடைய' எனப் பண்புத் தொகையாக உரை கண்டார். 'அகரமாகிய எழுத்தை முதலாக உடைய' என்பதும், 'அகரமாகிய முதலை உடைய' என்பதும் ஒரே கருத்தை உணர்த்துவன அல்ல. இவற்றுள் இலக்கண வேறுபாடு மட்டுமன்றிக் கருத்து வேறுபாடும் உண்டு. கருத்து வேற்றுமை சிறிதே எனினும், இஃது ஆராய்ந்து துணிய வேண்டுவதொன்று.

'முதல'

'அகர முதல' என்பது அகரம்+முதல என்னும் இரண்டு சொற்களாலானது. இவ்விரண்டு சொற்களுள் 'முதல' என்பது எப்பொருள் தரும்? அதன் இலக்கணம் யாது?' என முதலில் ஆராய்வோம். அதன் பின்னர், 'அக

ரம்' என்பதும் அதனுடன் சேர 'அகர முதல' என எவ்வாறு ஆகின்றது? இச்சேர்க்கையின் இலக்கணம் யாது? இவை இரண்டு சொற்களும் சேர்ந்த நிலையில் 'அகரமுதல' என்பதற்கு இலக்கணப்படி எப்பொருள் கொள்ளுதல் தகும்?' எனவும் ஆராய்வோம்.

'முதல' என்பது அஃறிணைக் குறிப்பு வினை முற்று என்பர். மணக்குடவரும் பரிமேலழகரும் குறிப்பு வினை முற்றாகவே பொருள் கண்டனர். இச்சொல்லை அஃறிணைக் குறிப்பு வினை முற்றாக அன்றி வேறு வகையாகப் பொருள் கொள்ள இடமின்று. குறிப்புவினைமுற்றுக்கள் எவ்வாறு எவ்வாறு எவ்வெப்பொருளில் ஆளப்பட்டன என்பதைத் தொல்காப்பியம் விரிவாய்க் கூறுகின்றது.

"இன்றுஇல உடைய என்னுங் கிளவியும்
அன்றுஉடைத்து அல்ல என்னுங் கிளவியும்
பண்புகொள் கிளவியும் உளஎன் கிளவியும்
பண்பின் ஆகிய சினைமுதற் கிளவியும்
ஒப்பொடு வரூஉம் கிளவியொடு தொகைஇ
அப்பாற் பத்தும் குறிப்பொடு கொள்ளும்."

—தொல். சொல். 222.

தொல்காப்பியம் கூறும் பத்துவகைச் சொற்களே தமிழ் மொழியில் அஃறிணைக் குறிப்பு வினைமுற்றென ஆளப்பட்டன. 'வழக்குப் பயிற்சி நோக்கிப் பத்தென வரையறுத்தவாறு,'[1] என்பர் சேனாவரையர்.

இவற்றுள், 'இன்று, இல, உடைத்து, உடைய, அன்று, அல்ல, உள' என்னும் ஏழு சொற்களும் அஃறிணைக் குறிப்பு வினைமுற்றின் ஈற்றிற் காணப்படும் சொற்கள், இவற்றுள் 'முதல' என்பது சேர்ந்ததன்று. 'முதல'

1. தொல். சொல். 220, சேனாவரையர் உரை.

என்பது ஒப்பொடு வரூஉங் கிளவியுமன்று. 'முதல' என்பதைப் பண்புகொள் கிளவியாகக் கொள்ளலாம், அல்லது பண்பின் ஆகிய சினைமுதற்கிளவியாகக் கொள்ள லாம். இவ்விரண்டுள்ளும் எதனுடன் 'முதல' என்பது பொருந்தும் எனக் காண்போம்.

பண்புகொள் கிளவி

பண்புகொள் கிளவி என்பது பண்பைக்கொண்ட சொல் என்று பொருள்படும். அத்தகைய சொற்கள், 'கரியது, கரிய' என்பன போன்றன. நிறப் பண்பையே இவை கொள்ளல்வேண்டும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். தொல்காப்பியம் அவ்வாறு கூறிற்றில்லை. ஆதலின் வேறு பண்புகளையும் அவை அடிப்படையாகக் கொள்ளலாம். முதலாம் தன்மையும் ஒரு பண்பு எனக் கொள்வார் உளர்.[1] அவ்வாறு கொள்ளின், 'முதல' என்பது எப்பொருள் தரும் எனக் காண்போம்.

'கரிய' என்பது நிறப் பண்புகொள் கிளவி. இது 'கரியவாய் இருப்பன' அல்லது 'கரியவாக இருப்பன' என்னும் பொருள்தரும். இவற்றைப் போலவே முதல என்பதும் 'முதலாய் இருப்பன, முதலாக இருப்பன' என்னும் பொருள் தரும். இப்பொருள் முதற்குறளுக்குப் பொருந் துவதன்று. 'முதல' என்பதை எழுத்தெல்லாம் என்ப தோடு சேர்ப்போம். சேர்த்தால், எழுத்தெல்லாம் முதலாக இருப்பன அல்லது முதலாய் இருப்பன எனப் பொருள் விரிகின்றது. இவ்வாறு கொண்டால் முதற்குறளே பொரு ளற்றதாகின்றது. இனி 'முதல' என்பதை அகரத்தோடு

1. சேனாவரையர் கருததின்படி முதலாம் தன்மை குணத் திற்கும் உண்டாதலின் குணமெனப்படாது. பண்பு=குணம். தொல். சொல். 214 உரையிற் காண்க.

சேர்ப்போம். சேர்ப்பின், அஃதும் பொருந்துவதன்று. அகரம் ஒருமைச் சொல். அது 'முதல' என்னும் பன்மை வினையை ஏற்பதன்று. ஆதலின், முதல என்பதைப் பண்பு கொள் கிளவியாகக் கொள்ள இடமின்று.

இம்முடிவை ஏற்பதற்குத் தடை ஒன்று உளது. குறிப்பு வினைமுற்று ஆறும் வேற்றுமை உடைமைப் பொருளைத் தரும் என்பர். 'கரிய' என்பதற்குக் கருமையை உடைய எனப் பொருள் கூறுதல் எவ்வாறு பொருந்தாதாகும்? கருமை என்னும் பண்பையே உடைமையாகக் கொள்ளலாமே என்பது தடை. இதைக் குறித்து உயர்திணைக் குறிப்பு வினைமுற்றின் இலக்கணங் கூறும் சூத்திர (தொல். சொல். 215) உரையில் சேனாவரையர் "கருமையன் உடைமைப்பொருளாய் அடங்கலின், கரியன் இன்னான் என்பது பட வருதலே கொள்க," என்றது காண்க. இவரை ஒட்டியே நச்சினார்க்கினியரும் அதே சூத்திர உரையில் "கரியன் என்பது இவ்வண்ணமாய் இருப்பான் என்னும் பொருள் உணர்த்தி முதனிலையாய் நிற்றலின் பண்பாம். கருமையன் என்பது பண்புப் பெயர் உடைமைப் பொருளாய் நின்று கருமையை உடையவன் என உருபு ஏற்று நிற்றலின் உடைமைப்பொருளாம்," என்றார். பண்புப்பெயர் பண்பை உணர்த்துவது ஒரு பொருள்; இதுவே பண்புகொள் கிளவிப்பொருள். பண்புப் பெயர் உடைமையை உணர்த்துவது மற்றொரு பொருள். இது வேற்றுமைப் பொருள். இரண்டும் வெவ்வேறு பொருள்கள்; ஒரே பொருள் ஆகா. பண்புப்பெயர் உடைமைப் பொருளை உணர்த்தும்போதும் 'கருமையன், கருமையை உடையவன்' எனப் பொருள்படுமேயன்றிக் 'கருமையாக உடையவன்' என்றோ, 'கரியவாக உடையவன்' என்றோ பொருள்படுதல் இன்று.

'முதல' என்பது இங்கு உணர்த்தும் பொருள் உடைமைப் பொருளே. பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் இதற்கு உடைமைப் பொருளே கூறினர். உடைமைப் பொருள் கூறுமிடத்து 'முதல' என்பது 'முதலை உடையன' என்று வேற்றுமை உருபு விரிந்து நிற்குமேயன்றி, மணக்குடவர் கூறியவாறு 'முதலாக உடைய' என விரிதல் இன்று.

'முதல' என்னும் குறிப்பு வினைமுற்றை விரித்து 'முதலை உடைய' என இரண்டாம் வேற்றுமை உருபை விரித்தல் எவ்வாறு ஆறும் வேற்றுமை உடைமைப் பொருளுக்குப் பொருந்தும்? முதலாக உடைய எனப் பொருள் விரித்தல் எவ்வாறு பொருந்தாதாகும்? இக் கேள்விகளுக்கு நச்சினார்க்கினியரே விடை பகர்வதைக் காண்க.

"இவ்வாறன் உடைமைப்பொருட்கு இரண்டாவது விரியுமாறு என்னை எனின், 'வனைந்தான்' என்னும் தெரிநிலை முற்றுச் சொல், 'செய்தான்' என்னும் காரியத்தினை நிகழ்த்தும் காரணங்கள் எட்டனையும் உள்ளடக்கி, வினைமுதலோடு அமைந்து மாறி நின்று, அவாய்நிலை தோன்றிய காலத்துச் செயப்படுபொருள் முதலிய ஏழனையும் விரித்து நிற்குமாறு போல .... வினைக்குறிப்பு முற்றுச் சொல்லும் விரிந்துழி உணரப்படும் காரியத்தினை நிகழ்த்தும் காரணங்கள் எட்டனையும் உள்ளடக்கி, வினைமுதலோடு அமைந்து மாறி நின்று, அவாய்நிலை தோன்றிய காலத்துச் செயப்படுபொருள் முதலிய ஏழனையும் விரித்து நிற்கும்"[1] என்பது அவர் விடை.

'முதல' என்பதனுள் அடங்கி நின்ற செயப்படு பொருள், 'முதலை உடைய' என உடைமை தோன்றுமாறு

1. தொல். சொல். 215. நச்சினார்க்கினியர் உரை.

உருபு விரித்தல் இயல்பு; முதலாக உடைய என உருபு விரித்தல் அதற்கு இயல்பன்று என்பது அவர் தரும் விளக்கம்.

மணக்குடவர் பண்புப் பொருளை விரிக்கும் 'ஆக' என்னும் சொல்லையும் உடைமைப் பொருளை விரிக்கும் உடைய என்னும் சொல்லையும் சேர்த்து 'முதலாக உடைய' எனப் பொருள் கண்டார் போலும்! அவர் தம் உரையில் இலக்கணக் குறிப்புக்கள் சிலவே தந்துள்ளார். அவையும் பொதுத் தன்மை வாய்ந்தவை; நுட்பம் வாய்ந்தவை அல்ல என்பவற்றை நாம் குறிக்கொள்ளத் தகும்.

பண்பின் ஆகிய சினைமுதற் கிளவி'

இதுகாறும் கூறியவற்றால் 'முதல' என்பதைப் பண்பு கொள் கிளவியாகக் கொள்ளல் பொருந்தாது எனக் கண்டோம். அது வேற்றுமைப் பொருள் தருமிடத்தும் உடைமைகொள் கிளவியாகுமேயன்றிப் பண்புகொள் கிளவி ஆதல் இன்று என்பர். ஆதலின், தொல்காப்பியர் கூறிய பத்து வகைக் குறிப்பு வினைகளில் எஞ்சி நிற்பது 'பண்பின் ஆகிய சினைமுதற் கிளவி' என்பது ஒன்றே. 'முதல' என்பது இதன்பாற் படுமா என ஆராய்வோம்.

'முதல' என்னும் ஒரு சொல் மாத்திரம் சினைமுதற் கிளவி ஆதல் இன்று. சினைக்கிளவியும் முதற்கிளவியும் சேர்ந்தே சினை முதற்கிளவியாதல் வெளிப்படை. தொல் காப்பியத்தின்படி இங்குச் சினையும் முதலும் சேர்ந்த சொல் மட்டும் போதியதன்று. அச்சினையும் பண்பின் ஆகிய சினையாக அமைதல் வேண்டும். பண்பின் ஆகிய சினையும் முதலும் சேர்ந்து 'பண்பின் ஆகிய சினைமுதற் கிளவி' யாகித் தொல்காப்பியத்தின்படி குறிப்பு வினை

முற்றாகும். அகரமும் முதலும் சேர்ந்த நிலையில் 'அகர முதல' என்பது எவ்வாறு 'பண்பின் ஆகிய சினை முதற் கிளவி' ஆகும் என்பதைக் காண்போம்.

'அகர முதல'

பரிமேலழகர் உரையை மீண்டும் கருதுவோம். அவர் 'அகர முதல' என்பதற்குக் கூறிய உரையை நினைவு கூர்வோம். 'அகரமாகிய முதலை உடையவை' என்பது அவர் உரை. அகரம் என்பது பண்பின் ஆகிய சினை— சிறப்பு நிலைக்களனாகப் பிறந்த பண்பின் ஆகிய சினை; அது 'முதல்' என்பதோடு சேர்ந்து, 'அகரமாகிய முதல் எனப் பண்பின் ஆகிய சினை முதற்கிளவி ஆகும்' என்பர்.

பண்பின் ஆகிய சினை முதற்கிளவியையே பிற்காலத் தவர் இருபெயர் ஒட்டுப் பண்புத் தொகையாய்க் கொண் டனர் எனக் கருத இடமுண்டு. சினை முதற்கிளவி என்பதே இரு பெயரைக் கொண்டதாகும். சினையின் பெயரும் முதலின் பெயரும் ஆகிய இரு பெயரும் சேர்ந்தே சினை முதற்கிளவியாகும். இவ்விரு பெயரைக் கொண்ட சொல்லில் ஒரு பெயர் பண்பின் ஆகிய சினையாகி, முதல் என்னும் மற்றொரு சொல்லோடு ஒட்டும்போது இரு பெயர் ஒட்டுப் பண்புத் தொகை ஆமாறு காணலாம். இருபெயர் ஒட்டுப் பண்புத் தொகைக்குக் கூறும் எடுத்துக்காட்டு ஒன்றையும் பிரித்துக் காண்போம். 'சாரைப்பாம்பு' என்னும் இரு பெயர் ஒட்டுப் பண்புத் தொகையில் பாம்பு முதல்; சாரை சினை. சிறப்பும் பொதுவும் என்பனவும் அவையே. அச்சினை பண்பின் ஆகிய சினை ஆகுங்கால் சாரையாகிய பாம்பு' எனப் பண்பின் ஆகிய சினை முதற் கிளவி ஆமாறு காண்க. இதைப் போன்றதே 'அகர முதல' என்பதும்.

சினை முதற்கிளவி என்று கூறுது, பண்பின் ஆகிய சினை முதற்கிளவி எனத் தொல்காப்பியர் கூறியதில் ஒரு நுட்பம் காண்பர் சேனாவரையர். “பண்படுத்த சினைபற்றி யல்லது வினைக்குறிப்பு நில்லாமையின், ‘பண்பின் ஆகிய’ எனப் பண்பை முதனிலையாகக் கூறினார்” என்பர். சேனாவரையர் குறிப்பின்படி ‘அகர முதல’ என்பது பண்பின் ஆகிய சினை முதற்கிளவியாய் அமைந்திலதேல், தொல்காப்பியத்தின்படி அது குறிப்பு வினை முற்றாகி உடைமைப் பொருள் உணர்த்துதல் இன்று.

குறிப்பு வினைமுற்று என்னும் பாகுபாடு இப்போது வழக்கிறந்தது. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே புலவர் இதைப் பெரும்பாலும் கையாளாது விட்டனர். நன்னூலாரும் இதைக் குறித்த விதிகளைத் தம் இலக்கணத்திலிருந்து விலக்கினர். இவை எல்லாம் கால மாற்றத்தால் நேர்வன. குறிப்பு வினைமுற்று என்னும் பாகுபாடே தமிழ் மொழிக்கு வேண்டற்பாலதன்று எனப் புலவர் பெருமக்கள் இப்போது கருதுகின்றனர். சொற்செட்டு மிகுத்து, எதையும் சுருங்கக் கூறுதலே அழகு எனக் கொண்ட அப் பழங்காலத்தே குறிப்புவினை, புலவர்களுக்குப் பெருந்துணையாய் நின்றது. தொல்காப்பியரும் அவர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே குறிப்பு வினை எவ்வாறு, எவ்வாறு ஆளப்பட்டதென ஆராய்ந்து, [illegible] வகைகளில் ஆளப்பட்டது என்பதைத் தம் நூலிற் கூறிச் சென்றார். குறிப்பு வினையைப் பயன்படுத்திய பழைய செய்யுள்களுக்கு உரை காணுங்கால் பழைய விதிகளுக்குப் பொருந்த உரை காண்பதுதானே முறையாகும்.

மணக்குடவர் வேற்றுமைத் தொகையாகப் பொருள் கண்டிருந்தும், அதையே தாம் மேற்கொள்ளாது, பண்புத்

தொகையாய்ப் பொருள் கண்ட பரிமேலழகர் இலக்கண அறிவு நுட்பம் வாய்ந்தது; போற்றத்தக்கது; புகழவும் தக்கது. எவ்வளவு ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து அவர் தொல்காப்பியத்தைக் கற்றிருத்தல் வேண்டும்! எவ்வளவு ஊன்றி ஊன்றி, அவர் குறிப்பு வினைமுற்றின் விதிகளை உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும்! எவ்வளவு ஆழ்ந்து கருதி, அவர் உரை கண்டிருத்தல் வேண்டும்! கருதுக.

இதுகாறும் ஆராய்ந்தவற்றால் நாம் கண்டது யாது? யாரும் 'எழுத்துக்கள் அகரத்தை முதலாக உடையன,' என எழுதுதல் தவறுடைத்து என்பதா? அன்று அன்று. அவ்வாறு வாளா எழுதுதல் தவறுடைத்தன்று. ஆனால், 'அகர முதல' என்பதற்கு அவ்வாறு பொருள் கூறுதலே இலக்கணத்திற்குப் பொருந்துவதன்று எனக் கண்டோம். மணக்குடவர் கூறியவாறு 'அகர முதல' என்பதை வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டால், அது சற்று முன்னர் விளக்கியவாறு வினைக்குறிப்பு ஆதலும் இன்று; அதன்கண் உடைமைப் பொருள் தோன்றலும் இன்று. 'அகர முதல' என்பதைப் பண்புத் தொகையாகக் கொண்டு, 'அகரமாகிய முதலை உடைய' எனப் பொருள் கண்ட பரிமேலழகர் உரையே தொல்காப்பியத்தின்படி வரைந்த உரையாகும். திருக்குறளுக்கு இலக்கணம் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியத்தின்படி அமைந்த உரையே திருக்குறளுக்குத் தக்க உரை என்க.

கழக வெளியீடு

தலைமை நிலையம் :
79, பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே),
சென்னை-108.

கிளை நிலையங்கள் :
திருநெல்வேலி-6.
மதுரை-1. கோயமுத்தூர்-1.
கும்பகோணம்-1. திருச்சிராப்பள்ளி-2.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-108.